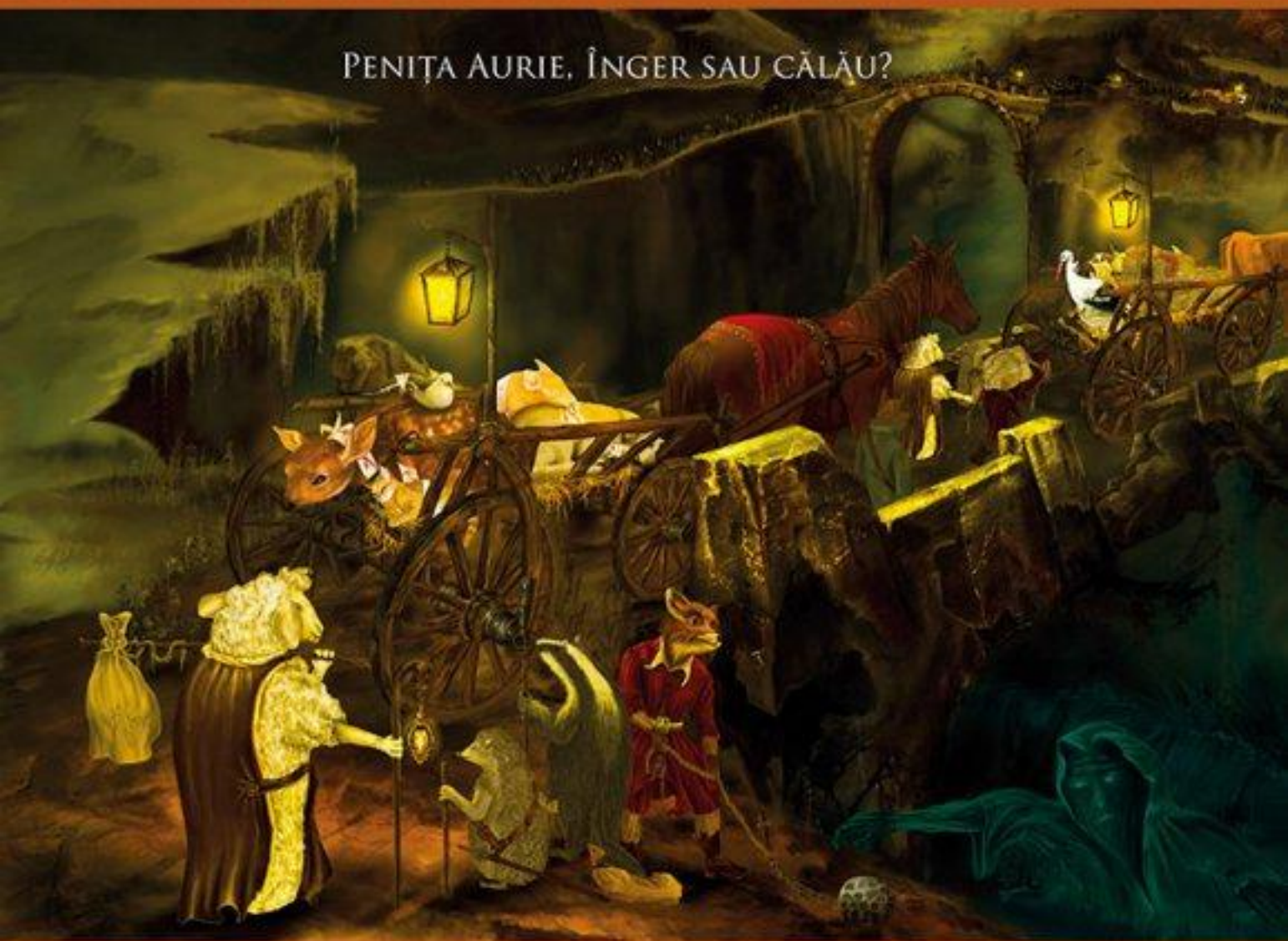

GHEORGHE VÎRTOSU

O inimă de Broscuță

POVESTE PENTRU TOATE VÂRSTELE

PENIȚA AURIE, ÎNGER SAU CĂLĂU?

ADENIUM

Redactor: Adriana NICORICI

Lector: Liviu ANTONESEI

Corector: Maria PETREA

Ilustrații: Simion COADĂ, Șerban ANDREESCU

Tehnoredactare: Ciprian DUDAȘ

ISBN ePUB: 978-606-92767-6-1

ISBN PDF: 978-606-93447-8-1

ISBN Print: 978-606-92767-1-6

Toate drepturile rezervate. Este interzisă publicarea sau reproducerea sub orice formă (electronică, mecanică, fotocopiere) precum și transmiterea oricăror părți din această carte, fără acordul editurii.

Ilustrațiile, numele, personajele și locurile sunt mărci înregistrate, copyright Gheorghe Vîrtosu, © 2011.

Cei interesați vor putea pătrunde în lumea mirifică a prietenilor inimii de broscuță și prin intermediul benzilor desenate.

Primul tom, cu același titlu - **“Penița aurie, înger sau călău?”** va vedea în curând lumina tiparului.

e-mail: oinimadebroscuta@gmail.com

GHEORGHE VÎRTOSU

O INIMĂ DE BROSCUȚĂ

VOLUMUL I

PENIȚA AURIE, ÎNGER SAU CĂLĂU ?

ADENIUM

Dedic acest prim volum Mamei mele, ca odă închinată Simplității sale, care mereu s-a dovedit a fi cheia potrivită pentru lacătele tuturor labirinturilor prin care m-a purtat Viața.

Ceea ce vreau să vă confirm din experiența mea de viață este faptul că singura ființă care te va aștepta necondiționat, indiferent de unde vii, indiferent cum vii, este Mama.

Și tot ea este singura care îți va purta dorul, indiferent de vârsta pe care o ai. Pentru că ești o fărâmbă din Ea...

CUPRINS

Poveste încarcerată I	13
Războiul se terminase de doar câteva zile	25
O întâmplare tragică	34
Mari mistere ascunde Mama Natură, multe dintre ele rămânând neînțelese pentru totdeauna	54
Secretul făuririi Aței de Mătase	99
Aparatul viermilor de mătase	116
Alte aventuri nocturne ale prietenilor noștri	127
Valoarea istorică a Aparatului viermilor de mătase	130
Alte mistere ale Universului	132
Legenda Pupezei și a Cucului	134
Trofeul de Aur al Universului	135
Lupta permanentă dintre Bine și Rău	137
Misterele Timpului nemuritor. Întrecerile sportive din Univers	139
O altă viziune asupra sărăciei	144
Marea Taină a Viitorului	147
Creatura din viitor	153
O prietenie de neuitat	168
Melancolia Puricelui	180
Frumusețea veșnică a sufletului	185
Penița Aurie, înger sau călău?	192

Cuvînt de introducere

Nu cred că mă așteptam să citesc o carte pentru copii cu atîta concentrare și – o să recunosc și asta! – cu o atît de mare plăcere. Și, totuși, nu cred că am dat deja în mintea copiilor. Pur și simplu, cartea m-a prins prin ingeniozitatea personajelor propuse și nu mai puțin prin caracterul palpitant al întâmplărilor prin care trec acestea. Nu mai vorbesc despre faptul că e și foarte bine scrisă. Mă bucur că acest prim volum nu e și ultimul volum, că este vorba despre un întreg ciclu, care e departe de a se încheia. Aș vrea să-mi regăsesc această prospețime a lecturii și pe parcursul volumelor care vor urma. Pentru că am motive serioase. Deosebit de Dumneavoastră, care țineți acum în fața ochilor primul volum din ciclul “@ inimă de broscuță”, eu l-am citit deja și pe al doilea și mă pregătesc de lectura celui de-al treilea.

Nu știu exact ce anume l-a condus pe autor spre literatura pentru copii, dar două lucruri mi se par clare. Mai întîi, că are toate darurile de imaginație și expresie necesare acestui gen, deci are o indiscutabilă aplecare către acesta. Al doilea, că a nimerit peste un domeniu văduvit, în literatura noastră, de cîteva bune decenii. Genul subzistă, în vremea din urmă, mai ales prin traduceri și reeditări, cărțile originale fiind o imensă raritate, dacă nu aproape o absență. Sînt bucuros că printre cei, puțini, care s-au gîndit să acopere această lacună este și un autor atît de vizibil înzestrat. Un autor care, pe lîngă darurile de imaginație și expresive deja amintite, mai are unul pe care îl sacot esențial – știe să introducă acea dimensiune morală fără de care literatura pentru copii nu poate fi concepută, dar nu cade niciodată în discurs moralizator. Teza morală reiese din întâmplările, dialogurile și meditațiile personajelor. Asta mi se pare, cum scriam deja, esențial. Nimic nu îndepărtează mai mult de dimensiunea etică un copil, ba chiar și un adult, decît un discurs moralizator.

Din ceea ce știu eu, aceste povești se vor înfățișa publicului în mai multe formule de prezentare – ca volume bogat ilustrate, ca benzi desenate și, dacă am înțeles eu bine, și ca desene animate la un moment dat. Ceea ce este excelent – și în funcție de vîrstele noastre, dar și în legătură cu tipul de structură psihică individuală de care beneficiem, modul nostru de a recepta diferă. Și e foarte bine să fim “loviți” prin mijlocul care ne este cel mai potrivit.

Nu aș încheia înainte de a ura cititorilor lectură plăcută, dincolo de vîrsta pe care o au și de versiunea formală a poveștii pentru care au optat – carte, bandă desenată etc. Și, de asemenea, aș vrea să urez multă putere de muncă autorului, pentru a ne putea bucura cu cît mai multe din peripețiile ingenioaselor și fermecătoarelor sale personaje! Dacă mi-ar fi spus cineva, înainte de lectura acestei cărți, că ar putea să-mi fie apariții simpatice puricii, șobolanii și chiar viermii de mătase, i-aș fi spus că nu știe ce vorbește! Încă o dată, lectură plăcută!

14 Decembrie 2010, în Iași

Linia Antonescu.

127

POVESTE ÎNCARCERATĂ I

Scriu această povestire în memoria unui Șobolan bătrân...

Întreaga aventură a început în anul 2004. A fost anul în care necazul m-a luat prizonier în ghearele sale, încarcerându-mă într-o închisoare din sudul Franței. Între hotarele aceasteia, în vremuri demult apuse, cucoana ghilotină reușise să cuibărească frica în sufletele tuturor localnicilor. Sub lama ei ucigașă, stăpânită de puterea răului, au căzut capetele întregii familii regale care fusese înscăunată din dorința și cu binecuvântarea Domnului, precum și ale tuturor celor care crezuseră în idealurile lor, de a construi o lume nouă.

Ei bine, într-o zi de primăvară a acestui an, soarele mângâia tandru întreaga natură: trezea la viață multe rădăcini amare, savura verdele crud al mugurașilor...

Stăteam cu ochii închiși în celula rece și întunecoasă. Nu puteam decât să-mi imaginez neasemuitele frumuseți ale acestei perioade a anului. Încercam să dorm Somnul de prânz între cei patru pereți de beton, răstigniți de veacuri pe scheletul armăturii pe care tot timpul, după miezul nopții, o auzeam oftând. Suferea văzând că Rugina o mânca încetul cu încetul, satisfăcând plăcerile Umezelii, una din slujnicele fidele ale Suferinței. De fapt, acolo se părea că tot ce ne înconjura voia să-i facă pe plac Suferinței, care purta pe buzele sale vineți, destinele tragice ale tuturor celor care ne aflam în locul acela blestemat.

Căzusem mai degrabă într-un somn iepuresc, în care gânduri de tot felul inundă mintea: era lesne să-mi imaginez, de exemplu, cum stau morții în sicriu, pentru că celula mea, rece și neospitalieră, era asemenea unui mormânt.

La un moment dat, însă, un zgomot provenit de undeva din apropiere m-a făcut să tresar. Am deschis ochii tulburați de gândurile ce mă încolțiseră. Priveam în jur și încercam să-mi dau seama ce fusese: eram asemenea unui vultur sălbatic, umblând disperat după pradă.

Ce credeți că mi-a fost dat să văd? Un șobolan! Încolăcit într-o ață albă de mătase, rupt de foame, cu urechile zdrențuite, pline de cicatrici - stătea pe masă, chiar lângă patul meu. Rodea disperat și speriat din coaja de pâine uscată, rămasă pe colțul mesei. Nu am reacționat nicicum. Mi-a părut tare îndrăzneț de vreme ce nu se sinchisea de prezența mea. Am rămas nemișcat, privindu-l dintr-o parte; mă întrebam de unde și cum o fi apărut? Ținea pâinea cu lăbuțele și rodea cu repeziciune. Cu siguranță foamea îi dăduse curajul acela nebunesc. Noi facem exact la fel când stomacul ne este gol: în nevoia de a-l satisface, căutăm să-l umplem repede, cu orice preț. Așa se explică și riscurile nebunești la care ne supunem uneori prin săvârșirea unor fapte, demne de împărăția răului, fără să ne gândim la consecințele lor...

Încercam să ghicesc vârsta Șobolanului. Cicatricile spuneau multe despre sine: pe unde umblase, câte îndurase... Cu siguranță avea o mare experiență de viață; oricum, îndeajuns de multă dacă, în acea zi de primăvară, ajunsese să fie liber și să caute de mâncare prin celula unei închisori. Îl urmăream fascinat în timp ce un alt zgomot, de data aceasta familiar, îmi ajunse la urechi: pe pervazul celulei mele, aterizaseră lin doi porumbei. Mă priveau atent întorcând către mine când un ochi, când pe celălalt. Încet, pe nas, nevoind parcă să mă trezească, își fredonau cântecul nemelodios, dar pe care îl așteptam cu drag în fiecare zi. Îmi dădeau de veste că au venit și mă așteaptă să mă întorc din somnul meu zbuciumat, prin care umblam zilnic buimatic, căutând prin râpele întunecate măcar un vis plăcut, care cândva îmi fusese loial. Căci toate fugiseră de mine din cauza locașului îngrozitor în care mă aflu. Căutam un Vis care atunci când m-aș fi trezit, mi-ar fi dat speranța să merg mai departe. Care mi-ar fi șoptit că Libertatea nemărginită mă așteaptă, oferindu-mi din nou puterea de a-mi renaște sentimentele veștejite, din cauză că de atâta vreme nu mai simțiseră mângâierea Razelor Soarelui.

Porumbeii îmi erau prieteni vechi: erau obișnuiți să vină zilnic după ce mă trezeam, să-i hrănesc cu firimituri de pâine. Deseori îi întrebam:

– Ce culoare mai poartă Libertatea afară?

Porumbeii își desfăceau larg aripioarele. Îmi arătau penele murdare, de un gri întunecat. Voiau să-mi spună că aceea este “culoarea Libertății”...

– Dar ce se întâmplă? îi întrebam mirat. S-a terminat cumva apa pe pământ?

Își închideau aripile și dădeau din cap că nu. Apoi îmi șopteau cu tristețe în glas:

– Nu, nu s-a terminat. Dar noi nu mai avem acces la apa limpede și curată. Vulturii uriași, protejați de lege (căci mă rog: sunt pe cale de dispariție) au pus stăpânire peste ape. O dau numai cui vor ei, în schimbul cărnii fragede și proaspete - de care crezi? - de porumbel, desigur. Vorbești de Libertate? Îmi ziceau, întorcându-și temători capetele. De ce crezi că te vizităm? mă întrebau apoi, retoric.

Tot ei erau cei care-și dădeau răspunsul:

14

– Paradoxal, aici, pe teritoriul închisorii, ne simțim mai liberi decât în “Libertatea” de afară... Aici suntem doriți, respectați... Pe când afară suntem în permanență supravegheați de ochiul dușman. Nu ne-ar mira dacă am afla că suntem invidiați că avem acces aici... Este un proverb ce se referă la cei care nu au prea multe posibilități în viață: se spune că e bine acolo unde noi nu putem ajunge...

Trebuia să mă ridic să dau de mâncare Porumbeilor. Dar nu voiam să sperii noul meu vizitator, așa că am mai zăbovit puțin.

Mi-am întors privirea spre Șobolan. Nu-mi puteam închipui pe unde intrase în celulă. Primul meu gând a fost că se strecurase, probabil, printre gratiile de fier ale ferestrei.

Era posibil ca, de pe cadrul ferestrei, unde puneam firimituri pentru porumbei, acestea să fi căzut afară, la temelia blocului de beton. Găsindu-le, Șobolanul o fi riscat totul să ajungă sus: s-o fi cățărat pe zidul peretelui pentru a-și potoli foamea dușmănoasă. Și cine știe: de acolo, o fi căzut înăuntru...

Mi-am aruncat din nou privirea prin spațiul pe care mi-l oferea deschiderea geamului. Am văzut sârma ghimpată atât de fidelă, atât de ascuțită, îndeplinindu-și misiunea ingrată de a face rău oricui ar încerca să intre, nemaivorbind despre cei care ar dori să iasă...

– Totuși, Șobolanul a reușit să ajungă până în celula mea, mă gândeam. L-a ajutat mintea sa, ascuțită la maximum din cauza atâtor cicatrici.

Nu mă mișcam ca să nu-l sperii. Numai ochii mi-i roteam, încercând să-l văd mai bine. Părea bucuros de parcă ar fi descoperit vreo moară fermecată sau vreun cuptor care dă naștere în permanență pâinii gustoase...

După ce a mâncat cu poftă de s-a saturat, Șobolanul meu și-a lins de câteva ori lăbuțele, bolborosind în barbă ceva înțeles numai de el și de bunul Dumnezeu. Poate s-o fi rugat Domnului, mulțumindu-i pentru masa pe care i-o dăruise.

A coborât încetișor de pe masă exact ca un bătrân și s-a cuibărit sub pat, undeva în colțul din dreapta al celulei. A rămas acolo, hotărât să împartă celula cu mine. Câteva zile, l-am lăsat în pace. Trebuia să se obișnuiască cu noul său adăpost. În săptămâna ce a urmat, cu multă răbdare și stăruință, am ajuns să-l pot hrăni din mână. Mi-a acceptat prietenia. După încă o săptămână, Șobolanul mi-a permis deja să-l iau în brațe. Bucuros de încrederea pe care mi-o arăta, l-am descotorosit de ața de mătase încâlcită care îl împiedica, făcându-l să se miște anevoios. Ba chiar i-am făcut și o baie fierbinte. L-am spălat bine cu săpunul meu de rufe căci altul nu aveam. Mulțime de purici au luat-o la goană din blana lui cenușie...

Am locuit astfel împreună un an și nouă luni; am împărțit aceeași celulă strâmtă, nevizitată de Razele Soarelui; am împărțit și hrana, și necazurile... Am reușit chiar să învăț limbajul șobolanilor...

Compania lui îmi făcea bine. Eram bucuros să-l știu permanent cu mine. Cu toate acestea, să nu vă imaginați că am încercat să-l țin captiv de frica singurătății mele. Nu! Dimpotrivă, de multe ori simțeam că mi se face milă de el. Mi se părea nedrept să îndure aceeași pedeapsă ca mine. Nu o dată l-am urcat pe rama ferestrei făcându-l să înțeleagă, pe cât era posibil, că este liber să plece. Să se bucure de ceea ce îi oferă Natura, în mod inegalabil; într-un cuvânt, să se bucure de Libertate...

Parcă îl văd cum își întindea năsucul afară, inspirând aerul curat. Apoi se întorcea, se ridica pe lăbuțele din spate, iar pe cele din față le întindea spre mine, să-l iau în brațe.

Nu voia să plece. „Prietenia” noastră devenea tot mai puternică. M-am gândit că poate sărmanul șobolan nici nu avea unde să se ducă. Cum sunt și mulți dintre noi, oamenii.

Sau din contra: cum spune un proverb din bătrâni, să nu te întorci niciodată acolo unde ți-a fost bine cândva căci ai putea fi tare dezamăgit de ce vei găsi. Urâciunea prezentului ar anula amintirile frumoase care cândva ți-au fericit sufletul. Ar fi păcat să ajungi în capcana amarnică a regretelor...

În orice caz, cu fiecare zi care trecea îl înțelegeam tot mai bine pe micuțul animal care mă întovărășea cu fidelitate. Am aflat până și misiunea care le-a fost hărăzită șobolanilor în viața lor pe acest pământ, dar despre asta, voi scrie pe larg în povestirea pe care cu bucurie vă invit să o lecturați în volumele următoare.

Zilele treceau una câte una, însă ca tot ce e frumos, liniștea pe care mi-o oferise Șobolanul nu putea dura la infinit. Într-o zi de iarnă, la primele ore ale dimineții, pe neprins de veste, așa cum se procedează cu prizonierii de obicei, în închisoare s-a întâmplat ceva neprevăzut. Am fost ridicat cu forța din patul pe care abia reușisem să-l încălzesc. Cu cătușe reci la mâini și la picioare, am fost scos afară din blocul de beton, asemenea unui câine hăituit, prins cu găina în gură. Dacă ar fi să ne luăm după buchea legii, nu e drept să se procedeze astfel cu deținuții. Nu încălcasem cu nimic regulamentul de detenție. În fine...

Am ieșit în curtea închisorii; acolo am întâlnit sute de alți prizonieri, nemulțumiți ca și mine. Am așteptat cu toții în frig o zi întreagă, fără să ni se dea nicio explicație.

Era ger. Ninge. Priveam fulgii mașcați și îmi închipuiam că Dumnezeu îi cernea peste capetele noastre prin sîta uriașă a Cerului, trimițându-i să ne curețe păcatele.

Spre seară, am aflat și ce se întâmplase: se organizase un control inopinat prin toată închisoarea. Aflaseră că deținuții ascund în celule lucruri interzise prin regulament. Ca niște câini de vânătoare care adulmecă prada, gărzile închisorii au răscolit peste tot: plini de suspiciune, cotrobăiau prin toate ungherele. Li se părea că până și în WC-urile acoperite se pot naște viermi din cele mai evolute specii și se temeau că dacă vor ajunge liberi, se vor adapta oricărui mediu, oricăror situații și riscuri și vor ajunge să comande milioane de "bacterii" (așa cum se întâmplă și în societatea noastră controlată de hoți vicleni, apărați de legile făcute de ei înșiși).

16

Amorțisem de frig. Nu mai știam de când stăteam în ger. Mă gândeam la prietenul meu, Șobolanul. Eram nerăbdător să văd ce face, să-i împărtășesc toate trăirile mele din ziua aceea în care nu fuseserăm împreună. Târziu, când ne-au lăsat să intrăm, în celula mea închiriată forțat am găsit o dezordine de nedescris. Parcă trecuseră pe acolo mii de fulgere supărate. Patul fusese dat la o parte de lângă perete. În colțul unde locuia Șobolanul, am descoperit o baltă de sânge. Mulțime de picături se desprindeau și se strecurau pline de tristețe printre paiele din grămăjoara care încă mai păstra căldura trupului animăluțului.

Am înțeles că fusese zdrobit de o ciubotă cu măsură mare, căci avusese grijă să-și lase o amprentă murdară, grăitoare, pe perete, deasupra locului unde locuise Șobolanul. Nici urmă însă, de Șobolan. Corpul lui dispăruse. Mă învăTEAM bezmetic căutând prin celulă. Voiam să mă reped la ușă să strig, să urlu! Știam însă că totul e în zadar, că nu are cine mă auzi...

Am mai apucat să zăresc doar un rânjet de păgân. Acesta mi-a trântit ușa în față atât de tare, că mi s-au înfundat urechile din cauza zgomotului asurzitor. Mi-am întors privirea asupra locului unde stătuse Șobolanul. Eram trist și am rămas privind în gol. Îmi imaginaam ce se întâmplase... Și nu fusesem acolo, să-l apăr...

Nu știu cât am stat astfel. Am simțit la un moment dat un vânt rece ce se strecura înăuntru printre gratiile ferestrei. Îl simțeam curios, voind parcă să adune până și ultima fărâmbă din căldura corpului Șobolanului, ce mai rămăsese pe paiele însângerate... Am rămas nemișcat. N-am vrut să închid fereastra. Mă gândeam să las măcar Vântul să se simtă în largul său, căci în ceea ce mă privea, eram copleșit de o tristețe fără margini. N-ar fi fost drept să sufere toți pentru o tragedie care mi se întâmplase mie; Dumnezeu a lăsat un echilibru în acest sens: o balanță ale cărei brațe mereu se înclină în sus și în jos, încercând să echilibreze Binele și Răul, Lumina și Întunericul, Frumusețea și Urâtenia, Bucuria și Tristețea, Iubirea și Ura...

Ce folos cu Filosofia: eu nu mai eram bun de nimic. Mare necaz, mare scârbă mi se cui-bărise în suflet după această întâmplare. N-am mâncat o săptămână. Nici din celulă n-am ieșit. Nu voiam să văd pe nimeni. Toți erau vinovați de ceea ce mi se întâmplase. Mă gândeam numai la Dumnezeu. Îl întrebam în neștire: "M-ai uitat, Doamne? De ce m-ai lăsat iarăși singur între acești pereți înfiorători, lipsiți de orice căldură, de orice milă, îngrădiți sinistru de gratiile de fier?"

Pereții închisorilor „se hrănesc”, practic, cu zilele vieții deținuților. Le îmbătrânește corpul înainte de vreme, spălând tot ce este mai de valoare în sclipirea memoriei lor.

Credeam că Dumnezeu nu-mi mai auzea plânsetul, dar mă înșelam. În a opta zi, în timpul nopții m-a vizitat prietenul meu, Șobolanul cel bătrân. S-a cățarat pe masă, fără grabă ca întotdeauna, așa cum se obișnuise după ce ne împrieteniserăm. Numai că de data aceasta nu-l mai interesa pâinea. Era din nou încâlcit în ața albă de mătase cum îl văzusem întâiași dată. Parcă o făcuse înadins, pentru a mi se face milă de el. L-am luat repede, plin de bucurie în brațele mele calde, cum o făceam mereu înainte de culcare când voiam să ne încălzim unul pe altul pentru ca somnul să ne fie mai dulce. Văzându-mă atât de trist din cauză că-l pierdusem, Șobolanul mi-a șoptit:

„– Ce-i cu tine? Nu te recunosc! Fii tare, prietene! Nu te vei afla aici o veșnicie. Poate Dumnezeu te-a trimis aici cu un scop doar de El știut sau ca să te protejeze de un necaz mai mare decât acesta, cu care te-ai fi confruntat dacă în acest moment te-ai fi aflat în altă parte. Timpul va trece așa cum a venit; vei fi eliberat, te vei întoarce în mijlocul celor dragi. Vei realiza mai târziu de ce ți-a fost dat să treci prin acest necaz. Tu ai doar misiunea să-ți urmezi calea într-un mod luminos, indiferent de cât de adâncă este noaptea din jurul tău. Nu uita că orice dezastru produce o schimbare. Poate fi o șansă deghizată, îmbrăcată cu niște haine prea largi, greu de recunoscut la prima vedere. Ori de câte ori te confrunți cu o problemă, după ce trece, ea îți lasă un Dar. Orice necaz, oricât de mare ar fi, poate fi transformat într-o binecuvântare, după cum și o binecuvântare poate fi transformată într-un blestem, dacă nu știi să te bucuri de ea cum se cuvine.

Înainte de toate, însă, ai grijă de tine. Viața își pierde sensul când ești lipsit de sănătate. Nu crede doar ceea ce vezi: cuprinderea ochilor este limitată. Trebuie să "privești" în jurul tău cu Minte, folosindu-te de toate darurile cu care te-a înzestrat Dumnezeu, în bunătatea sa nemărginită. Numai Minte este cu adevărat liberă. Ne descoperă că Binele nu este o minune, că Dragostea nu este o amăgire, că Frumusețea nu este simplă imaginație. Din contra: ele reprezintă adevărata realitate! Minte deschide uși nebănuite, ne ajută să găsim o cale de a zbura, necunoscând nicio frontieră. Nu lăsa păcatul să-ți limiteze visele. Nu-ți îngreună încrederea în idealuri, chiar dacă acum nu ai siguranța că le poți da viață.

Domnul ne-a înzestrat cu Suflet, Minte și Trup; într-un cuvânt - cu Viață. Minte este puntea între Trup și Suflet. Ea menține pacea și armonia între cele două. Trupul este templul care găzduiește Viața, protejând-o ca pe o floare ce poartă o negrăită sensibilitate - Sufletul. Minte este cea care deschide calea Vieții spre Universul infinit, îmbogățind-o cu toate minunile dăruite de Dumnezeu. Dacă Trupul nu poate aduce în viața ta ceea ce-ți dorește Sufletul, Minte te poate ajuta să-ți imaginezi că ai deja totul, învățându-te să te încrezi în puterea ta de a merge mai departe.

Deci, dragul meu prieten, aruncă Tristețea! Șterge-ți fără milă picioarele de ea astfel încât să nu merite, murdară cum este, să o mai ridici vreodată de jos! N-o lăsa să-ți întunece chipul luminat de încrederea în tine!"

Îl ascultam fără să schițez nici un gest. Eram atât de deprimat!

Lipsa oricărei reacții din partea mea l-a făcut pe Șobolan să ofteze din greu. M-a rugat să-l pun înapoi pe masă. I-am îndeplinit tăcut rugămintea. S-a aplecat încetișor, ca un bătrân, a luat pixul și mi l-a întins. N-am apucat să-l iau din mâna lui: zgomotul unor pași care se îndepărtau ne-au făcut să tresărim. Parcă cineva, trecând prin dreptul ferestrei, se oprise să asculte cuvintele prietenului meu, iar acum pleca. Șobolanul și-a întors capul imediat spre locul de unde se auzise foșnetul: era înspăimântat. Dar nu mai apucă să surprindă decât urmele unei umbre, care dispărea și ea din bătaia Lunii...

18 De emoție, Șobolanul scăpă pixul din mână. Când acesta a lovit podeaua se produse un zgomot destul de puternic care m-a trezit din somn.

– Deci totul a fost un vis! mi-am zis deznădăjduit, după ce m-am dezmeticit puțin. Și totuși... Un foșnet care se auzise pe masă îmi atrase atenția. Parcă cineva făcea curățenie. Am tresărit de bucurie:

– Poate printr-o minune Șobolanul s-a întors? m-am întrebat, tremurând.

M-am surprins că gândesc asemenea unui copil... M-am ridicat cu repeziciune, părăsind fără regret căldura patului. Am aprins lumina. Am fost tare dezamăgit: nu fusese decât Vântul. Fereastra rămăsese deschisă; era o noapte de sfârșit de decembrie și Vântul rece îmi răsfoia acum iute caietul aflat pe masă. Mănat de o curiozitate nebună, voia să

descopere tainele ascunse în filele jurnalului meu. Sau poate, cine știe: cineva îl pusese să mă spioneze?

– Nu! Nu este posibil! m-am răzvrătit. Vântul nu poate fi corupt! Stăpânul său este însăși Natura, deci el se bucură de o libertate maximă... Nu poate să ajungă dependent, ca noi, de o mulțime dintre elementele ce ne înconjoară...

Și atunci ce anume îi stârnise curiozitatea Vântului? Înainte de culcare nu făcusem decât să-i scriu dragei mele Mame. Indiferent de vârstă, în clipele sale grele, omul se gândește la făptura care i-a dat viață...

Să nu vă închipuiți că-i scrisesem Mamei despre necazul meu: Doamne ferește! Din contra: mă temeam să nu-și facă griji, căci în ultimul timp nu mai avusese vești de la mine. De aceea i-am scris că sunt bine, că mi-am reînnoit contractul cu renumita companie la care lucrasem până atunci... Voiam să aibă somnul liniștit căci sufletul de Mamă simte trăirile zburdălate ale copiilor, indiferent de distanța care-i desparte. Dacă ar fi știut prin ce trec, cu siguranță i-aș fi zdrobit inima, i-aș fi întunecat sufletul pentru tot restul vieții... Sărmana Mamă...

Când am simțit că ochii mi s-au umplut de lacrimi, am șters apăsător, întorcându-mă la ceea ce mi se întâmplase. Pixul rămăsese de-cu-seară între foile caietului, pe masă. Însă, din cauza Vântului turmentat, se rostogolise până jos. Când s-a lovit cu capșorul de podeaua rece o fi scos probabil un scâncet de durere, în timp ce picăturile mari, negre, de cerneală s-au împrăștiat peste tot. Vântul îl rostogolea acum pe podea, încolo și înapoi, voind să-l amețească, să nu-și mai dea seama ce se întâmplase cu el; să uite cine fusese vinovat de tot haosul creat. Se vede treaba că prin gospodăria Naturii, Vântul se simte oarecum stăpân, cu mare autoritate. De aceea, face cam ce vrea el...

Urmărind cu gândul acest scenariu, am revenit la realitate de îndată ce Vântușorul rece s-a apropiat de picioarele mele, înghețându-mi-le. Mi-am imaginat că urmărirea ca nici eu să nu mai fiu în stare să-i fac ceva: să nu-l pedepsesc pentru faptele sale. Voia să mă determine să las totul baltă, să mă bag din nou în pat din cauza frigului și să nu mai existe niciun martor al faptelor sale din acea noapte. Nu voia ca a doua zi, când ar fi ieșit afară printre gratiile ferestrei, să fie întâmpinat de o mulțime de bârfe. Nu de alta, dar la praznicul Primăverii ce urma să vină, nu s-ar mai fi bucurat de aceeași trecere în fața celorlalți.

Îi bănuisem intențiile. M-am supărat puțin pe atitudinea lui arogantă, de aceea am închis fereastra. Cred că Vântul nu se aștepta la asta. Îl priveam cum stătea afară, îmbrobodit cu fulgii albi, pufoși, de zăpadă, începând supărat să se lupte cu Natura amorțită. Parcă era ea vinovată că-l dădusem afară din celulă. M-am întors să-mi iau pixul. L-am ridicat cu grijă, în timp ce-l priveam cu tristețe. Picăturile de cerneală care îl mâzgălisera mă duseră cu gândul la ultimele clipe de viață ale Șobolanului. Mi-am imaginat cu groază cum îi fusese zdrobit capul, cum mânjise de sânge ciubota ucigașă...

Fereastra... Vântul... Caietul cu foile răscolite...

Ce însemna visul meu? De ce îmi întinsese Șobolanul pixul cu atâta insistență? Ce mesaj a vrut să-mi transmită? Ce să scriu? Despre ce? Despre cine? Pentru cine?

Gândurile îmi dădeau năvală mânite parcă de viforul necruțător al iernii. Simțeam cum podeaua rece din beton îmi ciugulea ultimele rămășițe ale căldurii pe care tălpile picioarelor mai reușiseră să o păstreze. În acel moment m-a străfulgerat o idee:

– Știu ce voi scrie! O poveste pentru copii! O poveste care să descrie soarta tristă a Șobolanului bătrân, pățaniile prin care i-a fost dat să treacă, prietenii pe care i-a avut, care l-au iubit sau care l-au dezamăgit... O poveste care să ajungă la inimile copiilor și să lupte cu Timpul Nemuritor, biruindu-l... O poveste care să mă ajute, totodată, să-mi eliberez mintea și sufletul, greu încercate în carceră și care să mă poarte prin lumea ei fantastică, făcându-mă să uit de acele locuri sinistre.

Era ora 2:45, 1 ianuarie 2006. Nici urmă de somn. Ideea care îmi încolțise în minte nu-mi dădea pace. Mă fascinase. Dar... de unde să-ncep? Simțeam că mă aflu la o răscruce de drumuri, neștiind încotro s-o apuc. Obosit, m-am cuibărit cuminte sub așternut. Îmi fuse-se loial: mai păstrase puțină căldură. Mai mult ca niciodată eram preocupat de sănătatea mea. Dacă m-aș fi îmbolnăvit, n-aș fi făcut decât să adaug o altă greutate necazurilor mele și așa destul de împovăratore. Cel mai bine era să adorm. Voiam ca a doua zi, cu mintea limpede, să gestionez cum trebuie gândurile ce mă copleșiseră în noaptea aceea. Căldurica ce m-a întâmpinat primitoare, m-a bucurat. Somnul mă învălui într-o clipă, ca atunci când Mama te mângâie afectuos pe creștet și îți sărută ochișorii, spunându-ți cald “Noapte bună!”

20 M-am trezit dimineața devreme. Gardianul își începea serviciul lovind cu bastonul în ușa de fier a fiecărei celule. Făcea un zgomot asurzitor. Așa se întâmpla în fiecare dimineață, ca să ne “amintească” unde suntem. Să nu care cumva să ne închipuim că ne aflăm în vreun loc destinat petrecerii timpului liber. Regulile închisorii prevedeau că la această bătaie în ușă trebuie să te ridici din pat și să stai în poziție de drepti. Astfel, “raportai” că încă mai ești în viață. Probabil asta îl enerva și mai rău pe gardianul de serviciu. Izbea cu putere ușa de perete ca să trezească toți deținuții. Era furios că încă rezistăm, că ne mai aflăm acolo, silindu-l astfel ca și în zilele următoare să fie nevoit să treacă pe la ușa celulei, să suporte palmele aerului îmbâcsit care îl pedepseau de fiecare dată când deschidea ușa, pentru loviturile zgomotoase.

Nimic din lucrurile acelea neplăcute nu mă impresionară. Gândurile frumoase care mă vizitaseră în acea noapte de Anul Nou, au revenit.

Toată ziua m-am plimbat prin celulă de colo-colo; un locaș mic, de doar șase metri pătrați. Seara m-a prins în aceeași stare. Simțeam că trebuie să scriu, că vreau să scriu, că pot să scriu... însă cum să încep?

Stăteam la fereastră. Vedeam cum se retrage Soarele, lăsând loc Lunii să-și facă rondul de noapte. Rămâneam din nou prizonierul întinericului, singur, între patru pereți reci în care iarna își păstra în taină sentimentele înfiorate să nu fie descoperite de celelalte anotimpuri-surioare. Printre gratiile ferestrei vedeam sârma ghimpată, pregătită în orice clipă pentru cea mai însângărată luptă. Privind-o, m-am înfiorat. Emoția mea a făcut-o să se simtă o dată în plus stăpână peste acel loc înfiorător. Cu siguranță îi făcusem pe plac, căci imediat am văzut-o cum începuse să danseze după şuieratul sinistru al Vântului bătrân.

Am revenit în celulă și am aprins o Lumânare. Îmi plăcea să o privesc. În „muzica” respirației mele, își unduia ușor flacăra jucăușă, răspunzând astfel fiecărei mișcări pe care o făceam. Nu mă mai simțeam singur. M-am așezat la măsuta mică din lemn, care avea colțurile roase de coatele îngenunchiate ale multor altor destine ce trecuseră pe acolo înaintea mea. Am deschis încet caietul. Am șters cu grijă pixul, l-am curățat de cerneala care-l „însângerase”. L-am încercat cu emoție să văd dacă mai avea putere să scrie. DA! Și pixul era gata să participe la nașterea poveștii mele... Până și foaia albă, curată, parcă aștepta cu nerăbdare să găzduiască povestea mea! O simțeam ca pe o tânără mamă, așteptând să-și vadă pruncul abia născut. Nu-mi rămânea decât să trec la treabă. Mă stăpâna un entuziasm fără margini!

Flacăra Lumânării se reflectă la un moment dat în sticla crăpată a ceasului meu, aflat pe masă, voind să se admire ca întotdeauna, să vadă de nu cumva ochii îi sunt obosiți. Scânteierea sa îmi atrase atenția. M-am uitat la ceas: era ora șase după-amiaza. Secunde se scurgeau ca niște picături de apă care părăsesc corpul unui țințur de gheață, dorite fiind de buzele însetate ale pământului. Nici nu mi-am dat seama când a trecut încă o oră... Deodată, un scârțâit incredibil de dureros, de sfâșietor, care ieșise din balamalele unei uși a cărei milă fusese mâncată de rugină, îmi ajunsese la urechi zgârâindu-mi neiertător timpanele. Un scârțâit pe care nici acum nu l-am uitat, atât de adânc mi-a scrijelit fiecare celulă a creierului. Îl auzisem zilnic până atunci, chiar de mai multe ori pe zi, pe parcursul anilor petrecuți acolo. Însă în acea seară, când paza de noapte deschisese ușa de fier neunsă, probabil, niciodată, sunetul fusese mai strident ca oricând. Era ușa holului care închidea cele patruzeci de celule cu deținuți. Patruzeci de celule îmbâcsite cu gândurile noastre triste. Patruzeci de celule mici și neaerisite.

Probabil, ușa nu fusese unsă în mod intenționat ca să ne rănească de fiecare dată liniștea sufletească și așa destul de fragilă. Era ora la care paznicul de noapte intra să ne controleze. Să vadă dacă nu cumva vreunul dintre noi reușise să evadeze. Eram cu pixul în mână, frământat de gândurile mele când am simțit cum scârțâitul ușii ruginite o luase la fugă, gonind pe holul închisorii cu un topor de războinic în mână. Și nu se opri până în celula mea. Intrase furios prin gaura cheii și, cu toate puterile-i sălbătice, lovise furios în creierul meu, de parcă eu îl provocasem. Iar creierul meu și-a deschis poarta largă, primitoare, gata să primească noua Poveste care venea gătită în straie de sărbătoare, într-o caleașcă asemenea celor din basme, gata să se adapteze condițiilor noii sale gazde.

Așa s-a născut Povestea mea. Scârțâitul ușii închisorii a deblocat ușa ruginită a Minții mele măcinate de gânduri zbuciumate. Dintr-o dată totul s-a luminat. În noaptea aceea

am terminat de scris întregul caiet. Mi se păruse că trecuse în doar câteva clipe. Nu-mi venea să cred ce mi se întâmplă. Nu mă recunoșteam! Parcă altcineva îmi purta mâna, așternând pe foaie rând după rând... Îmi simțeam Mintea și Sufletul atât de libere! Călătoreau nestingherite într-o lume fantastică, plină de aventuri, neîngrădită de nici o frontieră. Sufletul meu zbura!

Am înțeles motivul pentru care Dumnezeu îmi hărăzise să trec prin acel necaz. Am realizat că am pierdut ani de zile nescriind până atunci. S-a născut în condiții de neimaginat, o poveste cu o mulțime de eroi inediți, nemaîntâlniți în alte povești, care sper să fie primiți cu drag de copiii însetați de lectură.

Fusesem condamnat la opt ani de închisoare pentru o cauză care, poate în alt timp al istoriei noastre, m-ar fi transformat în erou. În timpurile noastre, însă, Justiția m-a catalogat drept o reală tumoră economică la nivel mondial. Despre aceasta, însă, voi vorbi în memoriile pe care urmează să mi le scriu.

Am fost, desigur, învinuit și pentru multe alte lucruri pe care nu le-am făcut. Exact ca într-o poveste, de asemenea fantastică, când un hoț e prins furând o rață, dar ajunge să fie judecat și condamnat pentru dispariția întregii specii de dinozauri.

Seria de volume "O inimă de broscuță", care se va materializa ulterior într-un film de desen animat, vă propune o incursiune prin lumea Dragostei, a Prieteniei, a Credinței curate în Dumnezeu, a puterii de sacrificiu și nu în ultimul rând, a frumuseții Copilăriei.

Lansez copiilor invitația de a fi alături de noi în această Poveste plină de surprize, însoțind personajele noastre într-o lume simplă, dar atât de plină de tradiție, de istorie și în același timp de... necunoscut, după cum vă veți convinge lecturând volumele ce vor urma.

„Poveste încarcerată” va continua pe parcursul tuturor volumelor „O inimă de broscuță”.

Cu gânduri senine,

O INIMĂ DE BROSCUȚĂ

Volumul I

PENIȚA AURIE,
ÎNGER SAU CĂLĂU?

Războiul se terminase de doar câteva zile...

Din ceața întunecată a unei nopți târzii de toamnă, se auzea din ce în ce mai aproape, un scârțâit îndurerat de roată. Sărmana! Avea nevoie de puțină unsoare ca să-și poată continua drumul mai departe. Că la odihnă nu mai îndrăznea ea să se gândească. Avea de făcut drum lung și anevoios și în situația sa se aflau mii de alte roți care i se alăturau într-un cor sfâșietor: jeleau rănilor dure-roase și necazul care a copleșit această lume.

Ei, și unde mai pui că Roata noastră avea de dus în spate cu mare responsabilitate o mulțime de suflete rănite, pline de gânduri triste. Tocmai de aceea, biata de ea, nici măcar nu îndrăznea să mai deranjeze pe cineva cu dorul ei după unsoare, în pofida faptului că durerea îi ajungea până la inimioară. Nici milă nu aștepta de la nimeni, căci și suratele ei purtau aceeași suferință, aceeași dorință:

– Scââârțțț, scââârțțț, suspinau ele, împărtășindu-și neputincioase tristețea.

Iar ecoul durerii se strecura ca un șarpe viclean printre vârfurile stâncoase ale munților enigmatici, răcoriți de adierile vântului tomnatic.

La un moment dat, dintr-o căruță amortită aflată în lanțul acela scârțâitor ce șerpuia în lungul drumului a început să se strecoare dintr-o rană a unui animal, picătură cu picătură, un Pârâiaș de sânge. Cu voce scăzută, răgușită, acesta balmăjea neîntrerupt cuvinte neînțelese, îngrozit că fusese nevoit să-și părăsească corpul iubit. Când ajunse la marginea blănii transpirate ce acoperea corpul rănit, tristul Pârâiaș începu să picure încet pe fânul uscat din căruță, vechi de cine știe când. Urmărea îngândurat, cu înfrigurare, unde cădea fiecare picătură. Nu voia să se risipească niciuna: voia să fie de folos cuiva.

– Voi, suflete calde, ascultați-mă, vă rog! imploră atenția picăturilor de sânge, un Pai îngrijorat peste care se scurgea Pârâiașul de Sânge. Sunt bătrân și nu mai pot ține la umezeală! Vă rog, fie-vă milă de mine și croiți-vă drum prin altă parte!

– Ce spui tu, iarbă păcătoasă? îl repezi furios Pârâiașul pe firul de pai care vorbise. Lasă bătrânețile la o parte! Mai bine ai pune umărul să ne-ajuti să îndreptăm aceste picături de sânge, pline de viață spre scârțâitul roții îndurerate! Să-i mai alinăm durerea sfâșietoare!

Bătrânul Pai ciuli urechile: cineva îi cerea lui ajutor! Se învioră pe dată. Îi făcu din ochi babei sale și, zâmbind șugubăț, îi șopti:

– I-auzi, babă, hăi! Se pare că mai putem fi și noi de folos cuiva...

Fără să mai stea pe gânduri, voi să se ridice în grabă și să sară în ajutor, dar bătrânețile îndată se răzbinară: sărmanul Pai nu se putea mișca. Fața-i zbârcită i se crispă de neputință.

Dragei lui neveste nu-i mirosise a bine entuziasmul moșului, dar îl lăsase în pace: nu voise să-l supere. Când îl văzu mâhnit, i se făcu milă de el. Se apropie încetisor și își lipi mâna firavă de fruntea încrețită a soțului. Îi dădu cu blândețe firele cărunte într-o parte și-i zise zâmbind amar:

– Moșnege, moșnege... De câte ori ți-am spus să nu te mai ambalezi așa de tare că mai rău îți faci? Știi că vrei să-l ajuti pe Pârâiașul acesta inimos, însă nu-ți uita povara anilor... Iaca, mai bine stai tu liniștit să-ți mai vină inima la loc, să văd ce-oi putea face eu...

Bunicuța-Pai se așeză cu greu în genunchi și începu să adune picătură cu picătură sângele ce se scursese pe picioarele soțului. Le pune cu grijă în căușul mâinii sale stângi. Respirând din greu, își ridică privirea spre Pârâiașul de sânge, căruia îi zise cu blândețe:

– He, he, tinere! Nu te supăra pe noi, nici nu râde de neputințele noastre! Nu mai avem puterile zvelte ale tinereții! Este-o vorbă din bătrâni: bătrânețe, hai-ne grele... Vei ajunge și tu ca noi, la această vârstă, și vei vedea cât adevăr duc ele...

Pârâiașul fu cuprins de regrete. Chipul trist al bătrânei îi înmuie sufletul:

– N-am vrut să vă supăr, murmură el. Iertați-mă! Cred că m-am pierdut cu firea... Este pentru prima dată când mă confrunt cu o asemenea situație, părăsindu-ne corpul iubit. Și nu vreau să-mi pierd viața în zadar. Misiunea de a duce în caravana vieții mele sute și sute de picături de sânge nu e deloc ușoară și nu vreau să dezamăgesc pe nimeni. Mai ales pe Dumnezeu, care mi-a hărăzit această soartă...

În clipa aceea, bătrânul Pai care stătea ceva mai în spate, atinse ușor umărul soției sale, voind să-i spună ceva. Însă nu apucase să deschidă gura că o tuse seacă îl opri. Se înroșise la față ca racul fiert. Probabil își trezise glandele adormite și acestea s-au răzbunat pe bătrânel. Pârâiașul se îngrijoră. O întrebă pe bătrână din priviri:

– Ce-i cu el?

Dar aceasta i-o luă înainte, șoptindu-i:

– Stai... Așteaptă... Nu e bine să-l întrerupem...

Stând în mâna Bunicuței Pai, Pârâiașul îi privea cu ochii mari și cu inima cât un purice pe cei doi bătrâni. Îi era tare milă de ei. “Câtă durere în această lume! Câtă neputință!” se gândi el, suspinând.

Bătrânul se opri cu greu din tuse. Dar tot nu avea stare. Se aplecă asupra soției lui și-i zise, făcând referire și la Pârâiaș:

– Nu stați la povești! Pierdeți timp prețios! Vorba lungă înseamnă sărăcie; ascultați ce vă spun eu! le zise el cepeleag.

– ...și aduce numai pagubă Clipelor care ajung să treacă în zadar pe lângă noi, adăugă Pârâiașul, sigur pe sine.

Bătrânica zâmbi:

– Ești tare ager, îi zise ea tânărului pe care îl ținea cu grijă în mână. Cei ca tine nu trăiesc în zadar: vei face multe lucruri bune în această viață!

– Auzi, tinere? Am și eu o rugămintă, adăugă soțul ei după câteva clipe.

Tânărul se emoționează. Se simțea stânjenit în fața acestor bătrâni simpli, cu sufletul curat, mai ales că le vorbise aspru mai devreme. Avea o educație aleasă, părinții îl învățaseră să se comporte cuviincios cu cei mai în vârstă, dar în seara aceea se lăsase dus de val... Când văzu că bătrânul Pai i se adresează, Pârâiașul se ridică în picioare, se primeni ștergându-se de câteva ori cu mânuțele pe față apoi de-a lungul trupului și-i răspunse respectuos:

28 – Desigur, moșule, cu ce-aș putea să te ajut? îi răspunse el îndatoritor.

– Din câte înțeleg, vrei să alini scârțâitul Roții. Să te-ajute bunul Dumnezeu, că e de-a dreptul insuportabil. Bine-ar fi să poți să-i închizi gura disperată, că de două nopți nu mai știu ce-i somnul. Și-apoi, eu ca eu, da' sărmana bătrânică...

Dădu din mână a lehamite ca și cum nu mai avea cuvinte să-și exprime năduful. Chipul bătrânului, plin de o mulțime de zbârcituri uscate, îl emoționează până la lacrimi pe Pârâiaș. Îi răspunse, zâmbind:

– Tocmai asta vrem, moșule. Să ajungem la biata Roată și să-i ungem rana și sufletul. Vei vedea că nu va mai scoate nici un sunet de durere, cât va trăi!

Îți promit! Pe cuvântul meu de Pârâiaș, zise tânărul convingător, ducându-și mâna la inimioară.

– Bine, bine, zise bătrânul Pai, începând să se foiască de colo-colo.

În loc să-l încurajeze, vorbele Pârâiașului îl neliniștiră pe moșneag. Mai ales când venise vorba de promisiuni, el prinse a da din cap, mormăind nemulțumit în barbă:

– Mai încet cu vorbele mari, tinere, îi zise Pârâiașului. Să iei aminte când faci o promisiune, că de la vorbă până la faptă, e ca de la cer la pământ! Ei, tinerețe, tinerețe, oftă el.

Pârâiașul își plecă privirea. Nu înțelegea măhnirea bătrânului. Își luă inima în dinți și-l întrebă:

– Ce vrei să spui? își ridică privirea spre el, puțin rușinat.

Bătrânul Pai îi răspunse:

– Vreau să-ți spun că nu e bine să faci risipă de promisiuni. Că e tare ușor să deschizi gura. Dar e mult mai complicat când vine vorba de fapte... Făcând o promisiune e ca și cum ai roti elicea de la gura Vântului... Și atunci, motorul Conștiinței se pornește! Nu mai poți da înapoi...

– Taci, măi, boșorogule, îl întrerupse nevasta înțepată. Tu-l ții de vorbă, iar el are atâta treabă de făcut... Nu-l băga în seamă, se întoarse ea sfătoasă spre Pârâiaș. Să nu te afecteze vorbele lui. E bătrân și morocănos, dar e bun la Sufler ca pâinea caldă. Dă-ne și tu crezare, că la bătrânețe dăm în mintea copiilor. Și cu mintea, și cu trupul. Iacă, devenim pretențioși, încăpățânați, ne agățăm de fiecare cuvânt sau lucru întâlnit...

– Vezi? Vezi?? Nici nu s-a luminat de ziuă și tu începi ca o moară stricată: “Taci, bărbate! Taci, bărbate!” Mereu îmi închizi gura, îi zise îmbufnat bătrânul.

Îi era ciudă pe ea, și totuși nu voia s-o supere, că baba era singura lui alinare. Nu se aveau decât unul pe altul, de aceea încercă imediat să glumească, adăugând către nevastă:

– Seară de seară bați mătânii înainte de culcare și te rogi lui Dumnezeu să ajung să-mi deschid ochii căprui spre mândrele zori ale dimineții. Da’ de ce nu te rogi și gura s-o deschid, babă, hăi? Nu numa’ ochii..., îi mai zise el, zâmbind. Indiferent de e zi sau noapte îmi ceri numai să închid gura..., mai adăugă încet.

Își dădu seama că întrecuse măsura. Dar Bătrâna nu zise nimic. Zâmbi împăciuitoare și privind spre Pârâiaș îi făcu semn din mână să nu-i dea atenție moșneagului ei. Bătrânul mai bălmăji ceva neînțeleas la adresa babei sale, apoi se întoarse cu spatele la ei și se culcă.

– Dacă stau bine și mă gândesc, bătrânul nu ți-a spus asta cu răutate, începuse Bunica să discute cu Pârâiașul. E supărat pentru că cineva l-a dezamăgit chiar acum, recent, făcându-i ca și tine niște promisiuni. Numai că erau deșarte... Chiar aseară, după miezul nopții, ne-au vizitat niște Picături de rouă, se puse ea pe povestit, ținând cu grijă în căușul palmei, Pârâiașul și picăturile lui de sânge.

30

– Sunt oaspeții noștri obișnuiți, continuă Bunicuța. Prezența lor ne face bine, ne dă viață, ne îmbălsămează amintirile care ne inundă din ce în ce mai des la această vârstă. Picăturile de rouă vin la noi spre dimineață, înainte ca Soarele să se ridice pe cer. Toată noaptea colindă ungherele Naturii ca să afle ce se întâmplă pe pământ. Adună tot felul de informații, tot felul de zvonuri, fie ele adevărate sau nu, și când mândrul astru al zilei își face apariția, Picăturile au pregătite tolbele cu știri și dau fuga înaintea lui, să i le povestească. Să le vezi cum îi sar în față ca niște babornite bârfitoare cu greabăne ovale, voind care mai de care să-i arate Soarelui că a fost mai harnică!

De cum pășește pe bolta cerească, Globul de aur al Universului le ia în brațe, le ascultă cu răbdare pe fiecare și le zâmbește înțelegător. Picăturile îi povestesc ce-a mai făcut mândra Lună de-a lungul nopții, cum a trebăluit ea prin gospodăria Pământului; câte stele s-au născut sau au căzut și multe altele... Emoționat de câte îi sunt date să audă și să vadă de-a lungul unei zile, spre seară Soarele se înroșește și se ascunde timid după orizont. Le dă drumul Picăturilor de rouă înapoi pe pământ, promițându-le că a doua zi le va legăna din nou, și mai tandru, în brațele lui calde.

Bătrâna făcu o pauză. Își trase sufletul, inspirând adânc aerul nopții încărcat cu miros greoi de sânge. Își dădea seama că Pârâiașul nu are mult timp de pierdut, de aceea se grăbi să termine:

31

– De obicei, ne bucură prezența lor, dar Picăturile de rouă care ne-au vizitat aseară și-au cam luat nasul la purtare, întrecându-se cu gluma și cu promisiunile făcute. E drept că erau mai mulți copii și, știi și tu cum sunt aceștia...

Pârâiașul nu mai avu răbdare:

– V-au făcut ceva rău? o întrebă el cu sufletul la gură, ridicând puțin vocea.

Bunica Pai zâmbi. Privi înțelegătoare către soțul ei. Stând cu spatele, acesta se lăsase furat de somn. Întorcându-se spre Pârâiaș, bătrâna îi șopti blând ca să-l liniștească:

– Nu, rău nu ne-au făcut. Suntem deja prea bătrâni ca cineva să ne mai poată face vreun rău. Dar au profitat puțin de bunătatea și de naivitatea noastră...

Se uită din nou la soțul ei. Părea încurcată: se temea ca nu cumva acesta s-o audă. Sigur s-ar fi supărat dacă ar fi știut că mai aflase cineva ce rușine pășise. De aceea, bătrâna își ridică până în dreptul gurii mâna în care ținea Pârâiașul și-i zise acestuia, abia șoptit:

– Copiii Picăturilor de rouă au iscat în căruță o hărmălaie de nedescris. Nici mâncare nu le mai trebuia. Acum, fie vorba-ntre noi, așa-s toți copiii...

Dintre toate jocurile, cel mai interesant li s-a părut să “se dea huța” anumit pe picioarele soțului meu. Dar era destul de târziu și moșneagul meu morocănos le-a spus că e vremea să se culce:

– Găsiți-vă de joacă în altă parte, îi îndemnase el. Picioarele mă dor de nu mă pot mișca, iar voi vreți să vă legănați pe ele..., le zise cu amărăciune.

Dar plozii nu s-au dat bătuți: câțiva dintre ei, mai îndrăzneți, prinseră a se lingeși care mai de care pe lângă bătrân:

– Noi venim tocmai din brațele Soarelui, începură să se laude.

– Puteți să veniți de oriunde, nu se învoi moșul, dintru început.

– Razele lui fierbinți ne-au învățat un joc fermecat! nu se dădură bătute nici Picăturile de rouă. Dacă ne vei da voie să ne jucăm pe picioarele tale, îți promitem că mâine dimineață, după ce vom pleca, tu te vei putea ridica în picioare și vei putea juca o tananicăăă... așa cum nici măcar în tinerețe n-ai jucat! începură să-i înșire moșneagului, verzi și uscate.

Bietul bătrân..., își relua Bunica gândurile. S-a lăsat prins în mrejele Picăturilor de rouă, gândindu-se cu nostalgie la frumusețea tinereții. Aș fi vrut să-i spun că nu-i decât o glumă a copiilor, însă nici nu m-a lăsat să deschid gura. Atunci m-am încăpățânat și am tăcut; apoi, întorcându-mă cu spatele la ei, m-am culcat. L-am lăsat pe prostuț să colinde prin lumea copilăriei, împreună cu Picăturile de rouă. Era un tărăboi! Doamne-Doamne... Pe de o parte scârțâitul neconținut al roților, pe cealaltă parte, copiii gălăgioși, dornici de joacă! N-a dormit bătrânul Pai toată noaptea. Aștepta nerăbdător zorile când spera

că va putea să dănțuiască. Mare îi fu bucuria când se miji de ziuă: ca un cocoș dornic de noi aventuri, Paiul strigă la floricelele vecine ale fânului din căruță să-i îngâne un cântecel vesel. Se gândea că sosise momentul ca promisiunea Picăturilor de rouă să prindă viață. În sunetul lin al muzicii dimineții, moșul voi să se ridice, însă nu reuși. Mai încercă o dată: degeaba. Picioarele nicidecum nu-l ascultau. Nici gând să poată juca tananica, așa cum îi promisesea Picăturile de rouă!

– Vai, vai, ce-a mai fost! se văicări Bătrânică după câteva clipe de tăcere. Câtă rușine a mai tras bietul de el, în fața vecinilor! Copiii îl păcălisera și el a suferit foarte mult.

Pârâiașul se înalță puțin în vârful picioarelor să-l poată privi pe bătrân peste umărul babei. Simți că i se face milă de el, văzându-l cum dormea liniștit. O încurajă pe Bunicuță:

– Nu trebuie să suferiți din cauză că ați pierdut anii tinereții! Și bătrânețile pot fi foarte frumoase! Noi, picăturile de sânge, stăm mereu în preajma inimii și învățăm multe lucruri interesante, zise sfios Pârâiașul. Știm că venim cu toții din Lumină și ne întoarcem în Lumină... Să mori e un vis precum este și a trăi în acest corp... Nu suntem decât umbre ale alegerilor pe care le facem în fiecare clipă...

Bătrâna îl privi admirativ. Oftă din greu și-i zise:

– Îmi pare rău că nu te-aude și moșneagul meu... tare ar fi încântat de tine... Mă rog, ție ți-e ușor să vorbești astfel, că te afli în floarea tinereții... Orice bătrân de pe acest pământ ar da orice numai să poată întoarce Timpul... Dar legea Domnului rămâne lege pentru toți... Vei îmbătrâni și tu, va veni vremea să te viziteze pe neașteptate și pe tine junghiurile neputinței. Îți vei aminti atunci de cuvintele mele. Dumnezeu are grijă ca totul să se transmită din gură în gură, din generație în generație. E ca o ștafetă pe care bătrânii o predau tinerilor care abia se aventurează în labirinturile Vieții, lăsându-și astfel amprenta pe harta infinită a Existenței. Așa se scrie Istoria, dragul meu. Pe care urmașii o duc mai departe, astfel încât să nu se piardă nimic din farmecul plin de mister al trecerii noastre pe pământ. Ei, dar ne-am luat cu vorba și timpul zboară, zise Bătrâna voind să se ridice. Ca să nu mai lungesc vorba, Pârâiașule, soțul meu nu voia de fapt să-ți spună decât că nu e bine să arunci cu vorbele în vânt. Să încerci să-ți respecti cuvântul dat, căci în urma ta în această Viață, nu rămân decât faptele tale. Moșneagul meu a pățit-o și acum, la bătrânețe, cu Picăturile de rouă. N-a apucat să uite rușinea suferită; rana mândriei sale e încă deschisă.

E drept, i se poate întâmpla oricui, dar el nu mai are încredere în nimeni..., oftă ea.

– Eu nu mai sunt un copil, zâmbi Pârâiașul. Nici prin gând nu mi-ar trece să vă amănesc!

– Am simțit că pot avea încredere în tine, de aceea ți-am și povestit întâmplarea din noaptea trecută, zise convinsă bătrâna, ridicând un deget spre tânărul Pârâiaș. Acum cred că e timpul să pleci, zise ea peste câteva clipe, privind în jur. Roata are nevoie de ajutorul tău. N-o mai lăsați să sufere!

Pârâiașul trase adânc aer în piept și dădu afirmativ din cap:

– Dacă v-am supărat cu ceva, îmi pare rău, îi zise el cu sinceritate. Vă las cu bine!

– Ne-a făcut o mare plăcere să te întâlnim, îi răspunse cald bătrâna. Domnul să vă călăuzească pașii, mai adăugă ea, în timp ce-și strecură mâinile printre coastele căruței și dădu drumul cu atenție picăturilor de sânge.

Le îndreptă spre rana Roții de unde venea scâncetul dureros. Picăturile coborau încetșor una după alta din mâna bătrânei când, deodată, sărmana Roată se poticni de o Piatră singuratică, răcăcită pe drum. Biata Roată: și așa era suferindă, abia se mișca, de aceea icni de durere când se lovi din nou. Piatra rânji cu răutate: probabil nu fusese băgată în seamă de nimeni pe timp de noapte și acum se răzbunase pe cine îi ieșise primul în cale.

Întreaga căruță se zdruncină din cauza izbiturii. Bunicuța Pai tocmai dădea drumul ultimelor picături de sânge. Zdruncinătura căruței o izbi într-o parte...

❧ întâmplare tragică

Din cauza smuciturii, Pârâiașul scăpă câteva picături de sânge din corpul lui.

– Ajutor! strigau ele disperate, în timp ce cădeau din căruță.

– Ce-ai făcut?! se întoarce și Pârâiașul spre bătrână... Ai grijă, te rog, o imploră el.

– Nu e vina mea, îmi pare rău! îi răspunse aceasta cu tristețe în glas. Sărmanele, începu să lăcrimeze, privind în urma picăturilor pierdute.

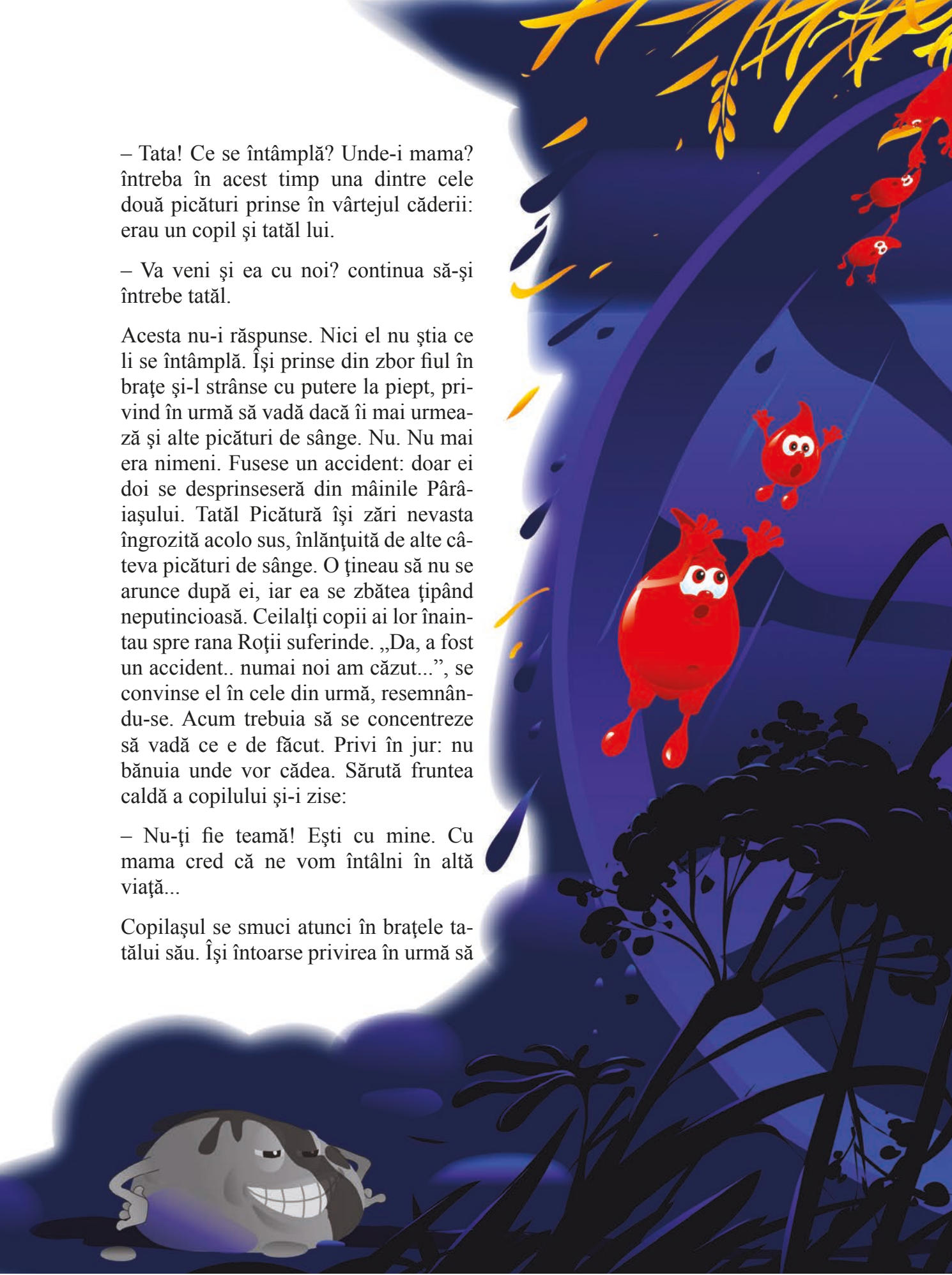
– Tata! Ce se întâmplă? Unde-i mama? întreba în acest timp una dintre cele două picături prinse în vârtejul căderii: erau un copil și tatăl lui.

– Va veni și ea cu noi? continua să-și întrebe tatăl.

Acesta nu-i răspunse. Nici el nu știa ce li se întâmplă. Își prinse din zbor fiul în brațe și-l strânse cu putere la piept, privind în urmă să vadă dacă îi mai urmează și alte picături de sânge. Nu. Nu mai era nimeni. Fusesse un accident: doar ei doi se desprinseseră din mâinile Pârâiașului. Tatăl Picătură își zări nevasta îngrozită acolo sus, înlănțuită de alte câteva picături de sânge. O țineau să nu se arunce după ei, iar ea se zbătea țipând neputincioasă. Ceilalți copii ai lor înaintau spre rana Roșii suferinde. „Da, a fost un accident.. numai noi am căzut...”, se convinse el în cele din urmă, resemnându-se. Acum trebuia să se concentreze să vadă ce e de făcut. Privi în jur: nu bănuia unde vor cădea. Sărută fruntea caldă a copilului și-i zise:

– Nu-ți fie teamă! Ești cu mine. Cu mama cred că ne vom întâlni în altă viață...

Copilașul se smuci atunci în brațele tatălui său. Își întoarse privirea în urmă să

vadă dacă-i vine mama. Dar mai apucă să vadă doar cum se îndepărta căruța, pierzându-se în ceață. Auzea strigătele Pârâiașului care îndrepta fiecare picătură de sânge spre rana Roșii:

– Fiți atenți, ajutați-vă unii pe alții! Să nu se mai repete o asemenea tragedie!

Un timp, ecoul vocii sale se mai jucă de-a v-ați ascunselea printre munți. Apoi, dispăru șerpuitor printre coline și se făcu liniște...

– Când o vom vedea pe mama? sparse copilul tăcerea înfiorătoare. Eu vreau s-o văd pe mama! Acum! Să mă alint în brațele ei calde și gingașe! Auzi, tăti-cule?! Auzi? se zbuciuma micuțul.

Tatăl i se rupea inima de milă privindu-și odorașul. În acel moment căzură amândoi pe un fir înalt de iarbă, ars pe jumătate. Planta se îndoi sub greutatea lor. Jumătatea care era arsă se desprinsese și atârna neajutorată, clătinându-se dintr-o parte în alta. Despăcătura creștea văzând cu ochii scoțând un zgomot neplăcut.

– Tată, ce se aude? Unde suntem? șopti pierdută micuța picătură de sânge. Ce-i cu foșnetul acesta?

Tatăl privi în jur. Văzuse că au căzut pe o plantă, auzea vuietul care îl speriasse pe fiul său, însă nu realiza ce se întâmplă. Se lăsă în voia lui Dumnezeu.

Nici în căruța din care căzuseră cele două picături de sânge nu era liniște. Mama Picăturii rătăcite privea îndurerată în urma celor două ființe dragi. Le-a urmărit disperată până le pierduse din ochi. Câtă durere în inima ei sfâșiată! Plângea și se zbuciuma neștiind cum să-i ajute! Țipa din toate puterile la suratele sale care o țineau:

36 – De ce mă țineți? Trebuie să merg după ei! Au nevoie de ajutor! Unde-i Pârâiașul, stăpânul nostru?! Ce face acum? Numai el mă poate ajuta...

Acesta îi auzise strigătele, însă pentru moment era ocupat cu organizarea ultimelor sale picături.

– Aduceți-mi picătura care are nevoie de ajutor! zise el când își termină treaba.

Picăturile l-au auzit:

– Încetează odată cu smiorcăiala, îi ziseră acestea suratei lor. Ai grijă cum te porți... Iată, mergem acum la stăpânul nostru. Întreabă de tine...

Picătura-Mamă dădu din cap că a înțeles. Voia să ajungă cât mai repede în fața Pârâiașului.

– Dați-i drumul, le zise acesta picăturilor de sânge, când ajunseră în fața lui. De ce o țineți de mâini?

– E distrusă. Și-a pierdut soțul și copilul și e-n stare de orice. Voia să sară după ei! răspunse una dintre picături, vădit speriată.

– Mergeți după suratele voastre. Voi discuta eu cu dânsa! încercă Pârâiașul să le organizeze.

Acestea făcură întocmai. Apoi Pârâiașul se întoarse spre Mama Picătură:

– Îmi dau seama prin ce treci, îi zise, când rămaseră singuri. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, mai adăugă, ștergându-i lacrimile Picăturii. A fost un accident tragic. Dar nu știu dacă e bine să mergi după ei. Nu există siguranța că-i vei găsi și nici nu are cine să te apere în caz de pericol. Ar fi păcat să-ți pierzi viața în zadar...

Soția bătrânului Pai care văzuse toată întâmplarea se simți datoră să intervină:

– Pârâiașule..., șopti ea.

Cei doi își îndreptară privirea spre Bătrână.

– Nu e grav că vrea să plece în căutarea familiei. Însă cum se vor putea întoarce?

– Nu sunt obligați să se întoarcă, îi răspunse Pârâiașul. În caravana mea, toți sunt voluntari; nimeni nu este forțat să rămână. Am fost nevoiți să părăsim un trup rănit și acum ne străduim să nu ne risipim viața. Aș vrea s-o putem ajuta pe Mama Picătură. Are o familie mare, frumoasă, iubitoare, zise cu regret, privind-o cum suferea de ți se rupea inima. Dar nu știu ce-am putea face într-o asemenea situație..., se tângui el mai departe.

– Eu știu ce trebuie să faceți! nu se lăsă Bătrânică.

Nu apucă să-și termine vorbele că Mama Picătură se întinse spre ea cu nerăbdare:

– Ce trebuie să fac? Cum pot ajunge la ei? Spune repede, te rog, nu trage de Timpul maratonist. L-am putea supăra, și Clipele lui prețioase, care-l protejează

atente, se vor răzbuna pe noi. O vor lua la goană, îndepărtându-ne tot mai mult de locul în care au căzut soțul și copilul meu!

Mânată de îndemnul Picăturii, fără să mai stea pe gânduri, soția Paiului scoase repede din sân o mână plină cu frunzulițe uscate. Le examinează cu atenție. O frunzuliță subțire și pistruiată i se încolăci iute după degetul cel mare. Bătrânică o scuipă, zicându-i:

– Ptiu, bată-te norocul..., ai chef de joacă.

Și-o băgă înapoi în sân.

– Noi ardem de neaz, iar ei îi arde de glume, se plânse Picătura către Pârâiaș.

Bătrâna se prefăcuse că n-aude comentariile Picăturii. Își văzu mai departe de treabă. Dintre toate frunzele pe care le avea la îndemână, alegea una lungă, ascuțită care își păstrase culoarea verzuie, ca semn al sănătății sale. Pe celelalte le băgă înapoi în sân, exclamând:

– E bine s-agonisești de toate în viață și să fii cumpătat ca să ai de unde să le iei la nevoie, mormăia ea mulțumită.

Pârâiașul o privea cu mirare. Nu înțelegea entuziasmul Bătrânei. ”Ce i-o fi trecând prin cap?” se întrebă el. Aceasta scutură Frunzulița aleasă de câteva ori, suflă peste ea s-o curețe de firele de praf nepoftite și i-o întinse Mamei Picătură:

– Hai, urcă-te repede pe ea! îi zise pe un ton poruncitor. Nu-ți fie frică, ai încredere-n mine! Sunt bătrână și-am văzut de toate la viața mea!

Parcă Mama Picătură mai avea timp de filosofii! Nici n-apucă bătrâna să termine ce-avea de spus că deja încălecaser Frunzulița respectivă, fiind gata de plecare. Numai că-n graba ei nu se așezase cum trebuie. Bătrâna zâmbi văzând-o atât de curajoasă:

– Nu-i bine! Întoarce-te și așază-te cu fața spre partea ascuțită a Frunzei. Altfel nu vei putea pleca! o corectă.

Mama Picătură făcu întocmai. În același timp, privea mereu îngrijorată în toate părțile încercând să ghicească pe unde s-ar putea afla familia sa.

– E tare curajoasă! zise Bătrâna către Pârâiaș. Se vede că-și iubește familia mai mult decât orice pe lume. Va reuși dacă va avea o ambiție deopotrivă cu dorința! rosti convinsă.

Mama Picătură se întoarse spre ea și-o întrebă nerăbdătoare:

– Ce este? Pot pleca? Mai este nevoie de ceva?

– Stai puțin, focaso! îi răspunse, calm, soția Paiului. Știi cum să folosești această Frunzuliță ca să ajungi unde ai nevoie?

– Nu, recunosc Mama Picătură. Hai, spune-mi! Arată-mi mai repede, te rog, ce trebuie să fac! se rugă ea, examinând Frunzulița pe toate părțile.

Bunicuța-Pai ridică Frunza cu tot cu Picătură și-i zise:

– Fii atentă: în timpul zborului te vei ține cu ambele mâini de marginile Frunzei și vă veți lăsa purtate de vânt. Când vei dori să te îndrepti spre dreapta sau spre stânga, atunci te vei apleca cu toată greutatea în partea de care ai nevoie, iar Frunzulița te va purta în direcția aceea. Iar când vei dori să cobori spre Pământ, să te apropii de vârful ascuțit al Frunzei și să te așezi acolo. Când vei vrea să planezi lin, vei face un pas înapoi, îndepărtându-te de vârful Frunzuliței. Însă tot timpul va trebui să stai culcată, să nu stai în picioare, ai înțeles?

Picătura nu mai avea răbdare:

– Da! Totul e clar! răspunse plină de neliniște. Apoi se întoarse și-o întrebă pe bătrânică.

– Dar ce va trebui să-i fac Frunzuliței când voi dori să mă întorc cu familia înapoi?

Bătrânică privi lung spre Pârâiaș apoi către Picătură:

– Depinde cum te vei înțelege cu bătrânul Vânt. El i-ar putea împrumuta Frunzuliței o pereche de aripi ca să poată lua drumul înapoi. Face deseori asta cu plantele care îi sunt dragi. Ş-apoi, cum ți-a fi norocul. Vei avea mare nevoie de el în misiunea ta, șopti Bătrâna cu oarecare îngrijorare în glas.

Era convinsă că șansele de a se mai întoarce cu tot cu familie erau foarte mici.

– Acum ești pregătită de plecare? o mai întrebă Bătrâna.

– Încă puțin, te rog! strigă atunci Mama Picătură, aducându-și aminte ceva foarte important. Să ai grijă de copiii mei! zise întorcându-se spre Pârâiaș. Te rog! îl imploră cu lacrimi în ochi.

– Copiii tăi sunt mari, o încurajă acesta. Fii liniștită! Dar să nu ai temeri! Voi avea grijă de soarta lor până vă veți întoarce.

Picătura își șterse lacrimile, strânse cu putere marginile Frunzei și le strigă prietenilor săi:

– Vă mulțumesc pentru tot ce-ați făcut pentru mine!

Fără să mai spună nimic, Bătrâna ridică mâna și dădu drumul Frunzuliței în brațele Vântului de noapte. Călăuzită de lumina Lunii, Mama Picătură porni în zbor să-și caute familia. Când o pierdu din vedere, Pârâiașul îngână cu luare-aminte:

– Multe-am văzut la viața mea, dar așa ceva nu mi-a mai fost dat să văd..., oftă ușor. Totul pare ireal... De unde-ai învățat zborul acesta cu Frunzulița? se întoarse el către Bătrână. De unde știi paiele astfel de lucruri? E vreun secret al neamului vostru?

– Să știi, tinere, zise ea cu oarecare mândrie, pentru că reușise să-l impresioneze pe tânăr. Menirea noastră, a plantelor, este să supraviețuim în orice condiții. De noi depinde viitorul Pământului.

Viața ne încearcă în fel și chip, mai ales când fiicele Bătrânului An, Anotimpurile, se îmbolnăvesc aducând secetă, ploi, grindină și alte nenorociri. O plantă are permanent nevoie de apă. Pentru a face rost de ea ne folosim de tot felul de vicleșuguri pe care le transmitem din neam în neam. Îți voi spune doar unul, adăugă Bătrâna, coborând vocea. L-am învățat de la Frunzele de Papură din valea adâncă, unde se strânge toată apa de pe dealurile înecate de ploi. Papura este o plantă puternică, cu frunze mari, vânjoase, ascuțite la vârf. În căușul lor, Picăturile de rouă se simt cel mai bine. În vremuri de secetă, când apa este atât de scumpă, plantele sunt în stare de orice! Așteaptă cu nerăbdare noaptea să-și facă apariția Picăturile de rouă și se străduiesc să le cucerească prin tot felul de mijloace. De exemplu, Frunzele de Papură, cu alura lor regală, iau în primire Picăturile de rouă și le plimbă cu multă cinste legănându-le pe deasupra tuturor plantelor. Vântul acompaniază liniștea nopții, îngânând acorduri line de melodii care să le vrăjească. Picăturile de rouă iubesc aventurile nocturne. Dimineața se întrec să ajungă în fața Soarelui, care le alintă în brațele sale calde ascultându-le poveștile. În nopțile următoare, în valea adâncă vin și mai multe Picături de Rouă dornice să zburde pe deasupra plantelor, fără să plătească nimic...

E mult de muncă, multe nopți nedormite, dar umezeala lor menține în viață neamul plantelor și astfel efortul ne este răsplătit din plin. O astfel de frunză de papură i-am dăruit și eu Picăturii de sânge, căci de la ele am învățat și noi toate aceste secrete... În colecția de frunze pe care le păstrez în sân, zise ea atingând pieptul cu mâna, ar fi fost păcat să nu am și o frunză de papură. Ele au mare experiență în călătoriile pe timp de noapte. Sunt mai rezistente decât altele. Cu vârful lor ascuțit își croiesc cu ușurință drum prin Împărăția Aerului. Pentru noi, paiele, Papura va rămâne întotdeauna un exemplu. Frunza pe care i-am dat-o Mamei Picătură o va ajuta, sunt sigură!

Eeei... Dar uite că ne-am luat cu vorba și nici n-am băgat de seamă cum a zburat Timpul. Observ că ți-a venit și ție vremea să pleci, încheie Bătrâna privind cum căușul palmei sale se golise. În urma ta nu mai este nicio picătură de sânge..., zise ea Pârâiașului.

Acesta privi în jurul său: bătrâna avea dreptate. Picăturile sale se scurseseră una câte una. Privea cum coada i se subțiasă. Se lovi speriat peste frunte:

– Vai! Ai dreptate! Am uitat de toate, ascultându-te!

Înaintă repede câțiva pași, pregătindu-se să sară din mâna Bătrânicii. Pe marginea căușului palmei, Pârâiașul se opri puțin să-și ia rămas bun:

– Mulțumesc, Bunicuță Pai! zise cu recunoștință, întorcându-se către ea.

Bătrâna înclină delicat din cap și-i răspunse cu un zâmbet larg:

– Drum bun, șopti. Drum bun, Pârâiașule...

Tânărul se întoarse și, făcându-și vânt, sări în noapte. Se prinse de coarnele Scârțâitului și lunecă pe ele spre rana Roții unde celelalte picături îl așteptau nerăbdătoare. La rândul său, Bătrânica se așeză lângă soțul său care adormise demult; îl îmbrățișă și îl sărută atent pe obrazul stâng, șoptindu-i cu tandrețe:

– Tu ești floarea vieții mele...

Adormi lângă el: doi bătrâni frumoși, îndrăgostiți și acum, după atâta vreme, supravegheați de lumina blândă a Lunii care zâmbea melancolică, privindu-i.

Călătoria Picăturii de sânge în lumea plantelor

În tot acest timp, Mama Picătură zbura pe Frunzulița de Papură dăruită de Bunicuța Pai și se îndrepta spre pământ. Călăuzite de lumina razelor Lunii, căutau împreună locul unde își închipuiau că ar fi putut să cadă soțul și fiul Picăturii. Deodată, în fața lor se ivi ca din senin o Pată Neagră. Era uriașă! Sărmana Picătură s-a speriat. Voi să se lase într-o parte pentru a o evita. Dar nu mai avea timp, din cauza vitezei care era prea mare. Se lăsă în voia Domnului și pătrunseră amândouă în misterioasa Pată Neagră, străpungând-o cu vârful ascuțit al Frunzei. O liniște de mormânt și-un întuneric de nepătruns le înconjură dintr-o dată. Aerul devenea tot mai răcoros, iar curentul schimba în permanență poziția Frunzei. Picătura pierduse orice control; la un moment dat era chiar aplecată cu capul în jos, dar simțea că totuși continuă să zboare.

– Oare cine n-are somn la această oră târzie? Cine a îndrăznit să pătrundă nepoftit pe teritoriul meu și m-a străpuns în halul acesta? Iarăși trebuie să intru în datorii ca să-mi cos blana mea brumărie?! bălmăji Pata Neagră, nemulțumită că fusese deranjată din somnul ei dulce.

Mama Picătură înmărmuri: înțelesese că deranjase pe cineva și că se afla într-o situație delicată. Simțea cum i se destramă încet Speranța de a-și mai putea vedea familia. Își înalță capul. Lacrimi șiroaie îi scăldau fața, căci un hohot

puternic de plâns pusese stăpânire pe ea. Îi era frică de noul întunecat în care ajunsese fără voia sa.

– Ce-i asta? mormăi Pata Neagră. Cine plânge în halul acesta?! prinse să se foiască ca să descopere ce se întâmplă.

– Eu sunt! O picătură de sânge, îi răspunse cu teamă aceasta, printre hohote.

– Ce-i cu tine? De ce plângi? Ce cauți aici la ora aceasta târzie? se întoarse spre ea noul întunecat.

– Mi-am pierdut familia, îi răspunse Picătura.

– Vai de mine! Da... E un motiv dureros... Pierderea familiei merită lacrimile fierbinți ale oricui, spuse la rândul ei Pata Neagră, îmbunându-și glasul.

Vocea lui blândă îi dădu curaj Mamei Picătură. Îndrăzni să continue:

– ...și acum îi caut... Dar e noapte și speranțele de a-i găsi sunt atât de mici...

Pata Neagră se înduioșă. Pentru o clipă înăuntrul său se iscă un mic Vârtej care se liniști, însă, repede. Imediat partea de sus i se desfăcu lăsând să pătrundă lumina Lunii până la picioarele Picăturii.

– Vai! se emoționează Mama Picătură, văzându-se inundată de lumină.

Tresări ușor: lângă ea, în partea stângă sus descoperi un chip blând cu doi ochi mari, frumoși. Culoarea lor albastră dădea privirii o anumită demnitate. Picătura se opri din plâns. „Nu e chiar atât de fioros cum am crezut”, își zise ea în timp ce inima își înceta treptat bubuiturile tobelor.

– Cine ești tu? Unde mă aflu? zise Mama Picătură, uitându-se în ochii albaștri care o priveau.

Chipul zâmbi și-i răspunse:

– Mă bucur că te-ai liniștit. Nu mă simt bine când cineva suferă. Mai ales când pierde în zadar lacrimi curate adunate cu destul efort, adăugă privind-o galeș pe Mama Picătură. Nu le irosi; mai bine să le folosești ca să-ți cureți ochiișorii după vizitele neașteptate ale nourașilor de nisip.

Cine sunt eu? reluă întrebarea musafirei sale. Sunt un Nouraș de Ceață. Muncesc doar pe timpul nopții, de asta nu prea mă cunoaște nimeni. Din cauza vârstei la care am ajuns, nu mai am putere să înfrunt Razele fierbinți ale Soarelui în timpul zilei. Îi las pe feciorii mei să-și măsoare forțele cu ele, cum am făcut și eu în timpul tinereții. Dar tot nu le-am mai venit de hac... Că sunt ale naibii de fierbinți și iuți de felul lor. Nu se dau prinse niciodată...

Norul părea să aibă chef de vorbă. Se vedea că era un bătrân singuratic. Dar Picătura se grăbea să-și găsească familia, așa că începu din nou să plângă:

– Nourașule de Ceață, fii bun te rog și nu mă condamna pentru că ți-am străpuns haina. N-am vrut, crede-mă! Lasă-mă, rogu-te, să plec mai departe în căutarea familiei mele dragi!

Norul de Ceață zâmbi:

– Dar eu nu te rețin. Tu te afli în zbor, după cum vezi! Ești doar în trecere prin corpul meu împreună cu Frunzulița ta! În privința hainei mele, nu-ți face griji. E un lucru lipsit de importanță, cum sunt atâtea altele în viața asta trecătoare. Ai grijă de tine: când vei ieși din împărăția mea și vei ajunge pe pământ, vei descoperi acolo o mare dramă; multe plante arse pe jumătate care au nevoie de ajutor. Războiul care abia s-a încheiat a lăsat răni adânci. Urmele sale sunt încă destul de vii. Vor fi mulți cei care îți vor cere ajutorul să le ungi rănilor, să-i îngrijești. De aceea te sfătuiesc să fii atentă să nu cazi în cine știe ce capcană și să fii nevoită să rămâi să slujești în corpul lor misterios o viață întreagă, departe de familia ta. Te privesc și ochii tăi plânși te dau de gol că nu ai puterea să refuzi pe cineva care ți-ar cere ajutorul...

Nourașul de Ceață tăcu. Își duse mâna la gură și strănută atât de tare, încât era cât pe ce să-i spargă timpanele Mamei Picătură. Fără să spună nimic, luă apoi încet mâna de la gură și își desfăcu delicat palma. O lumină caldă deosebit de sclipitoare se înalță din ea, atrăgându-i privirea Picăturii. Din căușul palmei Nourașului se ridică în aer un șirag strălucitor de Mărgel Albăstrii. Într-un ritual de ele doar știut, Mărgeluțele se transformară pe loc într-un minunat colier. Se unduiră de câteva ori în lumina Lunii, semețindu-se cu strălucirea lor ireală, apoi se așezară cu finețe în jurul gâtului mamei îngrijorate.

– Vai, cât de frumoase sunt! În viața mea nu am primit un asemenea dar prețios! exclamă Mama Picătură plină de încântare. Gestul neașteptat al Nourașului de Ceață o impresionase până la lacrimi.

Acesta îi răspunse zâmbind:

– E numai meritul tău. De obicei, cei din neamul nostru nu fac nimănui astfel de cadouri. Principiul nostru este că fiecare trebuie să se descurce în viață așa cum poate! Vedem multe lucruri neplăcute, dar nu ne amestecăm în viețile altora. Însă tu ești o Picătură de sânge neobișnuită, Dumnezeu te-a trimis la mine. Numai el te putea ajuta să mă traversezi în seara aceasta, într-un mod atât de neobișnuit!

Zicând acestea, Nourașul de Ceață izbucni în râs, în timp ce privea Frunzulița pe care zbura Picătura:

– Cu siguranță numai cu voința lui Dumnezeu ai reușit să mă străpungi astfel! Cu siguranță porți în tine duhul sfânt al Domnului, repetă el cu profundă

convingere. De aceea vreau să te ajut. N-aș dori să cazi în mâinile prădătorilor de noapte, că atunci ar însemna că nu aș face voia sfântă a Creatorului. Îți voi spune ceva foarte important, dragă Picătură, mai adăugă Nourașul de Ceață cu voce gravă. Noaptea aceasta nu este una obișnuită. Este una binecuvântată! Este unică! În această noapte se va întâmpla o mare minune, coborî el vocea în mod tainic.

Picătura îl asculta transfigurată. Sorbea însetată fiecare cuvânt al interlocutorului său neobișnuit. Nourașul continuă:

– Unui neam de ființe smerite, care se târăsc de veacuri pe acest pământ i se va împlini în această noapte un Vis pe care îl poartă din veșnicie. Acum nu-ți pot spune mai mult, dar cu siguranță vei mai auzi despre asta! Sau poate chiar vei participa la acest miracol! Aceste Mărgeluțe Albăstrii au puteri magice.

De emoție, Mama Picătură nu mai avea putere să articuleze niciun cuvânt. Privea fascinată Mărgeluțele:

– Când vei ajunge jos și vei întâlni plantele rănite despre care ți-am vorbit, va trebui să-ți iei rămas bun de la aceste mărgele sclipitoare. Ți le-am dăruit doar pentru un timp. Sunt înzestrate cu lumina unei stele căzătoare. Când o plantă îți va cere ajutor, vei lua câte o mărgeluță, una întreagă, și o vei pune pe rana însângărată. Atunci rana i se va închide pe dată. Acțiunea Mărgeluței este magică, asemenea dulceții de neuitat a primului sărut. Bucuria uriașă pe care o trăiești primind acest dar, o vei transmite plantelor. Pur și simplu le vei da Viață! Însă va trebui să fii tare atentă: tu ești o picătură de sânge! Printre plantele bolnave care au într-adevăr nevoie de ajutor se pot strecura și plante din cele viclene, răzbunătoare, carnivore care vor dori să te atace.

Mama Picătură făcu ochii mari:

46

– Ce va trebui să fac atunci? întrebă ea.

– Vei lua o mărgeluță din colierul tău, o vei desface în două și o vei pune pe locul lor îndurerat. Dacă nu va fi o rană adevărată, fără să mai stai pe gânduri să arunci repede peste corpul plantei respective cu cele două jumătăți de mărgeluță! Vei vedea imediat care este puterea de neimaginat a Ceții! Nu degeaba au spus sfinții, când au coborât prima oară pe pământ că Vântul și Ceața sunt mai puternici, mai rezistenți chiar și decât muntele! Tăria lui poate străpunge o inimă, însângărând-o, însă cu finețea noastră, noi putem face inima să se

deschidă singură, cucerind-o pentru totdeauna. Acesta este farmecul existenței noastre...

Cam asta e..., zise Nourașul. Dar când vei face asta, să nu cumva să uiți să desfaci mai întâi mărgeluța în două!

Cuibărită în căușul Frunzei, Mama Picătură încuviința din cap, ascultându-l. Continua să zboare de-a lungul Petei Negre. Se pregătea deja să iasă din împărăția acesteia și să meargă mai departe, în căutarea familiei. Nourul de Ceață îi strigă din urmă:

– Să iei aminte la tot ce ți-am spus ca să-ți poți încheia cu bine călătoria!!! mai răsunară în liniștea nopții cuvintele lui. Din ele ieși un Ecou care se prinse sprinten de valul de aer pe care aluneca Frunza de Papură.

Mama Picătură îl prinse cu grijă. Îl strânse ca pe un copil la piept cu o mână, în timp ce cu cealaltă își lua rămas bun de la Nouraș. Lacrimile îi șiroiau fierbinți pe obraji. Aerul rece i le fura șiret, umezindu-și cu ele corpul lui firav. Dar Mama Picătură nu avea timp să-și plângă de milă. Continuă să zboare, îndreptându-se spre Pământ. Deodată desluși în întuneric, nu departe în fața lor, o plantă înaltă. Jumătate din ea era arsă. Se desprinsese și cădea la pământ scoțând un zgomot asurzitor. Pe măsură ce se apropiau, Mama Picătură vedea că era vorba de o plantă uriașă:

– Doamne, gândi cu voce tare. E atât de mare! Unde va cădea va face prăpăd! Va distruge tot ce se află în preajmă!

Își încordă privirea să vadă mai bine locul unde planta aceea urma să cadă. I se opri respirația:

– Nu!!! strigă Picătura disperată, că până și Frunza de Papură se cutremură de tunetul vocii sale speriate. Doamne, nu face asta! imploră ea Cerul.

Acolo, la rădăcina plantei bolnave, îl zărise pe soțul ei. Stătea în genunchi, cu capul plecat, ținându-l în brațe pe micuțul lor copilăș.

– Ce să fac? Ce să fac! se frământa Mama Picătură.

Trebuia să ia o hotărâre chiar în acel moment, altfel jumătatea plantei arse ar fi căzut peste ei și i-ar fi omorât. Trebuia să oprească acea nenorocire. Toate sfaturile Bunicuței Pai îi veniră atunci în minte. Se ridică iute în picioare, lăsând în brațele Vântului ecoul cuvintelor Nourașului de Ceață. Făcu un pas înainte și se apropie de vârful Frunzei. Apoi se așeză, se prinse strâns cu mâinile de marginile ei, trase aer în piept și ținți cu atenție: închizând ochii se izbi cu toată viteza în planta cea arsă. Puterea izbiturii sale a înclinat planta, schimbându-i traiectoria căderii în partea opusă. Dorința Picăturii se împlinise: cu ajutorul Domnului reușise să-și salveze familia.

Tatăl și fiul stăteau strâns lipiți unul de altul. Nu-și închipuiau ce se petrece. Când frunza arsă se izbi de pământ, se auzi o bufnitură puternică. Ecoul izbiturii se amestecă cu strigătul de durere al plantei rănite. Aceasta se lipi neputincioasă la pământ, mai zvâcni de câteva ori și se făcu liniște. Doar o adiere de Vânt se strecură printre plante, șuierând, ușor curioasă să vadă ce se întâmplase.

48 Mii de ochișori se iviră de prin toate cotloanele în jurul victimei. Zgomotul căderii trezise din somn o mulțime de plante adormite.

– A căzut Căpitanul! prinse repede să circule un zvon printre plante. Căpitanul e mort!

Șoapte îngrozite colindau purtate de vânt încoace și încolo. Fără căpetenia lor, plantele din regiune erau pierdute.

– Cine ne va călăuzi? A fost atât de bun! S-a sacrificat pentru noi, protejându-ne de fiecare dată...

Se simțeau neputincioase. Cui să ceară ajutorul în miez de noapte?

Nemulțumit de hărmălaia creată, se trezise din somn și un Nouraș de Praf. Colindase toată ziua multe meleaguri străine. Era tare obosit și voia să se odihnească.

– Ce harababură, mormăi somnoros și supărat în timp ce-și scutura hăinuțele. Va trebui să plec de-aici...

Se înțelesese de-cu-seară cu plantele din vecinătate ca în timpul nopții să-l lase să doarmă liniștit, cufundat într-un somn parfumat de mirosul florilor. Dar de unde... Nu s-au ținut de cuvânt!

– Te rugăm nu pleca, se milogeau ele. N-a fost vina noastră, încercau să se dezvinovățească.

Le părea rău că l-au dezamăgit. Dar Nourașul de Praf nici nu voia să le mai audă. Dădu din mână indiferent și, lehamisit, se întoarse și plecă croindu-și drum printre plantele îngrijorate. Curând dispăru în întunericul nopții.

– Ce vom face de-acum? De la cine vom mai afla noi ce se-ntâmplă prin lume? se plânse o Florică deranjată și ea din somnul dulce.

Se priveau neliniștite în timp ce Vântul, spion din fire, le flutura lin petalele în răcoarea nopții.

– Hi! Hi! Hi! se auzi atunci din apropiere un râs răutăcios.

Floricelele se întoarseră îngrozite: nu departe de ele se înălța mândră o Plantă Răpitoare. I se zărea în noapte doar strălucirea ochilor vicleni. Floricelele se chirciră înfricoșate.

– Cum cine? zise cu voce răgușită vecina lor, Planta Răpitoare. Păpădiile! Cu orice adiere de vânt, petalele lor spioni sunt trimise în recunoaștere, adăugă ea cu ironie.

– Da, dar ele ne pot aduce știri numai de-aici, din vecinătate, prinse curaj Florica cu Petale Galbene. Pe când Nourașul de Praf ne aducea vești de pe alte meleaguri, mai ales din lumea celor care nu sunt ca noi, vietățile cărora le curge sânge prin vene, iar în piept le bate o inimioară..., zise dintr-o suflare.

Supărată că cineva își permite s-o contrazică, Planta Răpitoare se încruntă și zise plină de răutate:

– Tu să taci, sclifosito! se adresă Floricelei firave. Ai grijă că vorbești cam mult, gălbejito, o mai apostrofă vecina carnivoră. Cine știe mai puține, doarme mai bine și Viața i se pare mai ușoară. Așa că ține-ți gura că de nu, va fi vai și-amar de codițele tale roșcate, o amenință printre dinți Planta Răpitoare.

– Ha! Ha! Ha! se auzi atunci cineva râzând mai în spate.

Era Prietenul Plantei Răpitoare, care o însoțea pretutindeni ținându-i isonul în tot ce făcea.

– Cine știe prea multe îmbătrânește repede: puterile-i slăbesc, părui albește înainte de vreme..., zise acesta cu voce pițigăiată, doar pentru a-i face pe plac suratei sale.

– Ai dreptate, încuviință la rândul său Planta Răpitoare, cu voce răgușită. Se vede că n-ai trecut prin băncile școlii ca prostuțele astea din fața noastră..., își bătui ea prietenește vecinul pe umăr, susținându-se ca două bârfitoare în acuzațiile răutăcioase pe care le făceau la adresa florilor. Ai prins din zbor totul de la viață, mai zise planta cu voce răgușită: iute, ca zborul amețitilor care-și dau drumul fără parașute...

– Ce tot atâta bocet după un nou raș prăfuit?! Sunt sigur că se va întoarce tot aici cu ajutorul Vântului. Se va ascunde sub coada acestuia, cum o face întotdeauna, întră iarăși în vorbă Prietenul Plantei Răpitoare. Unde va mai găsi el plante atât de ușuratică ca voi, care să-l asculte o zi întreagă? Și încă să-l mai și poftască la masă, să-l îmbie cu bucate alese, cum făceați voi de fiecare dată?! mai zise repede, dând cu dispreț din mână. Nu e decât un nenorocit mincinos care umblă de colo-colo cu pălăvrăgitu' ca să-și câștige existența! Iar noi ne pierdem timpul băgându-l în seamă...

Plantele Răpitoare se completau răutăcioase una pe alta. Aveau chef de vorbă. Nu conta că nu le mai ascultă nimeni: pălăvrăgeau întruna, vrute și nevrute. La un moment dat, Prietenul Plantei Răpitoare începu chiar să râdă cu poftă fără niciun motiv, ținându-se de burtă. Toate plantele din jur îl priveau mirate, ca pe un ciudat. Nu-i înțelegeau comportamentul. Planta Răpitoare cu voce răgușită se simți prost văzând cum toți se holbează la ei fără să schițeze nici un gest. Se vedea că are o anumită autoritate pe acel teritoriu, iar reacțiile necontrolate ale prietenului său o făceau de rușine în fața celorlalți. În plus, Căpitanul murise și locul lui era vacant. Urâcioasa Plantă Răpitoare, de mult râvnea să-i ia locul. Așa încât, situația ridicolă în care se afla acum, nu-i convenea deloc. Nervoasă peste fire, Planta Răpitoare îi trase atunci o palmă prietenului său după cap,

de-l aruncă cât colo. Ca și cum nu fusese de ajuns, îi mai dădu apoi și-un picior în fund și-i strigă:

– Oprește-te, hlizitule! Ne facem de râs! Ce-i cu tine?

Prin gestul său voia de fapt să bage spaima în toți cei care îi priveau îngroziți. Era momentul ca ea să se impună și plantele din zonă să-i recunoască puterea și să i se închine, dintotdeauna voia să-i ia locul Căpitanului! Nu apucă, însă, să termine vorba, că o adiere lină de vânt îi umplu nările cu un miros familiar. Ea își întinse nasul, umflându-și nările, miji ochii să vadă bine în noapte și adulmecă cu lăcomie. Uită și de Căpitan, uită de toate. Zise, coborându-și vocea:

– Sânge... Simt că ar trebui să ne pregătim de-o pomenire... Nu mă înșeală pe mine mirosul...

În timpul acesta, din cauza palmei primite, Prietenul Plantei Răpitoare căzuse în genunchi de durere. Își pipăia locul dureros:

– Pentru ce mă lovești? Ce-am făcut? bombănea nemulțumit, neîndrăznind să se ridice.

Planta Răpitoare îl auzi. Îi răspunse obraznic, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic:

– Nu te mai sclifosi... Chiar dacă acum n-ai făcut nimic, până mâine dimineată sigur vei face multe boroboafe. Și atunci voi avea grijă să-ți scad palma asta din pedepsele pe care ți le voi aplica mai târziu, stai liniștit, îi zise batjocoritor, umflându-și pieptul și privind disprețuitor în jurul său.

Discret, să nu vadă și altcineva, își înghionti prietenul cu o frunză mai ascuțită. Acesta se uită la Planta Răpitoare neștiind despre ce-i vorba. Văzu cum ea îi face din ochi să înceteze cu văicăreala și să nu mai lungească vorba.

De voie, de nevoie, Prietenul Plantei Răpitoare se supuse. Se ridică în picioare și întrebă în șoaptă, uitând de durere:

– Mi s-a părut mie sau vorbeai de-o pomenire? Ce e, a murit cineva? mai zise în timp ce-și lungea cu lăcomie botul murdar.

– Da' tu chiar ești surd? Ești chior? N-ai văzut? N-ai auzit nimic? îi răspunse plictisită Planta Răpitoare. Tocmai s-a prăbușit Căpitanul: a căzut la pământ, ars pe jumătate. Sub greutatea sa, căci doar știi cât era de mare, a zdrobit o mulțime de plante și de insecte, calicindu-le. Însă niciuna nu îndrăznește să strige după ajutor, că doar știu ele foarte bine ce „buni vecini” suntem noi...

Căpitanul n-a fost decât un prost! zise cu dezgust Planta Răpitoare, după câteva clipe. N-a bănuat că dacă o face pe viteazul aruncându-se primul în luptă, va fi cel dintâi care va cădea în brațele morții, înconjurat de blestemele care-l vor bătui chiar și în mormânt. Nu-l vor lăsa în pace nici după moarte, chinându-l și trebuind să lupte cu ele o veșnicie, ca să-și elibereze noul său adăpost....

– Ha! Ha! Ha! râse din nou Prietenul Plantei Răpitoare.

Însă primi imediat un ghiont în coaste și o privire aprigă de la surata sa, așa că se liniști, chircindu-se într-o parte. Nu voia să mai primească încă o lovitură fulgerătoare după cap. Zâmbetul îi pieri și privi rușinat în jurul său. Nu apucă să spună nimic, că un zgomot din apropiere, îl făcu să tresară.

– Hapciu! se auzise cineva strănutând, nu departe de ei.

Apoi se făcu liniște.

– Ce să fie? Începură să murmure Plantele Răpitoare.

Strănutul le era complet străin: cu siguranță nu provenea din rândul plantelor. Chipul lor hidos se luminează dintr-o dată. Priveau una la alta, lingându-și boturile, în timp ce gândul le era deja la o posibilă pradă...

– Să-ți dea Domnul un car de sănătate! se auziră în acel moment, șoapte cristaline în apropiere.

Tatăl Picătură i se adresa fiului său care strănutase.

– Ce-ai pățit? Ai răcit? îl întreabă acesta cu dragoste, strângându-l în brațe.

– Nu, tăticule. M-am gândit la ceva, răspunse copilul.

– La ce te-ai gândit, dacă nu e secret? Încercă Tatăl să întrețină conversația cu puiul său.

– La mama îmi sunt gândurile... La cine altcineva? zise micuța picătură, printre lacrimi. Vreau să ne întoarcem cât mai repede la ea... În timp ce mă gândeam la asta mi-a intrat în năsuc un firicel de praf și mi-a venit să strănut.

– Să-ți audă Domnul dorința cu urechile lui sfinte, oftă din greu Tatăl Picătură. Hai, suflă nasul..., îi mai șopti fiului.

Copilul suflă din toate puterile de-i umplu mâna părintelui cu o movilă de „noroc”. Tatăl voi să se șteargă dar, neavând cu ce, își scutură în aer mâna cu putere. Un zgomot deosebit de ciudat îi făcu să tresară. Venea chiar de sub ei. Tatăl se uită de jur împrejur: nu văzu nimic.

– Poate doar mi s-a părut, șopti el ca pentru sine.

Stătea pe un genunchi, destul de incomod, pe celălalt ținându-și fiul. În acel moment simți cum o durere îl fulgeră în genunchiul drept pe care se proptea. Începu să se foiască. Se ridică, voind să vadă ce se petrece. Genunchiul era nevătămat. Curând și durerea dispăru.

– Ce să fie? se neliniști.

Când privi spre locul în care stătuse, descoperi acolo niște frunze destul de ciudate. Erau culcate la pământ. Un Vânticel răcoros, apărut din senin, suflă frunzulițele din fața lui. Acestea se îndepărtară supuse. În lumina Lunii, Tatăl Picătură zări o rădăcină ciudată pe care nu o văzuse până atunci: aparținea unei plante răpitoare.

– Suntem în pericol, fu primul lui gând.

Planta Răpitoare se enervă că fusese descoperită. Se repezi pe la spate să prindă Vântișorul care o dăduse de gol. Ager din fire, însă, acesta reuși să se ferească la timp. Dar nu voi să plece înainte să prevină picăturile de sânge. Ca să nu fie auzit de altcineva, șuiera încet către Tatăl-Picătură, arătând cu degetul în spatele său, unde se afla Planta Răpitoare:

– Ai grijăăă la plantaă aceastăaa din spateeeleeee meeeuuuuu...

Vântulețul dispăru apoi în întunericul nopții. Din păcate, Tatăl-Picătură nu a înțeles mai nimic din ce se petrecuse. Totul avusese loc cu iuțeala fulgerului. Era nedumerit, de aceea flutură din cap ca și cum ar fi vrut să se trezească. Își aplecă privirea spre rădăcina pe care i-o dezgolise Vântul. În lumina Lunii care se strecura printre plante voind să-l ajute, tatăl văzu că era vorba de o rădăcină foarte lungă și plină cu o mulțime de legături de ațe care semănau cu niște lațuri de vânătoare. Încercă să vadă unde se termină. Ciudat! Descoperi că ieșea dintr-o plantă vecină! Era o rădăcină parazită!

Tatăl-Picătură își ridică privirea: realizează că se află în fața unei plante uriașe, îngrozitoare. Când îi întâlnește privirea picăturii de sânge, planta închise ochii, își înalță capul, ferindu-și privirea. Părea conștientă de firea ei dușmănoasă și voia să-și ascundă chipul hidos.

**Mari mistere ascunde Mama Natură,
multe dintre ele rămânând neînțelese
pentru totdeauna...**

54

Privirea Tatălui-Picătură fu atrasă de cerul înstelat... Observă o stea căzătoare care licărea cu ultimele forțe, dispărând după orizont. O urmări îndelung și în timp ce privirea îi aluneca după ea, voind să vadă unde va cădea micuțul astru, întâlnește în cale, nu departe de dânsii, o plantă rănită. De fapt rămăsese numai o jumătate din ea. Era desfigurată din cauza arsurilor suferite.

– Sărmana! E rănită! Unde-o fi cealaltă jumătate? șopti Tatăl-Picătură.

Își mișcă ochii să vadă mai bine în noapte. Exploră împrejurimile cu oarecare teamă. Descoperi atunci cealaltă jumătate a plantei: zăcea la pământ, nu

departe de ei. Era într-o poziție ciudată, se vedea că fusese împinsă cu putere de cineva care i-a schimbat traiectoria de cădere... Altfel, cu siguranță ar fi căzut peste ei și i-ar fi omorât.

– Numai Dumnezeu ne-a apărât, cugetă Tatăl Picătură.

– Cu cine vorbești, tăticule? îl trezi din visare fiul său. De unde a venit zgomo-tul acesta? S-a auzit de parcă s-ar fi rupt o venă într-un corp viu, zise micuța picătură de sânge.

Tatăl își îndreptă privirea spre copil, îi sărută căpșorul ciufulit și-i șopti zâm-bind:

– Domnul ne-a mai dat o șansă. E ca și cum am fi renăscut, fiule. Să-i mul-tumim și să avem speranță că ne va ajuta până la capăt, să ieșim cu bine din acest necaz!

Tatăl Picătură se simțea plin de putere, de încredere și de nădejde. Și copilul se familiarizase cu locul acela și, plin de îndrăzneală, zise Tatălui:

– Te rog să-mi dai drumul din brațe! Vreau să cercetez puțin împrejurimile. Poate îmi găsesc niște tovarăși de joacă prin aceste locuri necunoscute...

Tatăl îi îndeplini dorința, nu înainte însă de a mai cerceta o dată, cu atenție, împrejurimile. Căuta un loc în care ar fi putut poposi în siguranță peste noapte, în așteptarea zorilor.

Acesta fusese momentul în care micuța picătură de sânge strănutase. Plantele din preajmă i-au depistat și au putut să asculte discuția pe care o purtaseră. Atât le trebuise plantelor răpitoare care până atunci stătuseră la bârfe: să des-copere două picături de sânge proaspete, abia ieșite dintr-un corp viu, pline de un miros proaspăt care poate corupe orice nas ca să-l urmeze.

– Aha! Asta adulmecai tu adineauri, rosti în șoaptă Prietenul Plantei Răpitoare.

Își frecă satisfăcut palmele și se șterse instinctiv pe la gura care-i saliva de poftă. Fără să mai țină seama de nimic, se repezi în direcția de unde le auzise-ră discutând. Era tare flămând. Nu apucă, însă, să facă nici doi pași, că surata sa îl prinse imediat cu mâna de după cap și-l trase înapoi cu putere. Îi șopti la ureche, printre dinți:

– Egoist nesăbuit! Ce faci? Pleci așa, de capul tău? Cine te crezi? Nu e prima oară când mă scoți din sărite astăzi și dacă nu te-astâmperi, îți voi da un pumn de te voi face una cu pământul!

Cu o forță ieșită din comun își smuci prietenul și-l dosi la spatele său.

– Stai aici după mine, ai înțeles? scrâșni din dinți Planta carnivoră. Vei primi ce ți se cuvine la momentul potrivit, nu te teme! S-a întâmplat vreodată să nu împărțim pe din două prăzile noastre?! Nu-mi pune la-ncercare răbdarea, prost-tânac ce ești! Uiți că dacă nu eram eu s-ar fi ales praful din tine până acum! Toți și-ar fi șters picioarele de tine...

Clocotea de furie. Își ridică pumnul cu îndârjire, voind să-și lovească prietenul. Acesta se făcuse alb ca varul la față. Închise ochii și își ascunse capul între umeri, așteptând lovitura. Plantei Răpitoare i se făcu totuși milă când îl văzu atât de neajutorat:

– Prăpăditule, îi zise în silă, slăbindu-l din strânsoare și strâmbându-se cu dispreț. Îmi provoci scârbă, mai adăugă, scuturându-și mâinile ca de ceva murdar. Consideră că pumnul pe care-l meritați acum dar nu ți-l dau, e ca să compensez loviturile pe care le-ai încasat fără nicio vină adineauri, cum ai crezut tu. Deși, le meritați și pe acelea... Ai adunat destule. Noroc cu loviturile mele că-ți mai răresc păcatele, altfel greutatea lor te-ar fi rupt în două. Dispari din fața mea! M-ai dezamăgit...

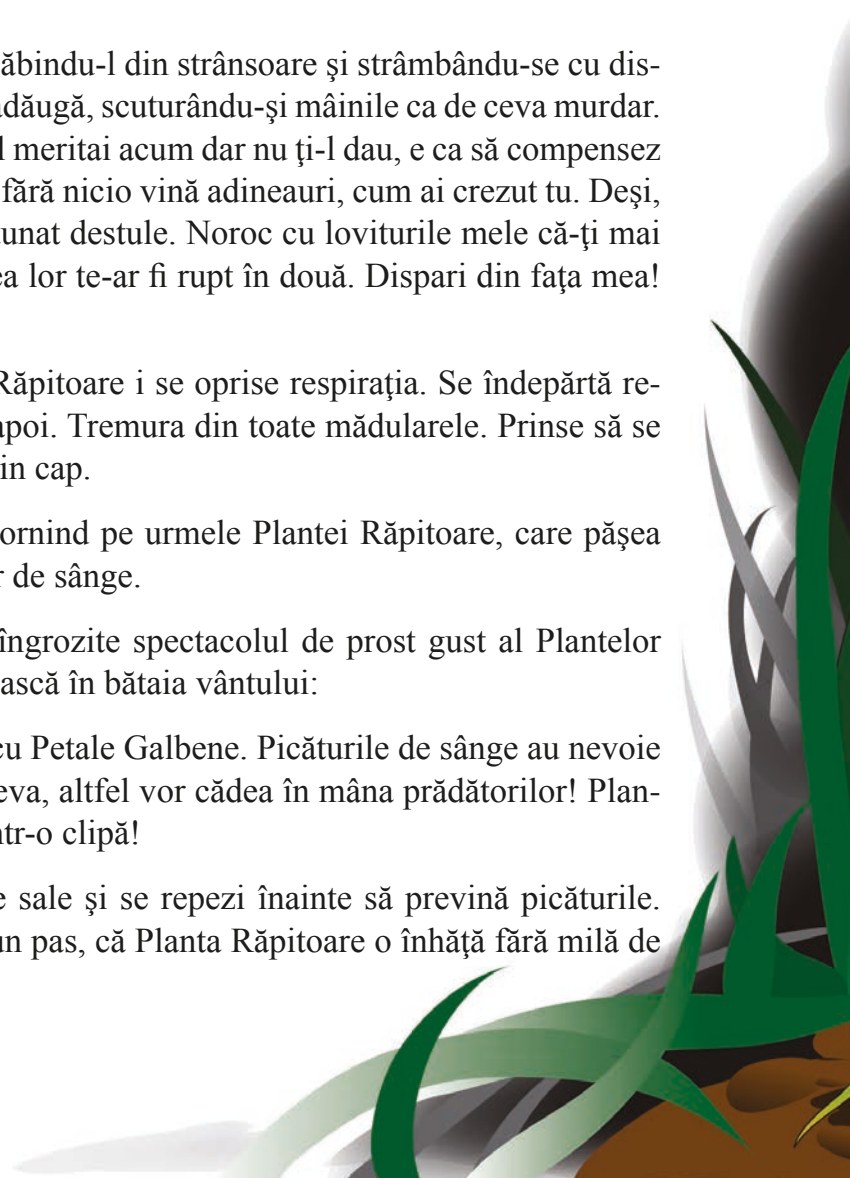
De frică, Prietenului Plantei Răpitoare i se oprise respirația. Se îndepărtă repede, dându-se câțiva pași înapoi. Tremura din toate mădularele. Prinse să se lingusească, dând aprobator din cap.

56 – Nu mai fac, se milogi el, pornind pe urmele Plantei Răpitoare, care pășea mândră în căutarea picăturilor de sânge.

Florile gingașe care priviră îngrozite spectacolul de prost gust al Plantelor Carnivore, prinseră să se jeluiască în bătaia vântului:

– Vai de mine, zise Floricica cu Petale Galbene. Picăturile de sânge au nevoie de ajutor! Trebuie să facem ceva, altfel vor cădea în mâna prădătorilor! Plan-tele Răpitoare le vor savura într-o clipă!

Se desprinse dintre surioarele sale și se repezi înainte să prevină picăturile. Nu apucă să facă nici măcar un pas, că Planta Răpitoare o înhăță fără milă de

codițele roșcate. O ridică de la pământ până în dreptul gurii sale murdare în permanență și-i șopti la ureche, ca să nu-și sperie prada:

– Ce crezi că faci, deșteapto? Văd că nu te-nveți minte. Te-am mai prevenit azi o dată, imediat după moartea Căpitanului, să fii mai reținută și în vorbe, și în fapte. Dar se vede treaba că tu, nu-nțelegi de vorbă bună...

Cum o ținea strâns de codițe, Planta Răpitoare o trânti la pământ, din toate puterile-i sălbatice. Rămase în mână doar cu codițele Floricelei. Se aplecă peste ea și-i zise printre dinți cu răutate:

– Poftim! Să-ți fie învățătură de minte altădată!

Scuipă Floricica căzută la pământ apoi își ridică privirea victorioasă și scrută împrejurimile:

– Mai îndrăznește cineva să se revolte? întrebă cu dispreț.

Plantele tăcură. Își plecară triste privirile în pământ, neputincioase și îngrozite. Fiecare dintre ele putea fi următoarea pe lista răzbunărilor. Erau speriate de ceea ce le aștepta acum, după ce Căpitanul nu mai era printre ele ca să le protejeze.

Mulțumită de sine, Planta Răpitoare li se adresă din nou, cu același zâmbet disprețuitor:

– Buuun, își umflă pieptul, schimonosindu-și chipul. Cred că de data asta ne-am înțeles, da?

Apoi se întoarse către prietenul său și îi întinse codițele Floricelei cu Petale Galbene care zăcea la pământ fără suflare.

– Poftim! Ia-le! Ai văzut? Ți-a rămas și ție. Îți făceai griji de pomană...

Prietenul Plantei Răpitoare era speriat. Nu știa ce să facă: să ia codițele, să nu le ia... Îndoiala i-a fost imediat pedepsită: se trezi cu codițele aruncate cu dispreț peste față. Tresări simțind lovitura și închise instinctiv ochii.

Mândră de obrăznicia ei, Planta Răpitoare își frecă palmele mulțumită, se întoarse fără să spună nimic, păși peste Floarea cu Petale Galbene și porni hotărâtă să caute cele două picături de sânge.

58 În urma ei, cealaltă plantă carnivoră culese codițele Floricelei care aterizaseră pe obrazul său. Le privi o clipă, apoi se apropie de floarea care zăcea la pământ fără cunoștință. Se aplecă asupra ei cu teama ca nu cumva să o vadă prietenul său, care se îndepărta. Dar Planta Răpitoare înainta țăfnoasă fără să privească în urmă, așa încât prietenul său răsuflă ușurat. Atent, să nu-l audă cineva, îi zise Floricelei cu Petale Galbene:

– Cred că de data asta ai avut noroc. Bine că prin preajmă nu e nicio prăpastie că ai fi sfârșit zdrobindu-ți trupul firav de stânci, rostogolindu-te peste pietrele ascuțite într-o horă a morții...

O privea cu oarecare milă. Fire nehotărâtă, Prietenul Plantei Răpitoare se simțea chinuit de teama c-ar putea veni din nou o vreme când plantele carnivore,

care se simțeau acum de neînvinși, ar fi ajuns pe mâna celorlalte plante. Cum fusese pe vremea Căpitanului. De aceea se oprise să-i vorbească Floricelei. Dar „compasiunea” lui nu dură decât câteva clipe. Adevăratul caracter ieși îndată la iveală, mai ales că foamea îi dădea târcoale. Fără să mai piardă timpul, aruncă codițele roșcate pe spinarea Floricelei apoi pași peste ea, la fel ca Planta Răpitoare, călcându-i acesteia pe urme.

Floricelele priveau în urma lor cum se depărtează, șerpuind printre firele de iarbă. Când nu le mai văzură, ieșiră care mai de care din cotloanele de unde stătuseră pitite și alergară iute la surioara lor rănită. Au înconjurat-o cu dragoste străduindu-se să-i acorde o mână de ajutor.

Aventurile Mamei-Picătură

Așadar, cele două picături de sânge fuseseră salvate. Ne amintim că zburând pe Frunza de Papură, Mama Picătură se izbise cu putere în planta arsă pe jumătate, schimbându-i traiectoria de cădere. Era o plantă deosebit de mare, iar la rădăcina ei, Mama Picătură îi zărise pe soțul și pe fiul său. Dacă planta arsă ar fi căzut peste ei, cu siguranță i-ar fi omorât.

Dar izbitura fusese prea puternică pentru ea: Picătura se lovise tare la cap și leșinase. Zăcea inconștientă pe o alee ce șerpuia printre plantele înalte care făceau o umbră întunecoasă. Se visa alături de familia ei frumoasă. Se făcea că stau în jurul unei mese rotunde, plină cu bucate alese. Sărbătoreau ziua de naștere a unuia dintre copii. Se veseleau, erau fericiți. Făceau glume pe seama feciorului mai mare, pe care urmau să-l însoare cu o fată frumoasă de pe meleagurile vecine. Puneau la cale o nuntă mare, ca-n povești, care să înfrățească cele două vecinătăți, făcându-le mai puternice și mai renumite.

59

O voce suavă, întrerupse visul Mamei Picătură:

– Trezește-te, surioară. Nu ne părăsi!

Erau florile îngrijorate, aplecate deasupra Floricelei cu Petale Galbene care fusese aruncată la pământ de Planta Răpitoare. Se aflau nu departe de locul în care zăcea inconștientă Picătura de sânge.

Vocea aceea străină făcu dintr-o dată ca Mama Picătură să rămână singură în visul ei. Dispăruseră toți ceilalți și se trezi învăluită în beznă. Își revenise din

starea de leșin. Inima îi bătea cu putere. O frică nestăpânită o încolți din toate părțile. Stătea nemișcată, cu ochii închiși, neînțelegând ce i se întâmplă.

– Cine a vorbit? se întrebă.

Deodată simți o durere după cap. Își duse mâna spre locul dureros. Abia atunci își dădu seama că totul nu fusese decât un vis. Își întredeschise ochii obosiți de drum și de durere. Desluși ca prin ceață că cineva stătea aplecat deasupra ei și o ținea de gât cu ambele mâini. Ciudat, însă: Picătura nu se sufoca și nici nu simțea durere. Închise repede ochii. Inima îi bătea să-i sară din piept. Își lăsă mâna moale de după cap și se gândi: „Ce să fac? Doamne, nu mă lăsa!”

La un moment dat, simți cum mâinile străine se îndepărtară din jurul gâtului său. Cineva își apropie ușor urechea de pieptul ei, ascultându-i bătăile inimii: sărmana Picătură nici măcar nu mai respira de spaimă. Voi să se prefacă că era moartă, însă inima din piept cu bătaia ei nebunească, o dădu desminteală. După ce ascultă cu atenție, făptura necunoscută se ridică, zicând ca pentru sine:

– Va trăi, sărmănica... Dumnezeu a ținut cu dânsa.

Atinse din nou gâtul Mamei Picătură. Aceasta nu știa ce să mai creadă: „Cine-o fi oare? Pe de o parte pare să se bucure că voi trăi, dar pe de altă parte... de ce mă ține de gât de parcă ar fi gata să-mi ia viața în orice clipă?! Nu cumva sunt prizonieră? Oare ce mă așteaptă când voi deschide ochii?”

Se hotărî să riște. Deschise un ochi încetișor, la început doar pe jumătate. Printre pleoapele obosite, care se sprijineau una pe alta să nu cadă, reuși să deslușească un Purice tinerel care nu o strângea de gât cum crezuse, ci doar se juca curios din cale-afară de Măgelele ei albastrii.

60

Mama Picătură prinse curaj. Simți chiar că se înfurie. Deschise imediat și celălalt ochi și cu mâna stângă îl prinse pe neașteptate pe Purice de mâna care îi mângâia măgelele.

Puricele tresări. Mișcarea bruscă a Picăturii de sânge îl sperie foarte tare. Trase mâna repede, îngăimând:

– Ptiu, ce m-ai speriat! Își scuipe în sân. N-am crezut că poți fi atât de aprigă. Mă bucur că ți-ai revenit! A trecut ceva timp de când aștept să te trezești!

– Dă-te la o parte! Îl repezi Picătura pe Purice, fără să-i asculte trângăneala. Nu scăpăm de voi nici în mormânt! mai zise când văzu cu cine are de-a face.

Mai ales că pentru purici nu există plăcere mai mare decât picăturile de sânge...

– Ai grijă, nu te ambala așa de tare că nu suntem singuri pe-aici, îi șopti Puricele. Ai face bine să taci dacă ții la viața ta, mai zise, ducându-și un deget în dreptul gurii.

Mama Picătură voi să se ridice. O înțeleștă însă o durere groaznică de spate și încremeni. Văzându-i chipul schimonosit de durere, Puricele îi întinse o mână să o ajute.

– Acum te simți mai bine? o întrebă îngrijorat.

Picătura îi mulțumi dând din cap afirmativ.

– Ori tu ești tare norocoasă ori Dumnezeu a ținut cu tine, continuă Puricele. N-aș fi crezut că cineva ar mai fi putut rămâne în viață după o asemenea lovitură.

Mama Picătură îl privi mirată:

– Cum de s-a rătăcit pe aceste meleaguri un purice atât de amabil? Ce cauți printre plante la această oră târzie? Nu cumva ești primul purice vegetarian? În ultimul timp se tot vorbește pe meleagurile noastre că v-a venit timpul să vă înțărcați. Sânge de calitate e din ce în ce mai puțin pe pământ... Căci altfel unde s-a mai auzit ca un purice sănătos la cap să-și părăsească blana misterioasă care îl găzduiește în siguranță și să poposească în miez de noapte printre plante? Puricele o privea nemulțumit:

– Ce știi tu, zise el cu amărăciune. Nici nu bănuiești ce necaz m-a adus aici.

Mama Picătură îl privea întrebătoare. Puricele veni în întâmpinarea curiozității sale. Era bucuros că are cu cine vorbi, că s-a întâlnit cu cineva și astfel nu-i mai părea noaptea atât de feroasă:

– Am coborât din blana unei vietăți, dintr-o căruță. Nu sunt singur, ci cu un bun prieten de-al meu...

Picătura deveni atentă. Începu să caute în jur cu privirea, dar nu descoperi pe nimeni. Continuă să-l asculte încordată pe Purice.

– Animalul care ne găzduiește în blana lui primitoare a căpătat în război o rană mare chiar deasupra inimii, continuă Puricele gânditor. Sărmanul, e pe moarte, zise cu ochii în lacrimi. Nu-l puteam vedea cum suferă și să stăm cu mâinile

încrucișate, așa că neamul nostru puricesc a luat hotărârea să facem tot ce ne stă în puteri ca să-l salvăm. Eu și prietenul meu ne-am oferit voluntari. Așa că, iată-ne aici: am venit să căutăm Ață de Mătase fină și rezistentă să coasem rana stăpânului nostru.

Ridică privirea spre Picătura de sânge:

– Acesta este motivul pentru care la ora asta târzie ne aflăm printre plante necunoscute, îi zise el, calm.

– Și? Ați găsit așa de mătase? întrebă Mama Picătură, impresionată de povestea lui.

Puricele își plecă privirea:

– Nu, răspunse încurcat. Cu chiu cu vai am găsit un loc în care bănuim că se făcea Ață de Mătase. Însă e pustiu: nu am găsit nici ață, nici viermi...

Neputincios, dădu din mână și oftă din greu.

– Mda... Curios: unde puteau să plece viermii în timpul nopții, cu ață cu tot? Întrebă mirată la rândul său, Mama Picătură.

– Ei, dar cine spune că au plecat!? De fapt acesta este necazul: cred că au fost mâncați cu tot cu ață, de plantele carnivore, zise Puricele supărat, dând din cap a tragedie. Le consideră niște delicatese...

Auzind de dușmanii lor de temut (plantele răpitoare) precum și de necazul Puricelui, Mama Picătură își aminti dintr-o dată de familia ei și ce căuta ea acolo. Prin fața ochilor îi trecu într-o fracțiune de secundă pericolul prin care trecuse: cum se izbise cu putere în planta aceea uriașă pe care o văzuse căzând. Se prinse cu mâinile de cap și începu să se tânguie amar:

– Vai, vai, vai! Familia mea! Cum am putut să uit de familia mea!?

Fără să se mai controleze, îl prinse pe Purice de piept cu mânuțele ei gingașe, îl zgâlțâi de câteva ori și, uitându-se ținută în ochii lui, îl întrebă:

– Unde-i familia mea? Spune-mi unde este, m-auzi? Spune-mi!

Puricele s-a speriat de izbucnirea ei și abia reuși să îngaiame un răspuns:

– Despre care familie vorbești?

– Soțul meu! Copilul meu! Uite, atât de mare este pruncul meu! zise Picătura printre lacrimi, încercând să arate cu mâna înălțimea copilului său.

– Stai puțin, să mă dumiresc și eu. Te-am văzut intrând cu putere în planta uriașă, arsă pe jumătate. Dar erai numai tu! Zburai pe o Frunză ascuțită și uscată, îi răspunse Puricele, sigur pe sine. Lovitura a fost puternică. Ai reușit să dobori planta, dar după aceea ai căzut inconștientă...

Dragă Picătură, știi ce cred eu? zise atunci Puricele, scărpinându-se în cap. Cred că în urma izbiturii ți-ai pierdut memoria...

Mama Picătură îl privi cu ochi mari și apoi încuviință cu tristețe din cap: într-adevăr simțea că uitase tot ce se petrecuse înainte! Începu să se frământa, să se zbuciume. Zise la un moment dat:

– Tu ai dreptate. Nu-mi amintesc nimic... Dar unde e Frunzulița?

– Nu e departe de noi. A rămas pe o alee îngustă, acolo unde ați căzut împreună. După aceea am început să te caut. V-am găsit, dar n-am reușit să iau și

Frunza. Era prea mare și greu de transportat... Plantele o înconjuraseră din toate părțile și o cercetau cu atenție. Cred că voiau să o păstreze pentru ele, răspunse Puricele.

– Dar eu? Eu cum am ajuns aici? Întrebă Picătura descumpănită, privind în jur.

– Te-am adus eu. Te-am purtat în brațe până sub acest tufar. Nu te puteam lăsa acolo, pericolul era prea mare. Te aflai pe-o alee necunoscută, cum ți-am spus, făcută cine știe de cine, pentru plimbări în nopți târzii cu lună plină...

Mama Picătură nu-l mai asculta. Se ridicase în picioare și, netezindu-și fruntea încetișor, încerca să se concentreze. Puricele o urmă. Nu-și dădea seama ce avea de gând Mama Picătură. O urmărea atent. Aceasta începu să vorbească singură, străduindu-se din răputeri să-și aducă aminte ce se întâmplase:

– Țin minte că am coborât dintr-o căruță... Am plecat să-mi caut soțul și fiul. Zburam pe o Frunză de Papură și l-am întâlnit pe Nourașul de Ceață..., vorbea repede, fără coerență.

Involuntar își duse mâna la gât și își pipăi Mărgeluțele Albăstriei pe care i le dăruise Nourașul. Când le-a simțit, s-a înviorat. Începea să-și amintească. Continuă, plimbându-se de colo-colo:

– ...pe urmă am văzut planta aceea mare, arsă pe jumătate. Am intrat cu toată viteza în ea pentru a-i schimba direcția de cădere...

Puricele o întrerupse mirat:

– Stai așa: de ce ți-ai pus viața în pericol, intrând în planta rănită? De ce voiai să-i schimbi direcția de cădere? Eu crezusem că ai ajuns în ea din întâmplare, că a fost un accident; era noapte și n-ai văzut-o la timp...

64 – Într-adevăr: de ce am intrat în planta aceea? De ce? se frământa și Picătura.

Deodată tresări:

– Da! Îmi amintesc acum! zise întorcându-se spre Purice.

Își lăsă mâinile să cadă moi pe lângă corpul său fragil. Continuă, privind în gol:

– Îi văzusem pe soțul și pe copilul meu! Erau jos, la rădăcina plantei arse și vedeam cum cade peste ei! De asta m-am înfipt disperată în ea... Am vrut să-i salvez. Dacă ar fi căzut peste dânșii... Doamne, nici nu vreau să mă gândesc, se înfioră Picătura, acoperindu-și fața cu mâinile.

Stătu astfel câteva clipe apoi se îndreptă spre Purice:

– Te implor, du-mă la planta aceea! Fiul și soțul meu erau acolo!

Îl apucă nerăbdătoare de mână și-l trase după dânsa. Puricele făcu târâș-grăbiș un pas, apoi se opuse cu putere. Simțind îndârjirea Puricelui, Picătura-Mamă deveni și mai agitată. Se întoarse și-l întrebă:

– Hei! Ce-i cu tine? Hai mai repede!

Puricele se opuse din nou:

– Nu e bine să plecăm acum nicăieri. Te sfătuiesc să rămânem aici, sub tufar, până dimineața și atunci vom face tot ce vei dori. Mirosul tău de sânge proaspăt poate trezi toți vampirii și atunci poți spune adio familiei tale!

– Care dimineată? Ce vampiri? Lasă-i în pace. Tu glumești? În momentul acesta familia mea e-n mare pericol. Dacă totuși planta a căzut peste ei? Sau chiar și o bucată din ea? Dacă plantele răpitoare...

– Liniștește-te și concentrează-te! o mustră atunci Puricele cu hotărâre. Soțul tău gândește la fel ca mine. E matur și copt la minte. S-or fi aciuat pe sub vre-un tufar peste noapte pentru a vedea ce e mai bine de făcut și încotro să pornească. Se știe că plantele răpitoare, dominate de cel rău, ziua dorm, în timp ce noaptea se află în căutarea pradei. Vrei să nu-ți mai vezi familia niciodată?

Zicând acestea, Puricele o luă protector pe Mama Picătură pe după umeri. Știa el bine cum să domesticească picăturile de sânge mai năvălase. Însă aceasta se desprinsese delicat și zise cu voce stinsă:

– Ai dreptate! Multe pericole pândesc noaptea la orice pas. Cred că și soțul meu s-o fi adăpostit undeva, în așteptarea dimineții... Asta dacă n-o fi fost prins sub planta aceea! se neliniști Picătura din nou.

În cele din urmă începu să plângă. Se liniști cu greu și se așeză resemnată sub Tufar. Din cauza loviturii suferite, simțea o durere mare în spate. Puricele se mai învioră văzând că o convinsese. Se așeză în fața ei și-i zise:

– E rândul meu să te întreb, cum de-a ajuns o familie de picături de sânge pe-aici, printre plante?

Mama Picătură era copleșită de gânduri. Privea într-un punct fix, undeva la picioarele sale. La un moment dat îi atrase atenția o Sămânță. Probabil era a vreunei plante. Se aplecă să o ridice.

66 – A fost un accident neprevăzut, răspunse ea Puricelui, cu gândul în altă parte. Copilul și soțul meu au căzut dintr-o căruță în timp ce ne aflam cu toții într-o misiune, după ce fuseserăm nevoiți să părăsim un corp rănit. Ca să nu ne irosim viața în zadar, ne îndreptam cu toții spre rana unei Roți. Voiam să-i alinăm scârțâitul sfâșietor, provocat de durere. Nici acum nu-mi pot ierta faptul că nu mă aflam lângă ei... Aveam grijă de ceilalți copii, mai mari, continuă ea pierdută.

Ofta în continuu.

– Totul s-a întâmplat într-o clipă, mai zise Picătura cu voce stinsă. Cum se întâmplă întotdeauna când necuratul își bagă coada, voind să facă rău.

Când mi-am dat seama, ei cădeau deja spre pământ și n-am putut să-i mai ajut cu nimic...

Puricele a întrerupt-o:

– Unde sunt ceilalți copii?

– Au rămas în căruță, pe mâini bune. Cu scumpul nostru Pârâiaș...

Suspină din nou.

– Lasă, nu-ți face griji, încercă s-o liniștească Puricele, punându-i prietenește o mână pe umăr. Oricât ar fi de greu trebuie să avem credința că aceasta e voia lui Dumnezeu, de aceea trebuie să sperăm că nu ne îndreptăm decât spre bine. Mă auzi? Totul va fi bine! repetă el, zgâlțâind-o ușor de un umăr.

Se străduia să-i alunge gândurile negre. Picătura îl întrebă obosită:

– Ziceai că ai venit cu un prieten. Unde este? Nu văd pe nimeni cu tine.

– A plecat să caute Ață de Mătase. Sperăm să găsească o bucată cât de mică. Ne dorim mai mult decât orice pe lume să-l salvăm pe Stăpânul nostru. Este un animal atât de bun! îi răspunse Puricele, vădit emoționat. Prietenul meu este foarte optimist. Pentru el speranța moare ultima...

Mama Picătură dădu din cap, îngăduitor:

– Dar tu de ce n-ai plecat cu el? Ți-a fost frică? zise Puricelui.

– Nu, nu mi-a fost frică. Nu uita că sunt voluntar în misiunea din această seară. De ce m-aș teme? Un proverb din strămoșia noastră puricească spune că dacă ți-e dat să pățești ceva, o pățești oriunde te-ai afla. Căci necazul nu poate fi oprit de nimeni: el este cel care a creionat, cu voia Domnului, chipul Crucii Suferinței oricărui destin... Eu am rămas să caut un cuib de păsări...

– Un cuib de păsări? îl întrerupse Picătura mirată. Ce legătură au păsările cu... Ață de Mătase de care aveți nevoie?

– Bineînțeles că nu au nicio legătură, zâmbi Puricele. Când am plecat în misiune am făcut un plan. Dacă vom găsi Ața de Mătase, cui va folosi dacă nu vom putea ajunge înapoi în căruță, unde se află animalul rănit? Or, noi, puricii, n-avem aripi, după cum bine știi. Cum vom putea face cale-ntoarsă? Însă oricum trebuia să aștept dimineața, că nu m-oi apuca să deranjez noaptea înaripatele. Nu știu care e impresia ta despre noi, dar să știi că suntem cu bun simț. Chiar dacă suntem simpli pasageri pe acest pământ, făcând o viață întreagă pe ici, pe

colo autostopul, milogindu-ne de celelalte ființe de pe pământ... Așa ne-a lăsat pe noi Dumnezeu... sociabili...

– Of, of, of! îl ironiză Mama Picătură. Las' că știu eu ce neam de „milogi” sunteți voi, puricii! zise dând din mână a lehamite. Vai de capul bietelor animale care ajung întâmplător pe meleagurile voastre! Dacă nu-s mai iuți de picior sau sunt mai prostuțe și se opresc să vă asculte aventurile bânuite de hipnoza spiritelor rele, imediat vor simți cum încep să scadă în greutate. Venele îngrijorate vor transmite urgent semnale de alarmă la creierul animalului, spunându-i ce se întâmplă. Și numai ce le vezi strigând speriate după ajutor, alergând care-ncotro. Ce și-ar mai putea dori decât o ploaie de insecticide care să le scape de voi, hrăpăreți ce sunteți!

68

Puricele nu se aștepta la una ca asta. Se simți rușinat; privi în jur să vadă dacă nu cumva ar putea-o auzi cineva. Se strădui să prindă în mâna lui ecoul vorbelor Picăturii apoi, plecându-și privirea în pământ, se lovi cu pumnișorul peste frunte, dorind să amețească cu totul micuțul ecou, să fie sigur că nu va ajunge cine știe pe unde, ducând bârfele mai departe.

– Ce este? Nu-i adevărat? Numai nu-mi spune că ți-e rușine cu neamul tău, adăugă atunci Mama Picătură, privindu-l cu suspiciune.

Fără să se miște, Puricele îi făcu doar semn cu cealaltă mână că vrea să fie lăsat în pace. Picătura continuă:

– În fine; cred că știm fiecare de ce suntem în stare. Să trecem peste asta, voi ea să schimbe subiectul.

Regreta că-l mâhnise pe Purice.

– Mai bine spune-mi ce-ai făcut până la urmă cu acel cuib de păsări? L-ai găsit sau nu? Încercă să-și repare greșeala.

Ideea întoarcerii la căruță cu ajutorul unei păsări i se părea foarte bună Mamei Picătură. Se gândi că și ea ar fi putut proceda la fel după ce-și va găsi familia. Puricele ridică privirea. Își lăsă mâinile pe lângă corp și zise lipsit de răutate:

– Vezi bine că n-am găsit nicio pasăre. Te-am descoperit pe tine și, suflet păcătos ce sunt, n-am putut să te las acolo, în starea în care te aflai. Cine știe ce ți s-ar fi putut întâmpla... Dumnezeu nu mi te-a scos totuși degeaba în cale...

Un nou prieten misterios

Puricele avea dreptate. El îi salvase viața Picăturii. Acesteia îi păru rău că fusese arțăgoasă adineauri. Îl asculta tăcută în timp ce un sunet nedefinit îi atrase atenția. Se neliniști. Auzea ceva, dar nu știa ce anume. La un moment dat se opri brusc, fără să mai schițeze niciun gest. Puricele o văzu schimbându-se la față. Nu înțelegea ce se petrece cu ea. În seara aceea o văzuse pe Mama Picătură trecând prin tot felul de stări. O privea descumpănit. Fără să-și dea seama, se lăsă ușor în genunchi, uitându-se și el de jur împrejur. Nu vedea nimic și nici nu auzea niciun sunet. Înaintă, târându-se în genunchi, până aproape de Mama Picătură. În mișcare, rupse probabil o rămurică uscată și făcu zgomot.

– Ssst! se încruntă Picătura și flutură autoritar un deget în fața lui.

Puricele dădu repede din cap că a înțeles. Dar nu avea răbdare. Voia să știe ce se întâmplă. Inima îi bătea, gata să-i spargă pieptul. Nu se putu abține:

– Ce este? o întreabă cu jumătate de voce.

– Tu n-auzi? îi șopti la rându-i Picătura.

Puricele dădu din cap că nu.

– Aud un sunet ciudat, dar nu știu de unde vine, zise ea încet.

Cum stătea înțepenită, cu mâna ridicată își dădu seama că foșnetul venea chiar din pumnul său. Îi făcu semn Puricelui să privească spre mâna ei:

– În pumnul meu se aude, zise Mama Picătură, ducându-și mânuța la ureche.

Ascultă câteva clipe cu atenție și-i șopti Puricelui, puțin speriată:

– Este cineva aici!

Puricele se apropie cu sfială. Își lipi și el urechea de pumnul Picăturii. Într-adevăr, înăuntru se auzea un foșnet neobișnuit. Se priveau unul pe altul, neștiind ce să facă. Puricele rămăsese cu gura căscată, iar ochii îi ieșeau din orbite. Precaut, se târî puțin înapoi, privind-o uimit pe Mama Picătură:

– Stai puțin! Acest foșnet îmi este foarte cunoscut, zise el îngândurat. L-am întâlnit la multe animale care nu-și fac baie regulat. Le mănâncă pielea și se scarpină...

Îndepărtând mâna de ureche, Picătura îl contrazise:

– Spune mai bine că bietele animale se scarpină din cauza mâncărimii voastre, că tare vă mai place sângele lor cald...

Puricelui nu-i plăcu s-o audă pe Mama Picătură, criticându-i din nou neamul puricesc. O întrerupse, puțin înțepat:

– Știi ceva? Lasă-i odată în pace pe semenii mei, să doarmă liniștiți! În continuu te tot legi de ei. Mai bine spune ce ai în mână!

– Nici eu nu știu ce se află acolo, răspunse cu sinceritate, Mama Picătură. În timp ce discutam adineauri cu tine, îmi tot roteam privirea în toate părțile, din cauza stresului ce nu-mi dă pace. Deodată mi-au atras atenția frunzele de la picioarele noastre. Am zărit din întâmplare un sâmbure rătăcit printre ele. Am crezut că e sămânța vreunei plante. L-am ridicat curioasă, căci știam doar din manuale despre semințele plantelor. M-am bucurat să văd una în realitate, mai ales că era plăcută la pipăit și avea o formă interesantă. Pur și simplu o țineam în mână și mă jucam cu ea în timp ce discutam cu tine. Mă liniștea. La un moment dat a început să foșnească, însă, și m-am speriat. Chiar nu știu ce este! zise nedumerită.

Puricele o întrerupse:

– Stai puțin: un sâmbure ai zis?! Un sâmbure nu are cum să foșnească. Nu are nicio logică ce spui!

Picătura ridică din umeri: nici ea nu știa ce să mai creadă.

– Și acum ce mai stai? Deschide-ți pumnul! Hai să vedem cine se află acolo! o îndemnă Puricele. Nu are de ce să ne fie frică. E foarte mic, de bună seamă, de vreme ce încapă în mânuța ta. Și apoi... ce rău poate să ne facă, ținând cont că suntem doi?

– Las' că știu eu bine că sunt destule ființe mici care au niște dinți tare ascuțiți și un caracter aprig..., nu se lăsă Mama Picătură.

Puricele înțelese ce vrea să spună. Trebuiau să se apere în caz că vor fi atacați. Cum stătea în genunchi, începu să pipăie printre frunzele adormite. Căuta un bețișor. Găsi unul, dar Picăturii i se păru prea mic. Puricele îl așează încetișor la loc să nu facă zgomot și căută unul mai mare. Mamei Picătură îi plăcu. Se pregăti să deschidă pumnul, în timp ce Puricele era gata de atac:

– Sunt gata! șopti el. Hai, deschide!

Picătura nu era la fel de încrezătoare, dar nu avea încotro. Începu încetișor să-și descleșteze degetele. Foșnetul se auzea din ce în ce mai tare. Când își desfăcu mâna complet, ce să vadă? „Sâmburele” despre care vorbea Mama Picătură tremura ca varga. Cei doi nu puteau vedea însă prea bine despre ce era vorba, din cauza umbrei întunecoase pe care o făcea tufarul.

Picătura se ridică atentă în picioare. Cu mâna rămasă liberă, dădu la o parte frunzele tufarului, lăsând lumina Lunii să pătrundă până la ei. Puricele se ridică și el imediat, gata să lovească în caz de pericol. Era foarte încordat.

În lumina Lunii, Mama Picătură văzu că „sâmburele” avea culoare cafenie. Nu părea periculos. Din contra: Picătura chiar se îngrijoră văzându-l atât de firav. Se uita nedumerită la Purice. Acesta ridică din umeri.

În timp ce se uitau unul la altul, se auzi un zgomot ciudat: coaja Sâmburelui crăpase. Cei doi se speriară, căci sunetul acela neobișnuit li se încolăcise după urechi în mod neașteptat, unde continua să vibreze. Puricele voi să lovească; noroc cu agerimea Mamei Picătură care își trase repede mâna:

– Oprește-te! E vorba de un sâmbure mic, mic! Ce te-a apucat? Nu ne poate face nici un rău! Mai bine hai să vedem ce-i cu el!

Puricele încuviință din cap, dar rămase totuși cu bățul ridicat, pregătit pentru orice. Picătura de sânge simțea că-și pierde răbdarea: voia să știe ce se află în sămânța aceea. Dar avea o poziție destul de incomodă: cu o mână ținea cren-gile tufarului și nu putea face nimic.

„Mor de nerăbdare! își zise. Nu mai pot! Gata, îmi asum orice risc. Dacă voi simți că mi-ar putea face vreun rău, îl voi arunca de pământ cu putere și cu asta se va termina totul!” își făcu ea curaj.

72

Trase adânc aer în piept. Încercă să-și elibereze mâna cealaltă, fixând cren-gile Tufarului cu niște rămurele găsite în preajmă. Examină apoi cu atenție Sămân-ța. Cu mâna liberă încercă s-o apese încetișor. În aceeași clipă, coaja Sâmbu-relui plesni sub greutatea degetului; se desfăcu în două. În mijloc rămase un corp micuț, oval, de culoare albă. Semăna cu un ou de pasăre.

Ovalul Alb creștea văzând cu ochii până ajunse de vreo patru ori mai mare față de cum era la început. Mama Picătură s-a speriat: nu mai văzuse niciodată una ca asta, mai ales că minunea se petrecea chiar în mâna ei. Împreună cu Puricele, își luară inima în dinți și priviră mai îndeaproape. Ovalul Alb se opri din creștere.

Avea și o fereastră. Era deschisă și dinăuntru se auzea o voce cristalină de copil, care îngâna o melodie neobișnuită. În clipa aceea, Puricele simți că îl inundă o bucurie fără margini. Nu-i venea să creadă ce se întâmplă! Voia să strige în gura mare, dar se opri la timp. Era totuși miezul nopții și ei se aflau sub un tufar necunoscut.

– Știu ce este! șopti el, cu vocea gătită de emoție.

Fără să-și dea seama, aruncă bățul jos. Copilașul din Ovalul Alb încetă să mai cânte: zgomotul îl speriasse.

– Ai înnebunit?! Uite ce-ai făcut! sări atunci Mama Picătură, aricindu-se la Purice. S-a închis! zise cu amărăciune, arătând spre Ovalul Alb.

Pe Purice nu-l mai afectau observațiile ei. Bucuros din cale-afară, o îmbrățișă zâmbind fericit și o sărută iute pe obraz, șoptindu-i la ureche:

– Mulțumesc, dragă Picătură! Nici nu-ți poți imagina cât de mult îți mulțumesc!

Surprinsă de gestul Puricelui, Picătura se încruntă și se feri într-o parte. Șterse repede obrazul de umezeala sărutului pe care îl primise. Șopti mirată:

– Pentru ce-mi mulțumești? Ca să nu mai vorbim de sărutul pe care mi l-ai dat pe furiș...

Puricele zâmbi calm. Nu zise nimic. Luă cu grijă cele două coji din mâna Picăturii, le ridică în fața ei și o întrebă:

– Știi ce sunt acestea?

– Nu, zise Picătura.

Puricele privea cu mare atenție cele două coji. Știa ce reprezintă ele, dar nu găsea ceea ce îl interesa pe dânsul: ori se ascunsese foarte bine, ori dormea, cufundat într-un somn adânc...

– Orice-ar fi, nu poate fugi de mine, zise liniștit Puricele în cele din urmă.

Inspiră adânc, apoi se aplecă peste cele două coji pe care le ținea în căușul palmei, și suflă atât de tare, că tocmai și genele Picăturii s-au încălzit între ele când au fost atinse de puterea suflului Puricelui.

Deodată, într-una din cele două jumătăți, cea din partea dreaptă, se zări ceva sclipitor care parcă voia să creioneze ceva imaginar în fața noastră. Era o

ațișoară fină-fină, de culoare albă, pe fruntea căreia se reflecta lumina Lunii într-o scânteiere orbitoare.

– Asta e! șopti mulțumit, privind arătarea aceea micuță, speriată și tremurândă.

Trase cu coada ochiului spre Mama Picătură să-i vadă reacția. Aceasta privea mirată cum Ațișoara fragilă tremura, sărăcuța, ca un diapazon purtat de o mână nevăzută, care voia să dirijeze Vântul nebunatic gonit de întunericul nopții.

La un moment dat, Ațișoara se opri din tremurat. Puricele îi șopti prietenos:

– Demult te căutăm, frumoaso. Tare demult...

74

Apoi se adresă și jumătății de coajă din mâna stângă, cu voce caldă:

– Îmi pare rău pentru tine, dar de data asta ai pierdut...

O lăsă încet să cadă. O privi rătăcindu-se printre frunzele uscate. Întorcându-se la Ațișoara care-i făcuse atâta bucurie, Puricele o prinse de-un capăt și o ridică în aer. De celălalt capăt, coaja suspendată se legăna ușor într-o parte și în alta, în fața Mamei Picătură.

– Acum înțelegi despre ce este vorba? Îmi împărtășești bucuria? o întrebă Puricele.

Picătura se schimbă la față; făcu ochii mari. Mirată, își duse mâna la gură, voind să-și înăbușe un strigăt de uimire.

– Nu cumva vrei să-mi spui că ai găsit Ața de Mătase după care ai venit printre plante? întinse degetul spre Ațișoara suspendată.

Puricele zâmbi clipind des.

– Ba da! Dumnezeu m-a ajutat! îi zise, privind-o în ochi. Desigur, fără tine n-aș fi reușit!

Chipul Mamei Picătură se luminează de un zâmbet larg. Însemna că mai putea să spere că și ea își va găsi familia. Își întoarse privirea la Ovalul Alb pe care îl ținea în palmă. Rămase puțin dusă pe gânduri și, fără să-și ridice ochii, îl întreabă încet pe Purice:

– ...iar el este...

– ...unul dintre nepoții meșterilor-viermi care dețin secretul făuririi Aței de Mătase, o completă Puricele cu nerăbdare, privind și el spre Ovalul Alb.

Întorcându-se la Ațișoara lui, Puricele o luă cu grijă în mână, își desfăcu larg buzunarul stâng de la pantaloni și o strecură încetișor înăuntru. Bătu cu palma de câteva ori peste buzunarul cu pricina și glumi, uitându-se la Picătură:

– Să stea aici, cuminte, că nu cere de mâncare. Când mă voi întoarce acasă o voi agăța deasupra patului, de lampa cea bătrână care ne slujește neamul de secole întregi. Seara, înainte de culcare, o voi ruga să se legene în lumina lămpii a cărei flacăra jucăușă dansează unduios pe tavanul odăii. Astfel, toate umbrele vor ieși timide din crăpăturile care leagă ungherele întunecoase, voind să danseze măcar o dată pe noapte cu Flacăra lămpii. Îmi amintesc cum adormeam privind-o când eram copil..., reluă Puricele, gânditor. Îi vedeam lumina alunecând din brațele unei umbre în brațele alteia, într-un cerc întunecat. Le era dragă, Flacăra caldă și binevoitoare. Uneori, vedeam însă cum umbrele întreceau măsura și zăpăceau luminița lămpii, amețind-o cu totul. Atunci îi săreau acesteia în ajutor: ridicându-mi degetele, îmi creionam pe tavan propriile umbre: tot felul de monștri de care umbrele celelalte se speriau și fugeau să se ascundă în crăpăturile lor, unde adormeau copleșite de oboseala dansului.

Umbrele degetelor mele rămâneau singure și invitau Flacăra lămpii la dans. Mă jucam cu ea până amețeam și cădeam în brațele Somnului, care oricum mă aștepta de mult. Iar Flacăra rămânea stăpână peste tavanul odăii mele până veneau părinții să vadă dacă am adormit, stingând lampa...

Bucuria aducerii aminte îl făcuse pe Purice deosebit de afectuos. Se apropie de Mama Picătură și o prinse atent de brațul în care aceasta ținea Ovalul Alb. Îi șopti la ureche:

- Visul mi s-a împlinit: îmi voi putea salva Stăpânul de la moarte...
- Îmi închipui cum vei fi răsplătit de neamul vostru puricesc pentru eroismul de care ai dat dovadă, îl laudă cu sinceritate Mama Picătură.
- Nu asta contează pentru mine..., zise Puricele cu entuziasm.
- Trebuie să recunoști totuși că tu și prietenul tău faceți ceva extraordinar! zise Picătura, admirativ.
- Uite cine vorbește! se linguși el pe lângă Mama Picătură. Să nu uităm cât de apreciate sunteți voi, picăturile de sânge..., îi întoarse Puricele complimentele. Din moși-strămoșii noștri purici, la toate toasturile se putea auzi urarea: „Să trăiască picăturile de sânge și noi pe lângă ele!” Lăsând modestia la o parte, știm cu toții, dragă Picătură, că fără voi nu ar mai exista viață pe pământ...

Picătura se îmbujoră. Cuvintele Puricelui o măguliră. Își plecă privirea emoționată.

– Dacă ai ști tu, dragă mamă, câtă bucurie ai adus acum familiei noastre! Cât de recunoscători îți suntem cu toții! continuă Puricele.

Nu-și mai putea stăpâni emoțiile. O îmbrățișă pe Mama Picătură și o sărută din nou pe obraz:

– Ia spune-mi: unde l-ai găsit? o întrebă, interesându-se de Ovalul Alb.

– Mi se pare că pe-aici pe undeva, dacă nu mă înșel..., răspunse Picătura, arătând cu degetul prin apropiere.

Puricele se îndreptă spre locul indicat de aceasta:

– Cu siguranță sub acest tufar s-au mai rătăcit și alți viermi de mătase..., zise el, privind în jur. De regulă umblă în grupuri. Sunt foarte sociabili și se ajută unii pe alții atunci când fac Ața de Mătase. Trebuie să fie o muncă foarte mi-găloasă, ca și aceea de meșter aurar!

Fără să mai stea mult pe gânduri, îngenunche și începu să caute printre frunze. Picătura privea vrăjită Ovalul Alb pe care îl ținea în mână. Îl ridică mai aproape de gură și îi șopti:

– Hei? Cine-i acolo? Micuțule, nu-ți fie frică de noi! Nu vrem să-ți facem nimic rău! Din contra, vrem să te ajutăm, dacă ai nevoie!

Cum bâjbâia în întuneric, Puricele dădu întâmplător peste picioarele Picăturii. Le pipăi curios, neștiind ce reprezintă. Credea că a dat peste Bunelul-vierme, meșter făurar al Aței de Mătase. Picătura se gâdilă și începu să râdă, dând din picioare:

– Ai grijă, Purice! Te rog să-mi lași picioarele în pace! Dacă află soțul meu că ai pus mâna pe ele, ai încurcat-o, să știi! Ești tu cine ești – un Purice viteaz – dar asta nu-l va împiedica să-ți scoată apele din cap când te va întâlni...

Sări într-o parte și adăugă zâmbind:

– Și în plus, până dimineață voi mai avea nevoie de ele..., glumi ea.

Puricele se feri într-o parte puțin speriat:

– Iartă-mă, chiar nu am văzut că sunt picioarele tale, se fâstâci el. Te sfătuiesc, însă, să nu te grăbești cu amenințările, zise apoi, mai în glumă, mai în serios. Uite, în neamul nostru puricesc circulă din moși-strămoși un proverb foarte înțelept: „Nu spune hop până n-ai sărit groapa”. Așa că eu zic să-i găsim mai întâi pe soțul tău și pe copilaș. Apoi vei avea timp să te gândești dacă e cazul

ca soțul tău iubit să-mi scoată apele din cap sau să mi le lase să facă valuri mai departe, să spele rănilor malurilor aflate mereu în așteptare. Căci nu aş vrea să mă supăr acum de spusele tale și să te las singură sub Tufarul acesta întunecat. Nu e prima dată în seara asta când te legi de mine fără motiv... Ca să nu mai vorbesc de impresia pe care o ai despre neamul meu...

Picătura de sânge se opri imediat din râs. Înțelese că Puricele ar putea să se supere cu adevărat:

– Am glumit... Te rog nu te supăra. Uite cum ți-ai întors buzele pe dos ca un copil, mai adăugă Picătura, zâmbind.

– Da' mai taci odată! zise Puricele la un moment dat, oprindu-se din căutări.

Mama Picătură tresări. „Oare chiar atât de tare l-am jignit?” se întrebă neștiind ce să creadă. Comportamentul Puricelui o pune pe gânduri.

Dar acesta avusese un alt motiv pentru care se răstise la Picătură: număra ceva și nu voia să fie deranjat:

– Unu, doi, trei, patru...

Făcu o pauză și continuă plin de voioșie:

– ...cinci, șase, șapte...

Chipul Mamei Picătură se luminează:

– Bată-te să te bată, aiurit ce ești... Nu știam ce te apucase de ce ți-pai așa la mine...

Răsufală ușurată văzând că Puricele nu era supărat pe ea și se hotărî să fie mult mai atentă la glumele pe care le va face. „Are dreptate, se gândi Picătura. Dacă se va supăra și va pleca, ce voi face singură prin aceste locuri?”

78

Într-adevăr, Mama Picătură avea nevoie de Purice. Avea nevoie de o prezență bărbătească care s-o ajute și să-i dea curaj. Dacă nu ar fi fost el, cine știe ce i s-ar fi putut întâmpla în seara aceea?!

– Ce numeri acolo? îl întrebă curioasă, intrându-i în joc.

Se aplecă să-l vadă mai bine și îl descoperi fericit nevoie mare: Puricele credea că găsisese mulți viermi de mătase pe care acum îi număra:

– Iată, l-am găsit și pe ultimul! îi arată Mamei Picătură.

– Ce anume? îl întrebă aceasta.

– Viermi de mătase! Uite câți am găsit! Nu doar unul, ca tine!

Mama Picătură îl auzea cum îi sărută pe fiecare în parte, șoptindu-le cu dragoste:

– Dragii mei, dacă ați ști cât de mult v-am căutat! Dacă ați ști!...

Se ridică victorios în genunchi. Îi ținea cu grijă în căușul palmei și scânteii de fericire îi țâșneau din priviri. Chipul îi radia de mulțumire.

Când îl privi mai îndeaproape, Mama Picătură începu să râdă în hohote: Puricele se murdărise pe față într-un hal fără de hal.

– Prietene, da' de când puricii știu să râde? Cine v-a învățat? îl întrebă ea, chicotind.

Puricele nici măcar nu se sinchisi de chicotelile Picăturii. Continua să-și admire „viermii de mătase” pe care îi descoperise. Într-un târziu, răspunse și aluziei pe care i-o făcuse Picătura:

– Am locuit o vreme și în blana mistreților sălbatici dacă vrei să știi...

Picătura râdea cu lacrimi. Puricele se sperie puțin de râsul ei zgomotos. Privi atent în jur: puteau fi descoperiți. O trase de mână, șoptindu-i:

– Oprește-te! Nu mai râde în halul acesta! Ai putea să ne bagi în belea dacă ne aude cineva! Ai uitat unde te afli?

Picătura se liniști cu greu. Își duse mâna la piept și-i răspunse zâmbind:

– Scuză-mă, dar nu cred că eu sunt cea care are o problemă... Din contra: mi se pare că tu nu prea ești în regulă...

Puricele o privea mirat, de aceea Mama Picătură îi arătă cu degetul că era murdar din cap până-n picioare.

– Și ce-i de râs în asta? zise el, încercând să se curețe. Dacă ai fi căutat și tu prin frunzarul acesta prăfuit, te-ai fi murdărit ca și mine. Nu văd în asta o problemă: mă spăl și gata, dădu din mână indiferent. Importantă e victoria! Am găsit viermi de mătase! Și nu numai unul, ca tine! Ci mult mai mulți! Maturii cu toții! adăugă el. Doamne, voi avea atâta Ață de Mătase! șopti, cuprins de euforie.

– Bravo! Cred că a meritat să rămăi pentru asta, zise Picătura de sânge, cu înțelegere. Și? Unde-s viermii de mătase? Pot să-i văd și eu?

– Iată-i! își întinse Puricele mânuța spre ea.

Când își desfăcu palma, Mama Picătură se strâmbă într-un mod tare caraghios.

– Pfuu! se feri acoperindu-și nasul. Ce-i mirosul acesta dezgustător? Pe unde-ai săpat tu? Poate printr-un cimitir de viermi?

Își ridică la nas mâna în care ținea Ovalul Alb să vadă dacă și acesta mirosea la fel. Nici vorbă! Ovalul Alb mirosea plăcut; a iarbă proaspăt cosită.

– Sigur e vorba de viermi de mătase? Simți duhoarea ce se împrășteie din mâna ta? îl întreabă Picătura pe Purice.

Într-adevăr, Puricele se făcuse mic, văzând rușinea pe care o pățise. Orgolios din fire, nu zise însă nimic. Se uita la Mama Picătură; o vedea că nu e în apele ei.

Puricele își luă inima în dinți și se uită din nou în palmă. Când văzu ce culese-se de pe jos, pe întuneric, se încruntă enervat. Scuipă scârbit peste umăr. După miros bănuia ce-ar putea fi, însă nu voia să creadă că i se întâmplase chiar lui așa ceva. Pentru a se convinge, apăsă cu degetul mare pe una din bobitele culese. Țâșni imediat un lichid galben care i se prelinse în palmă. Mirosea și mai urât. Puricele își suci capul într-o parte și scuipă de câteva ori. Enervat, aruncă tot ce avea în palmă. De spaimă, Mama Picătură tresări. Își duse mâna la inimă.

– Ce este? îl întreabă cu oarecare sfială.

Înciudat și rușinat Puricele mărturisi:

– Nenorocitele! Insecte parazite! Și-au făcut nevoile chiar aici, sub Tufar! De parcă n-ar fi avut loc în altă parte!

Picătura de sânge răsuflă ușurată.

– Bine că nu a fost mai grav, zâmbi ea discret de cele întâmplate, nevoind să-l supere și mai tare pe Purice.

Acesta se aplecă să caute niște frunze să se șteargă pe mâini. Îi venea și lui să râdă de pățania prin care trecuse...

Când să arunce frunzele folosite, privirea îi fu atrasă de Ovalul Alb, din mâna Picăturii. Fereastra era deschisă și zări înăuntru un Copilaș. Purta un chipiu,

de culoare albă. Puricele tresări: Copilașul se uita la ei și zâmbea! Își duse degetul la gură, atrăgându-i atenția Mamei Picătură:

– Taci, nu mai râde! îi șopti. Uită-te! o îndemnă mai apoi.

Puricele stătea nemișcat și o privea cu ochii holbați. „Ce-o mai fi cu dânsul de data asta?” se întrebă Picătura. Curioasă, se întoarse încetișor: poate Puricele văzuse în spatele ei ceva ce îl îngrozise? „Nu-i nimeni”, se convinge ea, rîdînd din umeri.

– Ce este? îl întrebă atunci, mai mult prin semne.

Puricele îi arată cu degetul spre mîna în care ea ținea Ovalul Alb. Copilașul din palma Mamei Picătură urmărise pățania Puricelui și ce culesese de sub tufar și acum se amuza:

– Nu te supăra pe insecte, se auzi dinăuntru, vocea lui cristalină. Insectele au o educație aleasă, continuă el. Unde altundeva ai fi vrut să-și facă trebuințele dacă nu sub tufar? Trebuiau să se dea la dos de ochii lumii. Cu această ocazie mai beneficiază și tufarul de îngurășămintă. Rădăcinile lui adânci au mare nevoie de hrană. Altfel nu ar avea destulă forță să facă față Vântului, care de

multe ori își croiește drum printre plante. Când descoperă rădăcini care nu-s bine înfipite în pământ, cu brațele lui puternice, Vântul le smulge și le duce pe toate la mama dracului, de unde încă nimeni nu s-a mai întors. Și apoi, de unde voiai să știe dragele insecte că tocmai în această seară tu vei umbla pe la rădăcina tufarului, căutând ceva anume...?

Când își termină pledoaria, Copilașul descoperi privirile celor doi, ațintite spre el. Se fâstâci și dădu să se retragă, să închidă fereastra. Puricele întinse repede mâna:

– Te rog nu închide fereastra, îi zise cu voce blajină. Rămâi cu noi!

Copilașul îi întrebă neîncrezător:

– Cine sunteți voi? De ce m-ați ridicat de la pământ? De ce mă ții în palmă și mă privești admirativ ca pe un diamant?! îi ceru cont Mamei Picătură.

– Eu sunt o picătură de sânge, se prezentă aceasta. Iar el este un purice, adăugă cu voce caldă, întorcându-se spre prietenul său.

Se purta ca o mamă care încearcă să-și mângâie pruncii speriați.

– Și ce căutați sub acest Tufar la ora asta? își continuă Copilașul seria întrebărilor.

Devenea tot mai suspicios:

– Din câte știu, aici nu se află nici o comoară. Dacă ar fi fost, eu aș fi descoperit-o primul... Apoi aș fi scris pe o scândurică un anunț cu litere mari, strălucitoare, pe care să le vadă și orbii, să știe că sub acest Tufar nu mai este nici o comoară! Să nu mai piardă nimeni timpul în căutarea ei!

82

Din cuvintele Copilașului, Puricele a înțeles că era nemulțumit că cineva pătrunsese neinvitat pe teritoriul său. Se temea ca nu cumva răspunsurile Mamei Picătură să-l supere și mai tare pe micuț. „Doamne, eu am nevoie de Ață de Mătase!”, se ruga în gând.

Picătura înțelese îngrijorarea Puricelui. Îi făcu din ochi să aibă încredere în ea și, întorcându-se spre Copilaș, îi zise zâmbind:

– N-am venit cu niciun gând rău. Ni s-a părut un loc sigur sub acest Tufar și am hotărât să ne adăpostim peste noapte. E mai bogat în frunze decât alții. Iată, nici măcar lumina Lunii nu poate pătrunde până la noi!

– Aveți dreptate, fu de acord Copilașul. E bogat în frunze și vă oferă siguranță. Însă nu mi-ați răspuns la întrebare: ce căutați aici? insistă el.

Picătura răspunse cu o voce caldă:

– Așteptăm primii zori ai dimineții. Noaptea e periculos să te aventurezi în călătorii. E Lună plină și lumina sa stăpânește întreaga boltă a cerului, îmbrățișând tandru întinderile întunecate. Se pare că norii sunt plecați să stingă focurile fumegânde de pe meleagurile părăsite de curând de războiul neiertător...

– Ce vrei să spui despre lumina Lunii? Nu prea înțeleg, recunosc micuțul.

– Lumina Lunii îi poate ajuta pe prădătorii de noapte să ne descopere mai ușor, îi răspunse la fel de calmă Picătura, cu un chip luminat de zâmbet. Pe o vreme ca asta, ei nu dorm; stau mereu la pândă. Dacă cerul ar fi fost înnorat, am fi plecat mai departe să ne vedem de treburile noastre. Să nu crezi că avem timp de pierdut. Orice clipă contează pentru noi. În întuneric, riscul de a fi descoperiți este mai mic. Puricele m-a convins însă că cel mai înțelept este să așteptăm dimineața. Întunericul e plin de mistere. Ne face bănuitori, fricoși, gata de luptă cu oricine ne-ar ieși în cale: bun sau rău. Se spune ca spiritele rele stau mereu de veghe. Seamănă peste tot seminte de scandal. Ca să nu greșim în niciun fel, am hotărât să rămânem pe loc ca să nu cădem în vreo capcană. Până acum am discutat încetitor despre problemele noastre, necazurile care ne-au adus pe aceste meleaguri. N-am vrut să deranjăm pe nimeni. Însă nici muți nu putem să stăm. Limba noastră nu are astâmpăr când se simte încolțită de duioasa Liniște. De fiecare dată când facem o pauză mai îndelungată, limba se simte părăsită de Gură, prietena ei și începe să scarpine cerul gurii:

– Știu că ai trecere la coardele vocale, se va linguși Limba. Te rog convinge-le să dea drumul la plimbare vreunei discuții interesante, îi va șopti ea tandru Cerului gurii. Le voi fi ghid prin lumea dinților! Le voi spune ce nume poartă fiecare și ce misiune are de îndeplinit în împărăția Gurii...

– Bănuiesc că de asta ne-a și lăsat Dumnezeu gurița asta care fie zbiară, fie vorbește, fie cântă... După felul fiecăruia..., mai zise Mama Picătură. Pe tine, continuă ea arătând spre Copilaș, te-am descoperit întâmplător, printre frunze. Curiozitatea m-a determinat să te ridic. Niciodată până acum n-am mai avut ocazia să întâlnesc o sămânță care dă viață unei plante. Știam numai din cărți despre ele.

Te-am tot ținut în mână și mă jucam cu tine. Mi-a plăcut materialul tău elastic și forma căsuței tale. Însă nicio clipă nu mi-a trecut prin gând să-ți fac vreun rău! Trebuie să ne crezi! Îl rugă Mama Picătură pe micuțul Viermișor.

Copilașul ridică o sprânceană. Stătu puțin pe gânduri, apoi deschise larg fereastra. Puse coatele pe pervaz și își sprijini bărbuța în palme, zâmbind: Mama Picătură îi câștigase încrederea. De aceea, stătea relaxat ca o bătrânică dulce în așteptarea bărfelor de noapte: îi mai lipseau doar niște semințe de floarea-soarelui...

Picătura de sânge răsuflă ușurată. Copilașul o privea fără să spună nimic, de aceea, ea se văzu nevoită să continue:

– Eu îmi caut familia rătăcită prin locurile acestea, nu departe de acest Tufar..., oftă Picătura adânc, plecându-și privirea.

În lumina Lunii, Copilașul văzu licărind două bobițe mari de lacrimi în coada ochiului Mamei Picătură, înțelegând astfel că poartă o suferință în suflet.

– Iar el, continuă aceasta după câteva clipe, arătând spre Purice, are nevoie disperată de o bucățică de Ață de Mătase.

În clipa aceea Copilașul se ridică brusc:

– Adevărat? Ai nevoie de Ață de Mătase? îl întrebă el pe Purice.

Acesta dădu din cap că da.

– Pentru ce ai nevoie, dacă nu e un secret? se foi ușor Viermișorul de Mătase.

– Nu e niciun secret, rosti Puricele puțin neîncrezător. Nu am niciun gând ascuns, mărturisi el. Stăpânul meu, animalul care îmi găzduiește familia în blana lui călduroasă, are o rană adâncă deasupra inimii. E tare slăbit. A pornit pe drumul morții. Avem nevoie de Ață de Mătase să-i coasem rana.

– Tu știi cine sunt eu? zise atunci Copilașul, nerăbdător.

Puricele se blocă: „Dacă e o întrebare-capcană?” se gândi. „Să spun da? Să spun nu?” se frământa în sinea lui. Măcinat de îndoială, își îndreptă privirea spre Mama Picătură. Avea nevoie de ajutorul ei. Dar aceasta ridică din umeri.

– Da, știu, șopti el atunci către Copilaș, zicându-și în gând: „Fie ce-o fi”.

Micuțul se încruntă:

– De unde mă cunoști? Doar mă vezi pentru prima dată. Sunt doar un simplu vierme de mătase, nu sunt o vedetă...

„Ce-am mai făcut?” se sperie Puricele de schimbarea bruscă a Copilașului. Începu să-și regrete răspunsul: dacă îl supăraseră?

Se așternu tăcerea. Clipele treceau greu, Copilașul nu își revenea. Puricele privea încurcat spre Mama Picătură, implorându-i ajutorul. Stăpână pe sine, aceasta îi făcu din ochi a complice, îndemnându-l să explice Viermișorului de unde îl știe.

Puricele a înțeles. Trase adânc aer în piept și începu sfios să povestească:

– În fiecare vară, neamul nostru puricesc sărbătorește ziua Aței de Mătase. Este o sărbătoare foarte importantă, închinată Aței de Mătase pe care o folosim pentru salvarea animalelor, în diverse jocuri și pentru o mulțime de alte trebuințe. Sunt invitați cei mai renumiți meșteri din neamul vostru, al viermilor de mătase, căci nu o putem sărbători fără cei care creează această ață. Ar fi

ca și cum te-ai bucura de picăturile de apă, fără să-i bagi în seamă pe Nourii care le dau viață...

Copilașul auzise de la părinții săi despre aceste sărbători, însă nu participase niciodată. Dar se bucura de parcă în curând avea să fie invitat și el. Devenise atent la povestirea Puricelui. Chiar zâmbea și bătea încetișor din palme:

– Mă pregătesc de multă vreme pentru Sărbătoarea Aței de Mătase, zise entuziasmat, mângâindu-și pieptul, pregătindu-l parcă pentru primirea mai multor medalii. Sper să fiu invitat și eu curând la sărbătoarea voastră! mai adăugă.

Era, într-adevăr, un viermișor renumit, recunoscut pe meleagurile sale pentru măiestria de care dădea dovadă.

– Hai, povestește! îl îndemnă pe Purice.

Acesta prinse curaj. Dar nu reuși să deschidă gura, că Viermișorul iar se schimbă la față. Parcă era un cameleon. Lăsase privirea în jos, zâmbetul îi pierise și privea în gol, cufundat în gânduri. Copilașul își aminti că nu o dată succesul său îi adusese dușmani. Gelozia și invidia sunt boli tare grele. Nu degeaba se vorbește pe întreg pământul despre acestea că ar fi cumetrele lui ducă-s-ar pe pustii...

– Ce-ai pățit? Ți este rău? îl trezi Puricele din visare.

Viermișorul tresări.

– Ei, aș..., rosti cu indiferență. Ptiu..., dădu și din mână, de parcă dorea să arunce ceva lipsit de importanță.

Se luminează și zise vesel Puricelui:

– Iartă-mă. Un gând răzleț nu-mi dădea pace... Te rog nu băga în seamă! Povestește-ne despre Sărbătoarea Aței de Mătase!

86

Bucuros că nu fusese nimic grav, Puricele își relua povestirea:

– Bine, bine..., se învoi el. Sărbătoarea Aței de Mătase este organizată în cinstea meșterilor care o creează. Viermii de mătase vin însoțiți de familiile lor. În timp ce părinții sunt prinși în tot felul de discuții interesante, copiii inventează jocuri din cele mai trăsnete. La aceste sărbători am participat de mai multe ori și am cunoscut mulți copilași ca tine, viermi de mătase.

– Ați jucat „tragerea funiei”? sări nerăbdător Copilașul.

– Da! se bucură Puricele de amintirea lor comună.

Își desfăcu palma stângă și i-o arătă Viermișorului:

– Uite, vezi? Privește atent în palma mea!

– Aaa! Recunosc acest semn! Te-ai tăiat cu Ața de Mătase în timpul jocului! zise Copilașul. Numai ața noastră poate lăsa un astfel de semn, când e trasă cu putere!

Puricele și Viermișorul parcă se cunoșteau de-o veșnicie. Râdeau cu poftă:

– Cine a câștigat jocul? îl întrebă Copilașul la un moment dat.

– Bineînțeles că voi, viermii de mătase! Unde s-a mai auzit ca cineva să poată manevra ața voastră mai bine decât cei care au făcut-o!? se dădu bătut Puricele.

Copilașul nu mai putea de bucurie. Râdea și bătea fericit din palme:

– Tragerea funiei e jocul meu preferat, să știi! îl atenționează pe Purice. Întotdeauna când ne jucăm, eu sunt primul în șir. Sunt căpitanul echipei. De când mă știu n-am pierdut niciodată!

– Bravo! îl felicită Puricele. Înseamnă că familia ta are cu cine se mândri!

Viermișorul roși, măgulit de complimentele Puricelui. Fără să spună nimic, se întoarce și intră într-una din cămăruțele sale. Puricele și Mama Picătură se priviră nedumeriți:

– Unde-o fi plecat? întrebă Puricele. Parcă nu l-am supărat cu nimic...

E puțin ciudat micuțul acesta...

– Nu-ți face griji. Să-l așteptăm. Poate vrea să ne arate ceva; uite, n-a închis fereastra..., îl liniștește Mama Picătură.

În interiorul Ovalului Alb din mâna Picăturii se auzi în acel moment o bufnitură. Ceva căzuse.

– Ce s-o fi întâmplat? insistă Puricele.

Picătura se aplecă să vadă ce se petrece în căsuța Viermișorului. Pe fereastra deschisă îl zări pe Copilaș că se împiedicase de o gălețușă albăstruie și căzuse. O pufni râsul când văzu cum se chinuia micuțul să se ridice. Se trase repede înapoi. Puricele o privea întrebător:

– S-a împiedicat de o căldare, zise ea chicotind. Vine... Să nu mă audă râzând, își acoperi gura cu mâna.

Nu dură mult și la fereastră își făcu din nou apariția Viermișorul de Mătase. Șchiopăta puțin, dar era vesel. Ținea în mânuțe o bobină albă cu Ață de Mătase și o mulțime de medalii aurii erau agățate de dânsa. Puse triumfător Bobina pe marginea ferestrei. Luă medaliile și, mândru nevoie mare, le arătă prietenilor săi:

– Iată! Să nu credeți că vă mint! Le-am câștigat la întrecerile despre care v-am vorbit!

88

– Dar noi nu ne-am îndoit nici o clipă de spusele tale! îl întâmpinară aceștia.

– Ai simțit vreo clipă că nu te-am crezut? nu se putu abține Puricele să-l întrebe.

– Știu și eu... Mi s-a părut că citesc îndoiala pe fața voastră când vă povesteam, ridică din umeri.

– Nici vorbă! ziseră Puricele și Picătura într-un glas. Din contra: eram foarte încântați de succesele tale!

– Atunci..., rosti încet Copilașul, bosumflându-se nițel.

Voise să se laude, dar nu reușise. Așeză medaliile în dosul ferestruicii. Luă Bobinuța de Mătase și i-o arată Puricelui:

– Știi ce este asta?! îl întrebă.

– Da! răspunse repede Puricele cu ochii scăpărând de bucurie.

– Bravo! Și pe asta o știi! răspunse Viermișorul. Tu le știi pe toate!

Strânse Bobina la piept, o sărută în joacă în semn de rămas bun și i-o întinse Puricelui:

– Ia-o! Este pentru tine!

– Vai! Mulțumesc! se fâstâci acesta. Dar eu... Eu nu am ce să-ți dau în schimb! se bâlbâi. Știi... Și apoi, am nevoie doar de o bucățică de ață! Rana stăpânului meu, Animalul rănit, e doar atât de mare! încercă să-i arate Viermișorului cu mânuțele cam câtă ață i-ar fi trebuit.

– Nu fi așa sigur..., îi întoarse vorba Copilașul. Dacă rana nu se va prinde de prima dată, ce vei face? îl întrebă pe Purice.

– Da' ce, se poate întâmpla și așa ceva?! se miră acesta.

– Bineînțeles, îi răspunse Viermișorul. Depinde de doctorul care se va ocupa de stăpânul tău. Depinde și de voi, cum îl veți îngriji în timpul tratamentului. De fapt, nu știu ce mai stăm noi la discuție. Vreau să știi un lucru, deveni grav Viermișorul:

– Nu suntem aici la piață să ne târguim. Îți dăruiesc această bobină cu toată dragostea. Până dimineață voi mai face una la fel. Hai, ia-o! Deja de greutatea ei, mă dor mâinile.

Puricelui nu-i venea să creadă că dăduse peste el un asemenea noroc. Stătea însă în dubii: pe de o parte ar fi luat Bobina cu mare drag, însă nu voia să lase impresia că e hapsân... Pe de altă parte se întreba dacă nu cumva Copilașul îl pune la încercare. De aceea, nu știa ce să facă: să ia toată Bobinuța, să n-o ia?

Privi spre Mama Picătură: nu voia ca aceasta să-i reproșeze mai târziu că a profitat de naivitatea Copilașului... Până dimineața i-ar fi făcut capul tobă. Aceasta îi înțelese frământările:

– Părerea mea este ca acum să te gândești numai la Stăpânul tău! Lasă modestia la o parte..., îi șopti ea.

– Dar n-aș vrea să creadă Copilașul că profit de el, nu se lăsă Puricele. Simt că am început să țin la dânsul, mai zise, lăsând capul în pământ.

– Nu te mai prosti, nu e momentul, îl aduse Mama Picătură cu picioarele pe pământ. Înainte de orice nu uita că e doar un copil. Se poate răzgândi în orice clipă dacă te vede că stai prea mult pe gânduri. Cum îți vei explica tu atunci modestia în fața celor care te așteaptă să-ți salvezi Stăpânul? Dacă nu iei Bobina, Copilașul va înțelege că îl refuzi și asta îl va supăra...

„Dacă Picătura are dreptate?” prinse a se îndoi Puricele. Va fi vai de el dacă se va întoarce acasă fără Ața de Mătase, de care aveau atâta nevoie. Se și vedea cum îl scui-pau puricii ca pe un prost în mijlocul lanului, pentru „modestia” pe care o pusese pe primul plan în timp ce situația lor era atât de gravă.

În cele din urmă, scutură din cap și, sigur pe ce avea de făcut, Puricele luă cu ambele mâini Bobinuța. O ținea cu grijă să nu cumva să o scape jos. Era tare mică.

– Mulțumesc, șopti învăluindu-l pe Viermișor într-o privire plină de recunoștință.

Se dădu câțiva pași înapoi. Copilașul era mulțumit de fapta lui. Își scutură mâinile care-i amortiseră pentru că fusese nevoit să le țină prea mult întinse.

– Să-ți fie de folos, răspunse Puricelui. Ai grijă s-o folosești cumpătat. Ți-ar putea ajunge să coși câteva mii de răni!

Puricele făcu ochii mari. Nu-i venea să creadă. Bobina din mâinile lui era mult prea mică pentru ca spusele Copilașului să fie adevărate. Micuțul intui gândurile Puricelui:

90

– Nu te îndoi de vorbele mele. Nu-i nevoie să spui nimic, te trădează expresia feței, completă Viermișorul, înainte ca Puricele să mai apuce să zică ceva. Într-adevăr, am uitat să-i mai fac ceva Bobinuței mele, recunosc. Așa cum este acum, nu-ți va folosi la nimic. Adu-o, te rog, mai aproape... Rezolvăm imediat...

„Oare s-a răzgândit?” se întrebă speriat Puricele când văzu că i-o cere. „Mi-a simțit îndoiala și vrea să mi-o ia înapoi? Este un proverb care spune că nemulțumitului îi ia Dumnezeu darul... Așa-mi trebuie, de bleg ce sunt”, începu să se mustre în gând.

Privirea i se îndreptă din nou spre Mama Picătură. Aceasta îl îndemnă să facă ce-i va spune Copilașul. Fără nicio tragere de inimă, Puricele se supuse. Îi întinse Bobinuța.

Viermișorul scoase din dosul ferestrei o cutiuță de culoare albă. Înăuntru avea o legăturică de ierburi fine care mai păstrau încă nuanța verzuie a vremurilor tinereții. Le scoase cu grijă și le înșiră pe cadrul mic al ferestrei. Începu să le numere, ca într-un joc de-a ghicitoarea. Făcu asta de câteva ori până când degetul său arătător i se opri deasupra uneia dintre ele. Aceasta sări imediat în sus de pe pervaz. Copilașul o prinse din zbor:

– Te-am prins, frumoaso! o alintă el. Iată că ți-a sosit momentul să-ți demonstrezi puterile magice!

Ținând strâns în mânăuță Firișorul de iarbă, Viermișorul le adună pe celelalte și le așează înapoi în cutiuța albă. O închise cu grijă și o așează la loc. Apoi se adresă Puricelui:

– Ești pregătit să fii martorul unei minuni ce se va petrece chiar în mâinile tale? zâmbi misterios.

Curios din cale-afară, Puricele încuviință din cap. Acum era sigur că Viermișorul îi va lăsa Bobina, nu mai avea de ce se teme. Copilașul deveni serios: își apropie ierbușoara de gură și îi șopti ceva la ureche. Încet, cu atenție, înfipse Firul de iarbă în corpul Bobinei pe care Puricele o ținea strâns în mâini. Firișorul intră până la jumătate și începu să dea din picioare. Avea nevoie de ajutor ca să înainteze, căci avea un funduleț grasuț. Viermișorul îi dădu atunci încetișor un bobârnac și firul intră cu totul înăuntrul Bobinei.

– Acum, trage Bobinuța spre tine și ține-o bine! i se adresă Puricelui. Ai grijă să n-o scapi! îl mai atenționează.

Puricele făcu întocmai. Trase Bobina de pe firul de iarbă. O ținea strâns la piept. Simți cum deodată aceasta începu să crească, să crească.... Chiar sub ochii lui, deveni curând o Bobină mare, cu un fir de mătase de cea mai bună calitate, care în bătaia Lunii dădu naștere unei mulțimi de scânteieri magice, care se jucau zglobii pe suprafața Bobinei. Privindu-le, Puricelui și Mamei Picătură le scăpă un țipăt de uimire.

– Ce minune! murmură Mama Picătură.

Puricelui îi trecură prin minte o mulțime de gânduri: „Cum aș putea să profit de-un asemenea moment? Ce-ar fi să mă las de tot felul de acte de eroism?

Să încetez să-mi mai pun viața în pericol? Mai bine m-aș face un doctor adevărat. Cu această ață aș putea coase toate rănilor animalelor de pe meleagurile noastre! Mi se va duce vestea până hăt departe!”

Fără să-și dea seama, legăna Bobinuța într-o parte și în alta. Se purta ca și cum ar fi ținut în mână Elixirul vieții fără de moarte și nu o simplă Bobină de Mătase. „Dacă voi fi doctor îmi voi putea îndeplini toate dorințele, îmi continuă visul. Îmi voi lua o nevastă doctoriță! Îmi închipui cât de frumos ne va sta amândurora în halate albe! Câți ne vor invidia! Vor crăpa toți dușmanii mei de ciudă când ne vor vedea!”

92

Voi să-l întrebe ceva pe Copilaș, însă acesta i-o luă înainte:

– Stai puțin! strigă Viermișorul. Am uitat să-ți spun ceva foarte important! Trebuie să păzești Bobinuța de umezeală! Și să știi că se teme foarte tare și de flăcările roșietice ale focului! Ai înțeles? Umezeala și focul sunt dușmanii săi de temut! Dacă n-o vei apăra, o vei pierde! Și va trebui să răspunzi în fața lui Dumnezeu pentru viețile care nu vor mai putea fi salvate din pricina neglijenței tale...

Puricelui i se înmuiară picioarele. Visele care îi dădeau târcoale adineauri se destrămară unul câte unul când auzi câtă responsabilitate trebuie să-și asume.

Simțea că-i fuge pământul de sub picioare. Mama Picătură îi observă momentul de slăbiciune și încercă să glumească pe seama lui:

– Nu poți să dai înapoi. Dacă îți vei abandona misiunea și nu-ți vei respecta promisiunile, știi doar că te așteaptă infernul, îi zise, mai mult ca să-l îmbărbăteze. Sau poate te vei simți bine și acolo, își reînnoi Picătura ironiile. Umblă vorba că mulți din neamul vostru puricesc s-ar fi aciuat prin iad. Ați reușit să-i păcăliți până și pe necurați; i-ați îmblânzit și v-au dat voie să vă construiți orașe întregi prin împărăția lor, cu străzi care poartă numele puricilor blestemați din neamurile voastre...

Puricelui nu-i ardea de glumă. O privea fără să-i înțeleagă micile răutăți.

– În fine, nu cred că-i momentul pentru astfel de glume, recunosc Picătura, bătându-l prietenește pe umăr. Însă chiar nu mai știi cum să te scot din stările tale..., se plânse ea.

Văzând că Puricele nu reacționează în niciun fel, Picătura continuă pe același ton ironic:

– Oricum să nu uiți un lucru, Purice: îmi iau angajamentul de mamă, își duse mâna în dreptul inimii, că după ce vei ajunge... acolo, în fiecare dimineață îți voi trimite colet. De oriunde voi fi: din paradis sau de pe pământ (dacă voi mai fi în viață), voi avea grijă să nu duci lipsă de nimic! glumi, făcându-i din ochi.

– Mulțumesc pentru „bunele” tale intenții, răspunse acesta în răspăr într-un târziu. Amabilă ca întotdeauna cu neamul nostru, răspunse Puricele, ușor ironic...

Copilașul începu să râdă:

– Sunteți tare simpatici! le zise celor doi.

– Copilașule, știi la ce mă gândesc? i se adresă Puricele ștergându-și fruntea de sudoare. Ce-ar fi să mergi și tu cu noi? Familia mea îți va purta un respect nemărginit dacă ne vei salva Stăpânul. Ai putea deveni un medic foarte renumit în neamul nostru. Și eu pe lângă tine, adăugă râzând. Cu tine alături mă voi putea gândi eu liniștit la bătrânețe. Și nu voi ajunge să bântui infernul, mai zise privind-o pe sub sprâncene pe Mama Picătură. Cine știe: poate voi ajunge și eu acolo, Sus, împreună cu cei buni. Să mă poarte și pe mine îngerii în brațe pe aleile însoțite ale paradisului... Eu mă străduiesc să fac bine pe unde ajung. Încerc să nu greșesc în fața nimănui... Ei? Ce spui? se întoarce din nou spre Viermișor. De ce să rămâi singur sub tufarul acesta și să-ți irosești nopțile în zadar?

Viermișorul zâmbi:

– Tu te auzi ce spui, Purice? îl întrebă. Unde ai mai văzut tu un vierme de mătase care să trăiască în blana îmbibată de transpirație a animalelor?

Puricele se scărpină în ceafă.

– Vezi, tu..., continuă Viermișorul după câteva clipe, văzând că Puricele nu spune nimic. Noi am fost dăruți de Dumnezeu acestei naturi fermecate. Aceasta ne ajută în mod magic să aducem pe pământ minunea de mătase. Viața noastră e aici, printre plante! mai zise ridicând mânuțele în mod teatral și arătând împrejurimile. Te înșeli în ce privește nopțile pierdute. E o mare plăcere să-ți îndeplinești misiunea pentru care ai fost trimis pe pământ, acompaniat de cântecul greierilor și al altor rapsozi ai nopții. Ca să nu mai vorbim de parfumul îmbătător al florilor care îți dau puteri nebănuite... Vezi cât de curată și de albă este Ața de Mătase? îl întrebă pe Purice, arătându-i Bobinuța. Parcă ar fi o lacrimă a sfinților. Să te ajute Domnul s-o poți păstra așa cum este până o vei termina!

Puricelui îi veni să strănute chiar în acel moment. Aerul răcoros al nopții îl înfiorase:

– Scuzați-mă..., șopti el.

– Ei, poftim, șopti Viermișorul. Abia de te rugasem să ai grijă de ea! Ai grijă să nu-ți cadă mucii pe Ața de Mătase, se repezi Copilașul. Rănile sunt pretențioase și orice microb le-ar putea infecta. Ți-am dat-o ca să poți face un bine. Te rog să n-o murdărești și să-mi pătezi onoarea!

Puricele își suflă nasul cu mâna apoi se șterse de pantaloni. Se simțea vinovat.

– Nu se va mai repeta! își dădu cuvântul, fără să-și ridice privirea.

94 Copilașul scoase din buzunar o batistă albă de mătase pe care n-o mai folosisese.

– Ia-o..., zise Puricelui. Ai nevoie de ea...

– Mulțumesc, șopti acesta recunoscător.

Puricele se simțea pierdut. Pășea din greșeală în greșeală. Își suflă nasul și voi să înapoieze batista Viermișorului.

– Nu-i nevoie, zise acesta. În căsuța mea nu am loc pentru lucruri murdare. Și încă ceva, mai adăugă: la vârsta ta ar trebui să-ți fie rușine să umbli fără batistă...

Puricele se făcu roșu ca macul de rușine. Băgă batista în buzunar.

La rândul său, urmărind ce se întâmplă cu cei doi și străduindu-se să nu o vadă cineva, Mama Picătură începu ea să caute prin buzunare să vadă dacă avea batistă la dânsa. Cuvintele Copilașului o atinseră și pe ea.

Acesta se prefacuse că nu vede și ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic, își reluă povestirea începută mai devreme, despre modul său de viață:

– Cum spuneam, eu nu-mi pierd nopțile cum credeți voi. La prima oră a dimineții, când Soarele se iese de după orizont, munca mea deja e terminată. Până la amiază am timp să-mi vizitez familia și prietenii...

– Noi am înțeles că ești un vierme de mătase foarte harnic, îl întrerupse Picătura. Dar de ce stai singur sub acest tufar? Unde-ți sunt prietenii? Unde ți-e familia dragă? Nu ți-e frică? Ești doar un copil, iar locul acesta este întunecos și fioros!

– Frică?! Bineînțeles că nu! ridică Viermișorul din umeri. Nu am dușmani. Mă împac bine cu toți cei de prin părțile noastre. Rareori se întâmplă să ne contradicem. Însă de fiecare dată depășim conflictele cu multă răbdare.

În Viață alegi întotdeauna ceea ce ai semănat. Dacă vei lăsa în urma ta neînțelegeri, mânie și ură, nimeni nu-ți va fi alături când vei avea nevoie de ajutor. Este un proverb care spune: „Bine faci, bine găsești”, zise căzând pentru o clipă pe gânduri.

Puricele și Picătura nu-l deranjează:

– Noi și faptele noastre una suntem, continuă mai târziu Viermișorul. Cum este oceanul cu valurile sale; oceanul nu poate exista fără valuri, cum nici valurile nu pot exista fără ocean. În absența oceanului, valurile nu mai sunt vii. Nu mai are cine să le dea viață...

Desigur, pericolul face și el parte din existența noastră, mai adăugă Viermișorul. Ne pânzește la orice pas: nu doar pe mine, un copil, ci pe toți viermii de mătase...

Ochii i se umeziră. Lăsă privirea în jos și oftă din greu:

– Ce este? Despre ce pericole vorbești? întrebă Puricele. Spune-ne, poate te ajutam!

– Mulțumesc, zise micuțul, ridicându-și privirea. Însă nu cred că vă stă în puteri să faceți ceva pentru noi. E vorba de fulgerele blestamate...

Puricele și Picătura de sânge se chirciră fără să vrea auzind despre cine era vorba. Le cunoșteau și ei foarte bine, mai ales bubuiturile tunetelor care le însoțeau:

96

– Povestește-ne ce s-a întâmplat, îl rugă Picătura. Când împărtășești neazurile cu cineva ți se par mai ușor de suportat...

– Când se înfurie, lovesc fără milă cu bice de foc peste corpul pământului. Fulgerele vor să-i pedepsească pe cei care fac rău, dar cad victime și multe ființe nevinovate, se plânse. Căsuțele noastre sunt făcute din mătase și se aprind cu repeziciune... Din neamul nostru au ars de-a lungul timpului multe familii nevinovate. Mai ales în timpul războiului vă dați seama ce se întâmplă... Cred că ați văzut și voi venind înapoi câte plante arse sunt peste tot... Vă imaginați câte insecte au murit odată cu ele? Fără să fi purtat vreo vină...

Puricele și Picătura de sânge încuviințară din cap.

– Cred că acum ne privesc de acolo, de Sus, continuă melancolic Copilașul, privind cerul înstelat.

Puricele și Mama Picătură îl ascultau în tăcere.

– M-ați întrebat despre familie și despre prietenii mei, reluă discuția Viermișorul după câteva clipe. Ei se află sub alți tufari, nu departe de noi. Muncesc cu spor să facă Ață de Mătase, ca și mine. În vremuri de război este mare nevoie de ea pentru hăinuțe, pentru case... Ca să nu mai vorbim de cei răniți, cum este Stăpânul vostru...

Stând rezemat de pervazul ferestrei, Copilașul bătu tactul cu degetele de câteva ori apoi continuă cu regret:

– Bicele de foc ale Fulgerelor răzbunătoare au adus necaz în multe case...

– Tocmai de aceea mă miram că stați singuratici în loc să munciți împreună, să înfrunțați pericolele împreună? Nu v-ar fi fost mai ușor? îl întrerupse Picătura.

– Nu te contrazic, îi răspunse Viermișorul. Dar așa e munca noastră. Fiecare își țese mătasea stând în căsuța lui. Trebuie să ne concentrăm să ne facem treaba cât mai bine. Nu e atât de ușor cum pare la prima vedere. În meseria noastră există o mulțime de secrete, o mulțime de reguli. Firul Aței de Mătase are multe componente și atunci când nu se ține seama chiar și de o singură taină a meseriei noastre, componența firului eșuează. Nu va mai ieși la fel de fin precum îl știți, ci ar fi noduros și țepos ca niște spini de baltă..., zise destul de serios Copilașul.

Puricele tresări când auzi vorbindu-se despre „spinii de baltă”. Își aduse aminte o întâmplare a copilăriei sale.

Povestea spinilor de baltă sau cum este răsplătit Răul cu Rău

Se întâmplase demult. Puricele se afla, ca de obicei, în blana unui animal din turmă. În miezul unei zile de vară se pornise din senin o furtună puternică. Se luase la trântă cu vântul și în încăierarea lor sălbatică smulgeau copacii din rădăcină, luau ciulinii pe sus, rotindu-i prin aer și rostogolindu-i spre alte zări...

Norii supărați nu mai țineau cont de nimeni și de nimic. Se încheștaseră pe viață și pe moarte, lansând spre pământ fulgere nemiloase. Soarele se ascunsese. Nu putea să vadă atâta furie dezlănțuită. Parcă Natura plecase de-acasă și în lipsa ei copiii își făceau de cap pe Pământ. Era un haos de nedescris. Animalele din turmă se speriară. Alergau în toate direcțiile, voind să se adăpostească. Goneau nebune prin văi, peste dealuri, prin râpele murdare și prin bălțile tulburi...

După nenorocirea aceea, Puricele trebuise să stea câteva zile pe burtă, în brațele mamei, să-i scoată spinii care se înfipseră în fundul lui fierbinte, înroșit de durere. Fusesse vina lui: învrăjbise doi berbeci tineri cu niște coarne frumos răsucite! Profitase de învălmășeală, le-a supt sângele și i-a prostit. I-a făcut să se încaiere. A fost o luptă crâncenă; nu s-au lăsat până când durerea nu le ajunsese în coarne. Abia atunci și-au dat seama că fuseseră duși de nas de un copilăș de purice. S-au oprit din încăierare și s-au înțeles din priviri să se răzbune.

L-au fugărit pe bietul Purice peste tot, mai ales prin spinii mici și ascuțiți din baltă. Voiau să-l învețe minte ca toată viața lui să nu mai facă așa ceva.

Cu chiu cu vai reușise după aceea, biata mamă, să-i elibereze fundulețul de aprigele înțepături. Puricele nu avea să mai uite niciodată că atunci când faci un rău cuiva, acel rău ți se va întoarce de zece ori mai mare, încovoiindu-te sub greutatea lui.

– Brrrr, se îngrozi Puricele de amintirile sale, scuturându-se înfiorat.

– Ce-i cu tine? Ți-e frig? îl întreabă Viermișorul. Pot să-ți dau un ilic de mătase, dacă vrei... A fost cândva al bunicului meu. Îl purta când era tânăr și pleca în pădure, toamna, să adune frunze uscate. E foarte călduros. Doar că e alb și poți deveni ușor victima prădătorilor, mai ales noaptea. Va trebui să-l vopsești înainte de a-l îmbrăca...

– Nu, mulțumesc, refuză Puricele politicoșii oferta Copilașului. Nu te deranja! Nu mi-e frig.

– Dar te văd că tremuri! insistă Viermișorul.

– Nu e ce crezi... Pur și simplu m-a apucat un Tremurici, așa... din senin, zise la întâmplare Puricele.

Copilașul îl privi descumpănit: „Un Tremurici din senin? Ce fel de... Tremurici? Există așa ceva?” se întreba el naiv.

– În fine..., se întoarce Viermișorul. Cum dorești!

Ridică din umeri, nevoind să piardă timpul în zadar. Își relua povestirea.

Secretul făuririi Aței de Mătase

– Sub un tufar nu poate să lucreze o familie întreagă de viermi de mătase, din mai multe motive. De exemplu, tufarii nu au frunze destule pentru noi toți.

– Cum așa? Uită-te la Tufarul acesta, îi răspunseră într-un glas Puricele și Mama Picătură. Are mii de frunzulițe! Într-o noapte, un vierme are nevoie nu mai de câteva frunzulițe, nu? Familia ta ar putea lucra sub un asemenea tufar cel puțin jumătate de an, până când frunzele își vor abandona crenguțele-mame. Căci Toamna cea cochetă va avea nevoie de frunze să croiască Pământului o haină nouă. De-o viață întreagă caută să-l protejeze de înghețurile cu care surioara ei, Iarna, vine de fiecare dată în ospeție.

Copilașul își roti privirea prin frunzișul de deasupra căsuței sale și zâmbi în colțul gurii de spusele celor doi:

– Vă înșelați, dragii mei. Foarte puține frunze care îmi pot fi de folos, înmuguresc pe acest tufar. În primul rând, voi nu știți că pentru a face firul de mătase avem nevoie numai de frunze care au din naștere douăsprezece costițe gemene! Iar acestea sunt foarte rare...

Puricele și Picătura nu mai auziseră una ca asta. Se uitau mirați unul la altul:

– Frunze cu douăsprezece costițe gemene?! Te ascult și simt că mă îmbolnăvesc de curiozitate. Despre ce vorbești? îl întreabă Puricele. Și eu am fost un copil isteț și am trecut prin multe de-a lungul vieții, dar tu mă întreci, minune de copil ce ești...

Copilașul zâmbi. Îi plăceau complimentele Puricelui:

– Vă spuneam adineauri că făurirea Aței de Mătase ascunde multe secrete, zise el, calm. Costițele gemene reprezintă una dintre aceste taine. Înțelept ar fi nici să nu vă vorbesc despre ele. Însă tocmai mi-ai spus că te poți îmbolnăvi de curiozitate și îmi fac griji pentru sănătatea ta! glumi Viermișorul. De aceea vă voi povesti. Cu o condiție, însă! ridică degetul arătător. Nu trebuie să spuneți nimănui! N-aș vrea ca semenii mei să mă considere trădător, să mă arate cu degetul...

Privirea pătrunzătoare a Copilașului îi făcu pe cei doi să reacționeze imediat:

– În niciun caz nu vrem să ți se întâmple așa ceva! răspunse Mama Picătură. Știi ceva, Viermișorule? Mai bine nu ne spui nimic. Nu vrem să-ți facem vreun rău! încercă să-l convingă.

– Dorința mea este să vă împărtășesc din tainele făuririi Aței de Mătase. Sunt lucruri foarte interesante. Însă va trebui să-mi promiteți că veți tăinui în adâncul inimii voastre secretul pe care vi-l voi dezvălui.

– Promit! sări Mama Picătură, prinzând Ecoul cuvintelor Copilașului.

Ea voia totuși să afle secretele Aței de Mătase:

– Jur că nu voi dezvălui nimănui taina Frunzelor cu douăsprezece costițe gemene! mai zise grav, ducându-și mâna în dreptul inimii.

Viermișorul era mulțumit. Se întoarse întrebător spre Purice. Aștepta și reacția lui:

– Și eu jur că nu voi dezvălui nimic din ce-mi vei spune! zise acesta, de asemenea, ducându-și mâna la inimă.

Viermișorul se liniști. Se așeză comod în cadrul ferestrei. Nu se grăbea să înceapă povestirea. Voia să-și pună ordine în gânduri, așa că pentru câteva clipe, sub tufar se așternu liniștea. Era o atmosferă plină de taină pe care cei trei prieteni n-aveau s-o mai uite vreodată.

– Frunzele cu douăsprezece costițe gemene, rosti încet Viermișorul la un moment dat, sunt foarte rare în natură. Sunt atât de speciale deoarece....

În mod intenționat vorbea rar, apăsător, pentru a mări suspansul în rândul celor care-l ascultau:

– ...deoarece este unica frunză din natură care înmugurește numai dacă este umezită de picături de Apă Sfințită, reluă el după câteva clipe.

– Apă Sfințită? făcu Puricele ochii mari.

Nici despre asta nu mai auzise niciodată. Rămase cu gura căscată.

– Închide gura, îl atenționează Copilașul râzând. Afară e cam răcoare și dacă vre-un firicel de aer rece va ajunge la dințișorii tăi, vei urla ca lupii în toiul nopții, de durere! îi zise mai în glumă, mai în serios. Nu știu cum e pe la voi, dar prin părțile noastre doctorii cei pricepuți sunt rari și foarte scumpi. Ai putea să apelezi la vreun amator care pentru câteva pahare de rachiu îți scot Cucoana Durere, însă... cu dinte cu tot..., cu ajutorul vreunui ciocan de oțel pe care îl poartă mereu asupra lor ca pe un talisman. Cu dânsul pedepsesc sticlele care li se par că s-au golit prea repede.

Puricele închise gura imediat. Se scărpină după cap. Râse cu poftă de observația Copilașului. De fapt se amuzară cu toții. Se simțeau relaxați împreună. Dar Mama Picătură era tare curioasă să afle ce era cu frunzele acelea speciale:

– Cum adică umezite cu... Apă Sfințită, Copilașule? îl întrebă ea. Cum poate ajunge Apa Sfințită prin aceste locuri sălbatice?

Copilașul se întunecă la față. Își suflecă mânecile asemenea unui boxer care se pregătește să intre în ring să lupte pentru onoarea lui. Cuvintele Mamei Picătură îl jigniseră dintr-un motiv știut numai de el. Se întoarse spre ea și i se adresă de parcă o vedea pentru prima oară:

– Așa deci... Bună dimineața, doamnă Picătură. Cum ați dormit noaptea asta? Bine? Sau nu prea?

Schimbarea bruscă de atitudine a Viermișorului o tulbură pe Mama Picătură. Cu doar câteva clipe înainte le era atât de bine împreună, iar acum... Se simțea de parcă cineva îi tăiasă aripile și în loc să-și ia zborul, după ce ajunsese pe un pisc înalt, se vedea nevoită să coboare. I se părea nedrept. Bănuia că-l jignise, probabil, cu ceva, dar nu știa cu ce anume. Nu făcuse nimic intenționat. Îngrijorată, își întoarse privirea spre Purice. Spera s-o ajute el să iasă din situația neplăcută. Dar Copilașul era pus pe harță:

– Hei! Cu tine vorbesc! Unde te uiți? se răsti la Mama Picătură.

Aceasta înțepenisie uitându-se la Purice. Nici nu-l mai auzea pe Copilaș. Simțea că îi fuge pământul de sub picioare.

– Doamnă Picătură, cu tine vorbesc! Uită-te la mine! repetă apăsător Copilașul, bătând din palme să-i atragă atenția.

Aceasta se întoarse încet, lipsită de voință. Simțea că nava sufletului i se izbise de o stâncă și se făcuse țandări. Îl învăluia pe Viermișor cu o privire umilă ca un condamnat aflat pe scaunul de judecată. Nu putea articula niciun cuvânt.

– Ei, bine, ce vezi uitându-te la mine? Poate vreun deșert plin cu oase de cămile? continuă Viermișorul s-o ironizeze.

Mama Picătură se pierduse. Nu voia decât să poată întoarce timpul și să nu fi pus acea întrebare:

– Sigur că nu, îngăimă ea. Stai puțin, vreau să-ți explic..., încercă să se facă înțeleasă.

– Ce să-mi explici? se răstori Viermișorul. De ce te întrebi cum poate ajunge aici Apa Sfințită? Tu vezi cumva acest loc ca pe ceva necurat? Nu-mi vine să cred, se învârti el într-un picior. Ați auzit și voi? se adresă Copilașul unor interlocutori

imaginari din preajma lui: auziți ce spune? Cum ar putea ajunge pe aceste locuri Apa Sfințită?

Picătura își acoperi fața cu mâinile: își regreta amarnic cuvintele. Nu știa cum să îndrepte situația.

– N-am vrut să te jignesc, șopti pierdută. Nu asta am vrut să spun! Eu iubesc Natura cu toate minunile ei! Noi, Picăturile de sânge, tânjim după Natură... Doar știi că trăim în alt mediu. Considerăm Natura binecuvântată de Dumnezeu! Nici vorbă de locuri necurate! Pur și simplu în lumea mea, a picăturilor de sânge, Apa Sfințită este foarte rară. De sărbători, în locul ei se folosește sudoarea corpurilor pe care le menținem în viață.

Dar Viermișorul era de neoprit:

– Nu-mi vine să cred! părea surd la toate argumentele Picăturii. Nu mă așteptam la această întrebare de la tine! Uită-te în jurul tău! o îndemnă. Uite câtă viață există: plante, insecte! Suntem înconjurați de atâtea minuni dar ca să le descoperi trebuie să meriți, Picăturo! Auzi? Trebuie să meriți!

Se întoarse bombănind fără conținere:

– Doamne, nu-mi vine să cred: „De unde vine apa sfințită?” Ce fel de întrebare e asta? Voi nu-nțelegeți că Viața nu vă spune nimic, ci vă arată totul! Dar voi nu vedeți...

Mama Picătură tăcea: simțea că orice ar spune, ar înrăutăți situația. Se ruga în gând ca Viermișorul să se liniștească. Într-adevăr, după câteva clipe acesta se întoarse spre cei doi și zise calm, trăgând aer în piept:

– Dumnezeu își trimite îngerii pe pământ nu doar pentru a culege sufletele celor buni să le ducă în Împărăția veșnică, cum spune tradiția. Au multe alte misiuni. De exemplu, fiecare făptură care vine pe această lume este botezată. Pruncii sunt îmbăiați în Apă Sfințită și pornesc în viață cu sufletul nevinovat, plin de Dumnezeu. Prin botez, Natura întâmpină un nou trimis al Împărăției divine. Își pune speranța în el, își pune încrederea în el... Speră să-i aducă vestea cea bună, să-i lumineze întunericul... Așteaptă un vestitor al lui Dumnezeu, al Binelui. Dar de multe ori se întâmplă ca așteptările să-i fie înșelate, noul-venit să fie un trădător. Și atunci Natura suferă. Întreg Pământul tânjește. Cu toate acestea, nu renunță. Continuă să spere, să aștepte. Iar și iar, cu fiecare nou botez...

Ei, și acum ascultați-mă cu atenție, le zise Viermișorul. Când se botează un prunc, Natura întreagă se bucură, e în sărbătoare. Are parte de minuni neașteptate. S-a moștenit tradiția că plantele care participă la asemenea eveniment pot fi binecuvântate de Dumnezeu: dacă vor fi atinse de picături de Apă Sfințită care cad de pe corpurile pruncilor botezați, vor da naștere Frunzelor cu douăsprezece costițe gemene! De aceea sunt atât de rare!

Viermișorul tăcu. Se liniștise cu totul.

– De ce douăsprezece?! sparse Puricele tăcerea. De ce nu au mai multe costițe? Sau mai puține? Și cum adică sunt gemene?

Pentru a se convinge, își pipăi propriile coaste: nicidecum nu semănau între ele.

– Ce spui tu e incredibil! Pur și simplu nu pot să cred! exclamă el.

Încântat că le trezise atât de mult interesul, Copilașul continuă ca și cum nici nu l-ar fi auzit pe Purice:

– Noi folosim aceste frunzulițe abia după un an din ziua în care au înmugurit!

– Abia după un an? De ce trebuie să așteptați atât de mult? îndrăzni Picătura să întrebe. Înseamnă că trăiesc mai mult ca celelalte frunze... adăugă ea. Trec prin toate anotimpurile și rămân totuși în viață.

– Întocmai, aprobă Viermișorul. În asta constă puterea lor miraculoasă. Cele patru anotimpuri le croiesc drumul pe care-l au de urmat în viață. Este perioada în care cele douăsprezece costițe gemene ajung la maturitate: un an de zile; nici mai mult, nici mai puțin, cu nici măcar o zi! Nu este un an ușor nici pentru ele: beneficiază de o educație aleasă. Fiecare din cele douăsprezece luni ale anului are grijă de câte o Costiță. O învață tot ce știe ele, o inițiază în toate tainele Naturii.

Când se împlinește un an, fiecare lună a anului dăruiește Costiței sale un număr secret pe care aceasta îl va purta până la sfârșitul vieții. Numărul Costiței este una din numeroasele taine ale Naturii. De exemplu, noi, viermii de mătăse, avem nevoie numai de Costița cu numărul șapte.

Puricele și Mama Picătură nu mai puteau de curiozitate. Îl întrerupseră din nou pe Copilaș:

– De ce anume Costița care poartă numărul șapte?! Cu celelalte ce se întâmplă?

Erau tare impresionați de povestea Viermișorului. Nu mai auziseră așa ceva. Puricele transpirase de emoție. De aceea Copilașul aduse un ulcioraș cu apă, turnă într-un pahar și i-l întinse:

– Ia-l și te stinge... Ești ca un vulcan gata de erupție..., zâmbi el.

Fără să spună nimic, Puricele luă automat paharul cu apă, îl sorbi într-o clipă și-l înapoie Copilașului. Mai voia. Acesta îi turnă din nou și Puricele îl bău pe nerăsuflăte. Se repetă asta de câteva ori.

– Gata, ajunge! zise Puricele într-un târziu. Dacă întrec măsura, intestinele vor cânta curând ca un cor de broaște în burtica mea. Mulțumesc pentru apă; îmi era, într-adevăr foarte sete...

Dădu paharul Viermișorului și se șterse la gură.

– Poftim, vrei și tu? o servi și pe Mama Picătură.

Aceasta refuză cu modestie:

– Nu, mulțumesc.

– Poate nu vrei să bei din același pahar? glumi Copilașul, arătând cu capul spre Purice.

Acesta era curios să audă ce va răspunde Mama Picătură. În seara aceea îl criticase în mai multe rânduri și se aștepta la orice din partea ei. Văzându-l cu ochii holbați, Picătura zâmbi. Înțelesese cam la ce se aștepta acesta, dar îl dezamăgi de data asta:

106

– Nu, nu acesta e motivul! Pur și simplu nu mi-e sete. Din contra: mi se pare că afară e cam răcoare..., se gârbovi puțin, privind frunzele Tufarului care se frământau în adierea Vântului.

Copilașul duse ulciorul și paharul în casă. Își frecă mulțumit palmele și se adresă Puricelui:

– Acum te simți mai bine? Erai prea înfierbântat.

Puricele zâmbi:

– Da, mult mai bine.

– Așadar, vreți să vă povestesc mai departe? îi provocă.

– Da! răspunseră în cor cei doi.

– Dar unde rămăsesem, c-am uitat..., se încruntă Copilașul voind să-i surprindă, să vadă cât de atent îl ascultaseră...

– Ne spuneai de ce e atât de importantă costița cu numărul șapte pentru viermii de mătase! zise Puricele dintr-o suflare. Celelalte nu sunt bune?

Viermișorul era mulțumit. Prietenii săi erau pur și simplu captivați de povestirea lui:

– Cum să nu fie bune? fu Copilașul surprins de întrebarea Puricelui.

– Ai zis că celelalte nu vă sunt de folos..., mormăi Puricele. Sau poate sunt alții care au nevoie de ele? își argumentă întrebarea.

– După ce iese din ucenicia făcută pe lângă una din Lunile Anului, fiecare din cele douăsprezece costițe gemene ale frunzei vine în această lume purtând o anumită taină care o face unică în circuitul Naturii. Viermii de mătase au nevoie de costița numărul șapte. De celelalte au nevoie fie alte specii de viermi, fie greierii, păianjenii și multe alte insecte. Nu doar noi avem secrete profesionale atunci când creăm firul de mătase. Fiecare dintre vietățile acestui pământ poartă taine nebănuite. Viața este un labirint nesfârșit. Nu știi ce-ți rezervă următoarea cotitură care apare la orizont. Imaginați-vă o omidă: ceea ce ea numește sfârșitul lumii, Dumnezeu numește fluture...

Viermișorul tăcu. Îi atrase privirea o scânteiere în lumina Lunii: pe vârful unei rămurele din tufarul de deasupra căsuței sale se legăna o frunză sub greutatea unei picături de rouă. Una din razele Lunii intră în jocul ei și se oglindi în boabița cristalină pentru o clipă. Aceasta străluci de emoție și sclipirea sa l-a atras pe Copilaș. O privea fascinat, lăsându-se furat de magia ei.

– Vedeți? zise el întorcându-se la un moment dat spre cei doi. Viața ne descoperă toate minunile sale, toate tainele sale! Noi trebuie doar să le vedem... Nimic nu e lăsat întâmplător pe pământ. Ca și cele douăsprezece costițe gemene: fiecare are menirea sa. Fiecare dintre ele este unică! Niciuna nu-și irosește viața în zadar. Din păcate, pentru că sunt atât de rare, sunt și foarte vâdate, mai ales de ființele care au o inimioară în piept, de-alde voi, arată Viermișorul spre interlocutorii săi. Unele și-ar da chiar și viața pentru a stăpâni toate misterele pe care acestea le ascund...

Viermișorul vorbea încet. Șoaptele sale calde întregeau simfonia nocturnă a Naturii.

– Despre ce mistere este vorba? spulberă liniștea Puricele curios.

– Vă voi spune imediat, îl liniște Viermișorul.

Elixirul vieții fără de moarte

Una din legendele viermilor de mătase vorbește despre o profeție pe care Domnul a făcut-o neamului nostru. A fost scrisă în izvoarele istorice cu sângele unuia dintre cei mai renumiți meșteri ai noștri: inventatorul Aparatului fermecat care poate să vorbească la fel ca noi și care a schimbat viața ființelor de pe pământ.

Puricele și Mama Picătură se încruntară. Tare ar fi vrut să întrebe despre ce fel de aparat este vorba, însă povestirea era prea interesantă ca să o întrerupă.

– Profeția spune, continuă Viermișorul, că cel care va reuși să afle toate secretele celor douăsprezece costițe ale frunzulițelor sfințite, va descoperi și Elixirul vieții fără de moarte, pe care Timpul nemuritor îl poartă în permanență la piept, ca pe un talisman. I l-a dăruit Dumnezeu, în prima zi în care s-a născut. În afara marelui Creator, Timpul este unicul care va putea să repare și să dea naștere din nou, chiar și întregii creații, dacă va fi nevoie. De fapt, acesta este motivul pentru care Dumnezeu i-a dat Timpului acest Elixir...

Puricele simți că se îneacă. Mamei Picătură i se oprise respirația:

– Elixirul vieții fără de moarte? repetară într-un glas.

Credeau că n-au auzit bine. Se schimbaseră la față. Văzându-i atât de palizi, Viermișorul se îngrijoră:

– Să v-aduc puțină apă? îi întreabă întorcându-se spre ulcioraș.

– Nu! Nu-i nevoie! strigară ei. Spune mai departe!

– Bine, dar să știți că m-ați speriat! zâmbi Viermișorul.

– Nu suntem decât foarte curioși! răspunse Puricele, zâmbind la rândul său. Ești un povestitor foarte bun! Te rog, continuă! mai adăugă.

– Cu plăcere, se învoi Viermișorul. Vorbeam despre valoarea neprețuită a costițelor gemene. Vă voi da un singur exemplu: Costița cu numărul șapte este unica dintre cele douăsprezece care provine din Însuși trupul Domnului.

– Adevărat? șopti Picătura neîncrezătoare.

– Ascultați-mă cu atenție, îi liniști Copilașul. Când împlinesc un an, Costițele gemene sunt gata să-și preia misiunile pentru care au fost instruite. Cei dintâi chemați să-și descopere Costița care este necesară pentru făurirea Aței de Mătase, suntem noi: viermii de mătase.

109

– Stai puțin! îl întrerupse Puricele. Cum adică sunteți chemați să le descoperiți? De către cine? Nu culegeți, pur și simplu, de pe ramurile tufarilor, funzele care vă trebuie? Întrebă complet nedumerit. De unde știți care sunt frunzele cu douăsprezece costițe? Ce se întâmplă dacă din întâmplare greșiți?

– În sfârșit mi-ai pus și tu o întrebare bună în această seară, îi zise Viermișorul.

Era obosit, dar voia să le spună prietenilor săi cât de interesantă este viața viermilor de mătase. Să le arate că nu sunt doar niște biete târâtoare, lipsite de

însemnătate! Voia să afle toată lumea cât de prețios este firul de Ață de Mătase care le ajunge prin gospodării, cu câte sacrificii este făcut.

– Suntem chemați de Tufarii înșiși să ne alegem frunzele sfințite cu voia Domnului. Pentru ei este o mare onoare să le găzduiască și să ia parte la un astfel de eveniment. Familiile de viermi se pregătesc un an de zile pentru această sărbătoare. Înainte de a răspunde invitației Tufarului, se adună și se sfătuiesc îndelung. Cei mai bine instruiți, cu experiență, cei mai harnici și îndemânatici sunt trimiși să descopere frunza cu douăsprezece costițe gemene și apoi să ghicească Costița cu numărul șapte care le trebuie lor. Nu este ușor: responsabilitatea este uriașă. Închipuiți-vă stând aliniate douăsprezece Costițe gemene, absolut identice; au aceeași înălțime, același chip, același miros. Nu le poți deosebi decât prin numărul care a fost dat fiecăreia, de către Luna Anului care a instruit-o. Iar acest număr este înscris numai în creierașul lor! Și în afară de bunul Dumnezeu, nimeni nu-l mai știe...

– Se întâmplă să nu reușiți? se interesă Puricele.

– Da, se poate întâmpla ca unii dintre noi să nu o poată descoperi. Nu oricui îi este dat să atingă o asemenea performanță. Pedepsele sunt aspre în acest caz: vor fi descalificați pentru toată viața și li se va interzice să mai facă vreodată Ața de Mătase, se întristă Viermișorul, plecându-și privirea. Nimeni nu îndrăznește să se împotrivească acestor reguli aspre. Noi știm că e nevoie de sacrificiu pentru ca firul nostru să iasă perfect. Nu sunt acceptate niciun fel de compromisuri!

„Nici nu mi-am închipuit vreodată cât de greu este să creezi firul sclipitor al Aței de Mătase”, se gândi Puricele, scărpînându-se în ceafă. Apoi întrebă preocupat:

– Ce se va întâmpla cu viermii descalificați? Îmi imaginez că provin din familii onorabile de vreme ce sunt atât de renumiți. În afară de Ața de Mătase ei nu mai știu altceva să facă. Cum își vor crește copiii?

Copilașul îl întrerupse:

– Așa crezi tu? Că nu vor mai putea face nimic? Dar ce, toate albinele fac miere? Tu ce părere ai, Doamnă Picătură? se întoarse către aceasta.

Mama Picătură zâmbi. Îi dădu dreptate Copilașului. Puricele simți că i se-ntu-necă în fața ochilor. Se încruntă:

– De unde știi tu dacă albinele fac sau nu miere? i se adresă Picăturii, cu nervozitate. Voi vă duceți viața înăuntrul corpurilor și faceți ce vă spune stăpâna voastră, Inimioara! Ce știți voi despre albine?

Picătura de sânge își întinse brațul stâng. Prin pielea străvezie se întrezăreau venele subțiri:

– Nu uita că prin globulele noastre transportăm toate substanțele hrănitoare necesare unei vieți sănătoase, îi zise Puricelui. Când una dintre aceste substanțe se îmbolnăvește, organismul suferă. La școală, noi învățăm totul despre ele ca să putem interveni, să le salvăm. Iar odată cu istoria lor învățăm și istoria neamului din care provin.

– Și ce legătură au toate astea cu albinele? se înfoie Puricele.

– Una dintre aceste substanțe hrănitoare provine din mierea de albine, îi răspunse calmă Picătura. Așa că învățând despre ea, am învățat și istoria albinelor, cum îți spuneam mai devreme, mai adăugă, privindu-l în ochi.

Puricele se dădu bătut. Se întoarse spre Viermișor care îl privea triumfător. Micuțul ridică din umeri și continuă:

– De asemenea, mai știm că albinele au familii numeroase la fel ca noi, viermii de mătase. Se ajută între ele, așa cum facem și noi. Suntem la fel de harnici și de uniți ca și ele. Și totuși, care e diferența între albine și neamul nostru? îi întrebă Viermișorul de Mătase, zâmbind provocator.

Picătura se abținu să răspundă. Puricele se încăpățână să tacă: nu voia să riște să mai spună vreo prostie, chiar dacă acum era sigur că Bobinuța îi aparține. Văzuse cât de schimbător e Viermișorul și nu voia să-l mai supere. Cu toate acestea se gândi în mintea sa: „Ce-ntrebare... Cum adică, care e diferența? Albinele au aripioare, pot să zboare din floare în floare, culegând nectarul; pe când viermii de mătase se târăsc, sărmanii, toată viața pe sub tufari, pe unde am văzut că-și fac trebuințele mulțime de insecte. Caută frunzele care au coștițe gemene. Apoi se chinuie să dea naștere firului alb de mătase... E foarte simplu pentru orice creier sănătos”, bombăni Puricele.

Văzând că cei doi nu dau niciun răspuns, Viermișorul le zise zâmbind:

– Diferența dintre albine și viermii de mătase, de azi înainte să știți, dragii mei prieteni...

Puricele și Mama Picătură se înmuiară când auziră că Viermișorul îi numește „prieteni”. Era pentru prima dată în seara aceea când li se adresa astfel. Acesta observă schimbarea expresiei feței lor:

– Vă deranjează că vă numesc astfel? îi întrebă.

– Nu! Nu! Din contra, dădură ei repede din cap.

Viermișorul zâmbi și continuă:

– ...albinele sunt foarte răzbunătoare. Întepătura lor poate aduce chiar și moartea. Sunt un fel de justițieri ai Naturii. Nu au limite când se înfurie. Pe când noi, viermii de mătase, indiferent de răul care ni s-a făcut, îi lăsăm pe toți în pace, să-i judece Dumnezeu. Aceasta este diferența dintre viermii de mătase și albine. Cu toate acestea, pretutindeni există jertfă, sacrificii. Fără jertfă, nu există unitate, adăugă Copilașul privindu-i fix.

Voia să vadă dacă e în asentimentul lor. Când observă că Puricele și Picătura rămaseră încremeniți, le zise:

– Sau poate voi ați auzit din gurile păcatoase ca viermii de mătase să facă rău cuiva?

După ce se priviră unul pe altul, gândindu-se puțin, cei doi clătină cu putere din cap:

– Nu, ziseră ei abia șoptit.

„Bine că n-am deschis gura”, se gândi Puricele, ascultându-l pe Viermișor. Nu se așteptase la acel răspuns. Își aduse aminte de una din învățăturile Bunicului său, în copilărie:

– Nepoate, să iei aminte ca atunci când te vei afla într-un anumit anturaj și nu vei înțelege cum trebuie despre ce se vorbește, mai bine să taci și să asculți cu atenție: să nu te amesteci în vorbă. Ai putea spune vreo prostie mai mare decât tine și atunci rușinea îți va fi nemăsurată.

„Bine că n-am zis nimic”, se felicită din nou în gând Puricele. Picătura era impresionată de cele auzite:

– Nu-mi vine să cred câte lucruri noi am aflat în această seară despre viermii de mătase... Și încă de la cine: de la un copil pe care îl țin în palmă! Sunteți atât de speciali! zise ea Viermișorului.

– Ei, acum nu trebuie să vă imaginați că ne considerăm niște sfinți, îi răspunse acesta. Nici pe departe! Deseori ne certăm între noi, cum se întâmplă în fiecare dintre neamurile acestui pământ. Mai ales tinerețea cu sânge fierbinte aprinde spiritele. Să-i vezi cum se încaieră băiețandrii noștri când e vorba de fetișcanele frumoase, cu codițe lungi... Sunt tare arțăgoși; cu greu cedează unii în fața altora. Nu au încă înțelepciunea care să le dea îngăduința neajunsurilor celor din jur.

În general, însă, suntem un neam cuminte și foarte pașnic. Nici nu trebuie să spun eu asta: e de ajuns să privești firul nostru de mătase, fără nici măcar să-l pipăi, ca să îți dai seama cum ne este sufletul. Nu vrem să trecem oricum prin viață, fără să facem nimic. Plătim un preț fără egal de la naștere până la moarte: cu însăși Viața noastră. Ca urmare, nu cred că ne putem permite ca odată ajunși la final să ne uităm în urmă și să vedem că n-am făcut nimic. Căci atunci apare întrebarea: a meritat să plătim acest preț?

Mama Picătură nu mai contenea să se mire: „Doamne, e atât de înțelept copilul acesta!” se minuna în gând.

Numai Puricele, pragmatic din fire, era măcinat de-o singură idee: ”Ce se întâmplă oare cu viermii de mătase care nu reușesc să găsească Costițele gemene, norocoase? Rămân pe drumuri toată viața? Cine are grijă de ei?”

– Copil-minune ce ești tu, i se adresă Viermișorului, cu voce tare. Hai să lăsăm albinele în pace, să se ducă la mama dracului și s-o gâdile pe la subsuori cu acele lor „sensibile”... Am avut și eu de-a face cu dânsule, nenorocitele: m-au prins la furat miere. Dar uite că am scăpat cu viață, nu au reușit să mă omoare, cum spuneai tu... Bineînțeles că de la înțepăturile lor nici nu mai știu cât am umblat cu ceafa umflată, recunosc Puricele, ducându-și instinctiv mâna după cap și mângâind cu grijă.

Viermișorul și Mama Picătură izbucniră în râs.

– Numai ție ți se putea întâmpla așa ceva, observă Picătura.

– Hei, de ce râdeți? se mâhni Puricele. Apoi, întorcându-se către Copilaș, îl rugă:

– Mai bine termină de povestit istoria Costițelor gemene! Cum o alegeți pe cea care provine din corpul Domnului?

– Uită-te la el cât e de nerăbdător, se îndreaptă Viermișorul spre Mama Picătură. Ce te tot interesezi atâta de Costițele astea? Parcă te-ai fi îndrăgostit pățimaș de una dintre ele, așa ești de curios, răsă Copilașul, întorcându-se spre Purice.

Hohote cristaline de râs răsunară în noapte. Când se liniști puțin, Copilașul se hotărî să-i dea totuși un răspuns acestuia:

– Până la urmă, descoperim noi Costița cu numărul șapte... Iar ea ni se alătură tăcută, ca un voluntar, știindu-și misiunea care i-a fost încredințată.

– Tot vorbești de mistere, de misiuni... M-ai învăluit în ceață cu tainele tale. Mie spune-mi clar la ce îți folosește Costița asta, izbucni Puricele la un moment dat. Nu mai pot de curiozitate.

– Hei! Ce-i cu tine? făcu Viermișorul ochii mari. Ai răbdare! Toate la timpul lor! Pot să-ți spun doar că fără Costița cu numărul șapte, noi nu am putea amesteca componentele secrete ale fibrei de mătase. Numai ea poate lega nodurile tainice ale Vieții! Sau să le dezlege dacă va fi nevoie, adăugă Viermișorul. Sunt legăminte tainice care trebuie să reziste o viață întreagă! Numai că

din păcate, deseori sunt lovite de câte-o boală de invidie necurată... Și atunci, totul se duce pe apa sâmbetei... Costița cu numărul șapte are grijă ca în cazul Aței de Mătase acest lucru să nu se întâmple! încheie Copilașul convins.

Puricele înțelesese că și Viermișorul de Mătase se numărase printre cei care ghiciseră costița cu numărul șapte, de vreme ce acum ținea în mână Bobinuța de mătase, creată de el însuși. Însă nu pricepea prin ce minune o fi reușit. Se tot frământa, întrebându-se: care o fi acel secret? Cu o curiozitate bolnăvicioasă se linguși pe lângă Copilaș:

– Viermișorule, de unde știi tu toate acestea? îl chestionă Puricele. Nu cumva ai fost și tu printre cei care au trebuit să ghicească aceste costițe? Cum ai reușit? Care este marele secret?

– Avem școli de renume și dascăli neîntrepuți, zise zâmbind Copilașul. Ei ne învață tot ce avem de făcut. Iertare, însă: nu-ți pot spune indiciile care mă ajută să aleg Costița care-mi trebuie. Îmi pare rău, dar acesta trebuie să rămână un secret, indiferent de ce-ar putea să ți se întâmple. Dumnezeu ne-a hărăzit să-l ducem cu noi în mormânt.

Zicând acestea, Viermișorul își înălță privirea spre înaltul cerului, își desfăcu larg mâinile, inspiră adânc și zise cu recunoștință:

– Să rămână după voia Domnului!

Puricele pufni în râs. Își dădu seama curând că nu era nimic amuzant și atunci își duse repede mâna la gură. Picătura îl înghionti:

– Controlează-ți emoțiile, ce te-a apucat?

Puricele tăcu. Se simțea vinovat. Se uita la Copilaș și i se păru că semăna cu un preot care se roagă lui Dumnezeu să coboare ploaia peste lanurile de grâne. Își aduse aminte din copilărie, când mergea cu bunica lui la biserică de sărbători. Înălțându-și brațele spre cer, preoții se rugau să vină ploaia peste imașurile însetate, să le vindece buzele uscate de secetă. Desigur, nu se rugau pe degeaba... Voiau să capete cât mai mulți colaci presărați cu mac și împlețiți frumos de mâinile crăpate ale celor nevoiași...

Aparatul viermilor de mătase

Chipul Copilașului era transfigurat. Avea o frumusețe negrăită. Razele Lunii pătrundeau până la el prin ochiul pe care Mama Picătură îl făcuse în tufar când dăduse crenguțele la o parte. Viermișorul era vrăjit de strălucirea magică a stelelor care împânzeau cerul senin al acelei seri. Le contemplă preț de câteva clipe, trase adânc aer în piept și își lăsă mâinile să cadă moi pe lângă corpul său fragil:

– Nu-mi vine să cred cât de repede a trecut timpul! Văd ultimele stele... Sunt stele târzii, urmărite de Soare...

– Despre ce fel de stele vorbești? îl întrebă Puricele, examinând atent bolta înstelată. Mie mi se pare că toate sunt la fel... Cum adică sunt urmărite de Soare? I-au făcut ceva? De ce le urmărește? Vrea să le pedepsească?

Naivitatea întrebărilor îl făcu pe Viermișor să zâmbească.

– Niciunul dintre locuitorii Universului nu-și va permite vreodată să greșească cu ceva în fața bătrânului Soare. Riscul ar fi prea mare, s-ar expune unui pericol de moarte: un Soare supărat i-ar putea face scrum!

Stelele acestea târzii nu i-au greșit cu nimic marelui astru. Doar că misiunea lor nocturnă se apropie de sfârșit. E trecut de miezul nopții... Starea lor de veghe nu e deloc ușoară: Stelele sunt foarte obosite. Unele au adormit, lăsând Noaptea să plece fără ele. Surioarele lor, mai în vârstă, care au rămas treze, au însă grijă să le adune pe cele adormite și să se ferească din calea Soarelui. Dacă acesta le-ar găsi dimineață pe bolta cerului, le-ar putea distruge. Pur și simplu stelele au grijă unele de altele...

116   Întorcându-se apoi spre cei doi, Viermișorul le zise:

– Nu voi mai putea sta mult cu voi. Până la ivirea zorilor mai am încă multe de făcut. Mă simt bine în compania voastră, însă trebuie să-mi respect îndatoririle înainte de toate... Iată, vedeți? le zise privindu-i în ochi. Acesta este încă un motiv pentru care fiecare viermișor lucrează singur în căsuța lui. Vorba multă înseamnă timp pierdut și lucru făcut de mântuială.

– Te-am urmărit cu atenție întreaga seară, Copilașule, îi răspunse Mama Picătură. De unde știi atâtea lucruri, de parcă ai fi traversat întreaga Viață, de la un capăt la altul, reușind să culegi experiențe de tot felul?

Copilașul roșu:

– Tocmai din acest motiv am vrut să vă spun câte ceva din istoria noastră. Despre tradițiile pe care le purtăm... Noi suntem un neam ales. Deținem valori neprețuite...

Cei doi făcură ochii mari: „Despre ce valori o fi vorba? Câte surprize ne mai rezervă acest Viermișor?” gândi Mama Picătură. Dar se sfii să mai întrebe. Era cea mai în vârstă dintre ei și se rușina de neștiința sa. Copilașul citi în ochii prietenilor săi nedumerirea. De aceea, se hotărî să le mai împărtășească una din bucuriile sale:

117

– Uitați-vă atent pe acoperișul căsuței mele și spuneți-mi ce vedeți acolo, îi provocă.

Puricele și Picătura își îndreptară privirea spre locul indicat. S-au întors, s-au răsucit: se așteptau să descopere cine-știe-ce minune. Însă nimic nu le atrase atenția. Se uitară dezamăgiți unul la altul, ridicară din umeri și se întoarseră spre Copilaș. Plin de mândrie, acesta îi întrebă:

– Ei? Ce-ați văzut?! zise frecându-și mâinile emoționat.

Picătura și Puricele scotociră din nou cu privirile acoperișul căsuței. În zadar, însă:

– Nimic, se dădură bătuți.

– Nimic? Cum adică nimic? se încruntă Viermișorul. Nu se poate! Nu v-ați uitat voi bine. Poate e noapte și nu se văd! Începu să se foiască de colo-colo. Poate Vântul le-o fi dat jos....., mormăi apoi nemulțumit. Uneori se mai întâmplă să-l ignore și se supără pe mine. Îmi face apoi niște boroboate din acestea ieftine ca să se răzbune... Are mereu chef de vorbă, vrea să-mi povestească ce-a mai văzut pe unde-a trecut... Dar eu nu am timp de cele mai multe ori... Să-mi fi făcut el una ca asta? se întreba Copilașul. Deci voi chiar nu vedeți nimic? se întoarse din nou spre cei doi.

Puricele și Mama Picătură se simțeau stânjeniți. Nici măcar nu știau despre ce este vorba. Copilașul se învârti de câteva ori prin căsuță, gândindu-se la o soluție. Apoi se întoarse repede la fereastră, se aplecă în dosul ei și apăsă un buton. Voia să se convingă de spusele prietenilor săi.

În clipa aceea un țipăt îngrozitor se răspândi în văzduh. Parcă un condamnat la moarte fusese adus în fața ghilotinei, urmând să-și așeze capul sub lama morții. Picătura tresări. Atât de tare, încât era cât pe ce să scape căsuța Viermișorului din mână. Puricele sări și el în sus de spaimă. Bobinuța îi sări din mână și se rostogoli amestecându-se cu frunzișul de sub tufar. Dar el nici nu simți, atât de tare se speriasă. Sunetul acela oribil îi scrijelise timpanele. Se repezi să-și caute bățul pe care îl folosisă mai devreme, pregătindu-se să se apere. Nu-și imagina cine ar fi putut să scoată acel sunet nemaîntâlnit. Copilașul se grăbi să apese din nou butonul și sunetul dispăru ca prin minune.

118

– Ce-a fost asta? abia reuși să îngaime Puricele.

– Iertați-mă! zise repede Viermișorul, ducându-și mânuțele la piept: nu am bănuț că va scoate un zgomot atât de puternic!

– Doamne, Dumnezeule, își duse Mama Picătură mâna în dreptul inimii. Simțea că-i sparge pieptul.

– Cred că am dat peste o ceartă izbucnită în Univers..., răspunse calm, Viermișorul de mătase.

– Ceartă? Ce fel de ceartă? Ce fel de Univers?! Țipătul s-a auzit chiar aici! Doar nu sunt nebună! părea să nu înțeleagă Mama Picătură, în timp ce-și făcea cruce și își scuipa în sân.

Trăsese o spaimă soră cu moartea.

– Ce sperietură! bombănea îngrijorată. Ce fel de Țipăt a fost acela? Îmi este atât de străin!

Viermișorul se amuza urmărind-o cum se pipăia să vadă dacă nu cumva se scăpase pe dânsa. Picătura îl întrebă descumpănită:

– De unde a venit acel Țipăt, Copilașule?

– Este un Aparat. V-am vorbit despre el mai devreme..., zise acesta, cu voce stinsă.

Se simțea oarecum vinovat. Dar nu făcuse nimic intenționat.

– Ce fel de Aparat? păru să nu-și mai amintească Mama Picătură, din cauza șocului suferit.

– Un Aparat simplu care a fost inventat de strămoșii noștri, se strădui să-i împăspăteze memoria prietenei sale. Cu ajutorul lui pot fi captate toate știrile din Univers.

Între timp, Puricele găsisese bățul și se ridicase în picioare. Îl ținea strâns cu ambele mâini, gata să lovească în orice clipă. Se uita atent, de jur-împrejur, căutându-l pe cel care Țipase. Dar nu văzu pe nimeni. Îi întrebă speriat pe cei doi:

– Cine-a făcut asta? Unde e?

– Liniștește-te, îi zise Picătura, care își venise cât de cât în fire. N-a fost nimic. Aruncă bățul, nu avem nevoie de el.

Puricele o ascultă, deși nu era convins:

– Ce fel de glume sunt astea? Spuneți-mi și mie ce s-a întâmplat? insistă, speriat.

– Prieteni, uitați cum stau lucrurile, interveni atunci Viermișorul. Eu nu mai am prea mult timp la dispoziție. Mă presează multe lucruri. Dar nici pe o astfel de notă nu vreau să-mi iau rămas bun de la voi. Așteptați-mă puțin, vă rog. Mă întorc imediat.

Dispăru iarăși într-una din cămăruțele căsuței sale. Picătura voi să profite de clipa de răgaz, ca să-i povestească Puricelui despre Aparatul misterios, despre care

Viermișorul îi zisese că a scos sunetul acela strident. Dar uitându-se la Purice, își pierde șirul gândurilor:

– Unde-i Bobina de mătase? îl întreabă Picătura panicată.

Într-adevăr: Puricele descoperă că Bobinuța dispăruse. Aruncă bățul în grabă și îngenunche să-și caute Ața de Mătase.

– Doamne, ce căscat sunt! bălămea Picătura. Ce mă fac acum?

În clipa aceea, copilășul apără în fața fereștricii cu un Aparat în brațe. Îl așază atent pe rama ferestrei:

120

– Unde-i Puricele? întreabă el când văzu că acesta lipsește. Nu cumva a luat-o în brațe pe mândra supărare și-au plecat împreună la drum lung? Oricum, departe nu vor ajunge. El nu știe cu cine se-nsoțește: Supărarea e un tovarăș periculos. Te poartă numai prin râpe murdare și necunoscute. Ca să nu mai vorbim despre roadele Supărării: numai neazuri și dureri de cap ți-aduc...

– Nu a plecat nicăieri: uite-l! îi arată Mama Picătură Viermișorului, ce făcea Puricele.

– Ce caută? se interesă Copilașul în șoaptă, văzându-l cum scotocea printre frunze.

– Bobinuța de mătase, îi răspunde aceasta tot în șoaptă.

Nu apucă să termine vorba că Puricele se ridică. Își găsisese Bobina dar era plină de frunze uscate. Se agățaseră curioase de ea și acum Puricele încerca să o curețe, mormăind nemulțumit.

– Ce faci, Purice? Ești bine? îl întrebă atunci Viermișorul.

Acesta răspunde cam obosit:

– Uită-te la frunzele acestea cum s-au cățărat pe Bobinuța mea! Nu vor să se mai dezlipească. Le privesc și îmi imaginez o turmă tare însetată care a descoperit o găleată cu apă limpede și s-au năpustit să se adape.

– Ești simpatic, Purice, îi zise Copilașul, amuzându-se de spusile acestuia. Vorbele tale pline de duh au puterea să însenineze sufletele celor din jur. Cât despre frunze, înțelege-le și tu: nu de multe ori au ocazia să-și poată șterge fețele prăfuite cu un fir moale și alb de mătase a cărui atingere le întinerește...

Iar tu, fii cu băgare de seamă, nu mai căsca gura! Acum ai avut noroc că ai găsit Bobinuța! Imaginează-ți însă că ai putea să o scapi în vreo râpă sau alte locuri presărate cu tot felul de capcane și atunci... Cine știe dacă o vei mai găsi! Mai ales că e atât de căutată....

Puricele răsuflă ușurat în timp ce continua să desprindă cu grijă frunzulițele uscate.

– Te rog să-mi dai mie aceste frunze dornice de aventură, care se lasă purtate de orice miraj! îl rugă Viermișorul. Sărmanele, se vede că sunt disperate. Ar face orice numai să aibă parte din nou de verdeața tinereții. Le voi lua și le voi face o baie înspumată care să le mângâie trupurile uscate... Le voi întinde pe ața de la moară, iar când se vor usca bine-bine, le voi face... praf, rosti el șoptit ultimul cuvânt, astfel încât frunzele să nu audă ce le așteaptă.

Apoi zise din nou cu voce tare:

– Îmi voi face de treabă cu ele până mâine dimineată. Le voi alinia pe toate la gura cuptorului și le voi povesti cum reușesc să adorm seară de seară Focul roșcat. Să le vezi cum stau cumiți și mă ascultă! Sunt foarte alintate și le place să asculte sforăitul Focului adormit...

Puricele îi întinse Copilașului frunzele cerute și-l întrebă curios:

– De ce ai rostit cuvântul „praf” atât de încet că abia te-am auzit? Ce înseamnă că le vei face praf pe aceste frunzulițe?

Viermișorul le luă, le așeză în dosul ferestrei și apoi se întoarse spre Purice.

– Nu am vrut să mă audă. Dacă ar ști ce le așteaptă, zise el privind spre frunzele Tufarului, cu siguranță nu s-ar mai desprinde de pe suratele lor crenguțe. Dar eu am nevoie de ele... Ce m-aș face fără frunze?

122

Puricele zâmbi; pentru el totul era cât se poate de simplu:

– Cum adică ce vei face? Schimbi tufarul și... la revedere. Găsești altul mai tânăr, poate chiar mai bun. Că tufari sunt... slavă Domnului, câte boabe în lanurile de grâne!

Copilașul îl ascultă cu atenție apoi îi zise cu oarecare ironie:

– Ai spus tot ce-ai avut pe limbă?

Puricele dădu afirmativ din cap. Ba mai mult, copilăros cum era, scoase limba afară, străduindu-se să le arate că nu mai rămăsese nimic.

– Bine, bine... Lasă..., zise Viermișorul. Se vede că nu știi încă multe lucruri despre Natura înconjurătoare. Despre regulile sale nescrise...

123

Puricele deveni serios. Privi rușinat spre Mama Picătură. Aceasta îl îndemnă din priviri să asculte Copilașul care începu să le explice:

– Plantele nu pot fi păcălite atât de ușor, cum crezi tu. Comunică foarte bine între ele. Sistemul lor telegrafic este mult mai performant decât al celorlalte ființe de pe pământ. Dacă superi una dintre ele, imediat vor afla toate și se vor uni împotriva ta. Așa încât, nu aș putea să merg sub alt tufar cum ai spus tu... Din contra: aș rămâne fără loc de muncă cât ai clipi, încheie serios Viermișorul de mătase.

Puricele se scărpină în ceafă: „Ca să vezi! Par atât de prostuțe plantele acestea, și când colo... Trebuie să am grijă cu ele! Ei, dar ce mă fac dacă-mi va veni să trag vreo... Nu cumva să le jignesc iar ele să se răzbune, ducându-mi zgomoatele rușinoase la urechile dușmanilor mei, căci voi ajunge de râsul fetișcanelor...”, își făcu griji, privind cu suspiciune plantele din jur.

Viermișorul se aplecă și așeză frunzele primite de la Purice într-o cutie întunecoasă. Apoi le șopti încetișor:

– Dragele mele, musafirii mei vor pleca degrabă, le zise el, referindu-se la Purice și la Mama Picătură. Așteptați-mă aici, cuminți; vă voi pregăti o seară de neuitat. Vom face cu toții mult așteptata baie în apă caldă. Aveți puținică răbdare...

Le mângâie ușor și se ridică în cadrul ferestrei.

– Așadar, acesta este Aparatul despre care v-am vorbit, le zise Copilașul prietenilor săi, luându-l în mână de pe pervaz. Cu ajutorul lui culegem toate știrile din Univers. Iată, de aici ați auzit țipătul îngrozitor de care v-ați speriat, le arată el o figură triumfiară pe fața Aparatului.

În jurul său erau o mulțime de butoane: semănau cu niște alunițe drăgălașe, care creionau delicat o hartă imaginară a bolții înstelate...

– Și cum funcționează? întrebă curios Puricele.

– Dacă sunteți pregătiți, îl voi deschide din nou. De data asta îl voi da mai încet, să nu vă mai speriați, îi liniști mai apoi.

Puricele și Mama Picătură făcură un schimb de priviri și rostiră amândoi o dată:

– Nu va mai țipa nimeni de data aceasta?

Fără să mai spună nimic, Copilașul zâmbi și roti încetișor un buton, deschizând Aparatul. Se auzi o melodie lină, purtată pe brațele unui tânăr Vals. Până și Tufarul începu să freamăte de plăcere...

– Ce minune! zise Mama Picătură, admirativ.

Muzica aceea o captivase. Gândurile i se agățară pe aripile Valsului și o purtară iute cu ani în urmă. Își aminti ziua nunții sale, de Valsul pe care îl dansase în acea seară magică, cu soțul ei...

Văzând-o pierdută, Puricele o scutură ușor de umăr, de câteva ori:

– Picăturo! strigă el. Picăturo, mă auzi? Ce-i cu tine?

– Ce vrei? se întoarce către el îmbufnată. Mai dorești poate vreo Bobinuță de mătase? Pune-ți pofta-n cui! Nu am! îl ironiză pe un ton arțăgos. Sau poate ți s-a făcut dor de vreun cucui în frunte? El se face numai la comandă și numai dacă mă vei ruga frumos...

Puricele se retrase, întrebându-se în sinea lui: „Ce i-am mai făcut de data asta? Eram doar îngrijorat de starea ei. Uf... E atât de ciudată...”

– Lasă-mă-n pace..., îi strigă Picătura supărată că o deranjase. Taci și ascultă și tu melodia aceasta. E atât de plăcută! Nu înțeleg cum poți fi atât de pisălog... Nu-ți mai tace gura, îl repezi ea din nou.

Puricele se mâhni. Se gârbovi cum fac copiii când se îmbufnează și oftă la gândul că nu poate să-i intre în voie Mamei Picătură. Se întoarce plictisit, propunându-și să asculte muzica cum îl îndemnase ea. Însă... nu era pe placul său. Se simțea de parcă s-ar fi aflat pe botul unui porc, ascultând un grohăitor spectacol de operă al sforăielilor patrupedului.

Stătură astfel câteva clipe. Se lăsară furați de magia muzicii. La un moment dat, liniștea fu întreruptă de vocea Mamei Picătură:

– Poate îți voi părea naivă, Viermișorule; scuze pentru neștiința mea. Dă-mi voie să te întreb, însă: cum poate încăpea în această cutiuță atât de mică, muzica aceasta plină de măreție, precum și toate știrile din Univers? Cine le colectează, cine muncește pentru Aparatul tău? Ce alt secret este la mijloc? i se adresează Copilașului.

Puricele simți cum îi crește adrenalina, auzind întrebarea Picăturii. Voise să-l întrebe același lucru pe Copilaș! Abia se abținuse să păstreze liniștea pentru ca ei să asculte muzică. Și acum iată: Mama Picătură i-o luase înainte!

Dând aparatul mai încet, Copilașul răspunse:

– De multă vreme Aparatul nostru nu mai e un secret pentru nicio specie de insecte. Din contra: multe dintre ele au încercat să-și facă unul la fel! Unele chiar au reușit, însă tot ale noastre, ale viermilor de mătase, au rămas cele mai apreciate. Am suferit și noi, destul, de-a lungul timpului: au fost mulți chiar dintre ai noștri care au schimbat aceste aparate pentru alte lucruri sau pentru anumite servicii. Mă rog, treaba lor...

Tăcu puțin, dus pe gânduri. Îi părea rău pentru toate suferințele prin care trecuse neamul lui, veacuri de-a rândul. Apoi continuă:

– La începuturi, când abia fusese inventat de strămoșii noștri, Aparatul era deosebit de valoros. Era păstrat în mare taină. Pentru a nu-i fi descoperit secretul, au fost sacrificate viețile multor insecte nevinovate...

– Vorbești de parcă au fost vremuri în care insectele erau tratate ca niște sclavi! interveni înfiorată Mama Picătură.

– Întocmai, îi răspunse îngândurat Viermișorul. Pe atunci nu era voie nici măcar să vorbești despre el. Dacă spuneai cuiva de existența lui, riscai să-ți pierzi viața, fără ca nimeni să fie tras la răspundere pentru asta. Pentru a-l ține ascuns, au fost construite cetăți mari, înconjurate de ziduri inimaginabil de lungi. Milioane de insecte au murit participând la înălțarea lor. Totul pentru a ține păstrat în mare secret acest Aparat, invenție fără seamăn a viermilor de mătase! Însă din toate timpurile au existat și vor continua să existe trădători,

dispuși să vândă dușmanilor informațiile prețioase pe care le deține un neam. Dintotdeauna caracterele slabe nu au putut să reziste sunetului și strălucirii ispititoare ale galbenilor...

În cele din urmă, Aparatul a fost furat. Taina lui a fost descoperită. Cetățile au fost părăsite, au devenit pustii. Au ajuns să fie bânuite doar de spiritele celor care și-au pierdut sufletele pe-acolo... Astfel, vremurile pline de glorie ale viermilor de mătase, au apus. Și totuși, lor le aparține meritul de a fi inventat un aparat care a contribuit la îmbunătățirea vieții, a culturii acelor timpuri grele...

Viermișorul tăcu. Răsufală ușurat că avusese ocazia să vorbească despre această mare nedreptate ce i se făcuse neamului său și pe care generații întregi ale viermilor de mătase au fost nevoite s-o poarte în suflet de-a lungul vremurilor, chiar dacă acele otrăvite, ale suferinței lor aricioase, le scrijelea până la sânge demnitatea conștiinței.

Alte aventuri nocturne ale prietenilor noștri

Copilașul își coborî privirea. Ochii îi căzură întâmplător în palma Mamei Picătură unde se afla căsuța lui. Reuși să-i distingă liniile destinului și deveni curios: voia să descifreze ce spun acestea despre trecutul și viitorul Picăturii de sânge. Dar întunericul și faptul că o parte din liniile palmei erau acoperite chiar de căsuța sa, îl forțau pe Viermișor să se întindă, să se răsucescă, străduindu-se să vadă cât mai bine. La un moment dat, chipul îi era atât de schimonosit din cauza încordării, încât semăna cu un pirat fioros care se chinuia să descifreze în bezna nopții, comori însemnate pe hărți îngălbenite de vreme. Urmărea atent linia Vieții din palma Picăturii, numai că de la un punct, aceasta se ascundea undeva sub căsuța lui. Cum se întindea astfel peste fereastră, privirea Copilașului ajunsese deasupra Aparatului de pe pervaz.

„Probabil că Viermișorul se folosește de acest aparat și ca să citească destinele în palmele insectelor”, se gândi Mama Picătură, care îi observa atent gesturile. Deveni și ea curioasă. Ar fi vrut să știe ce i se va întâmpla: își va găsi familia? Cum va fi viitorul ei, în general? Dar nu apucă să scoată nici un cuvânt, că Puricele îi întrerupse gândurile:

– Copilașule? se adresa el încet Viermișorului.

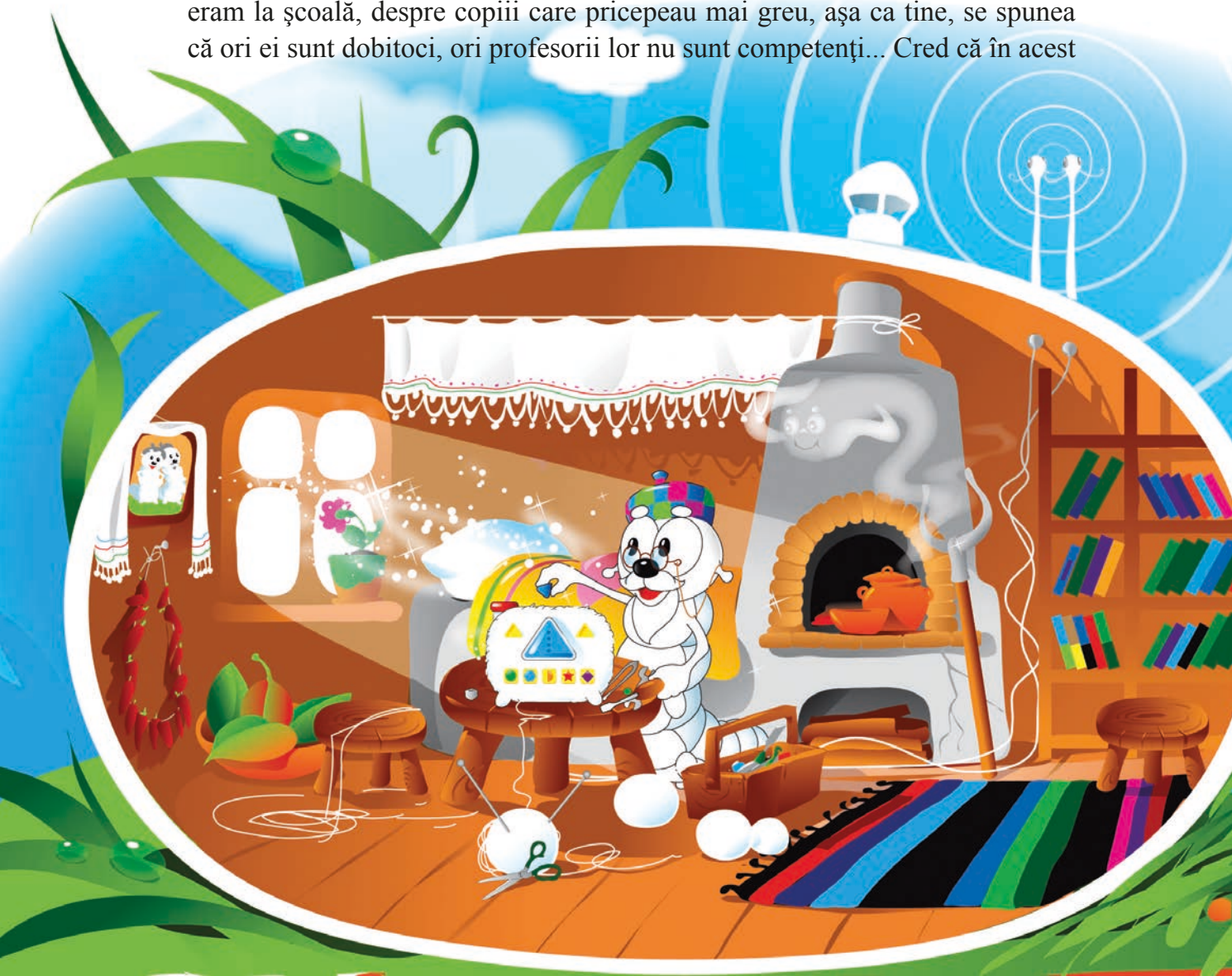
Acesta tresări. Se scărpină în ceafă, nemulțumit că fusese deranjat. Voise să afle câte ceva despre Mama Picătură, se concentrase să-i poată citi în palmă, iar acum...

– Ce vrei? îi răspunse destul de sec, Puricelui.

– De ce spuneai că acest Aparat și-a pierdut din valoarea pe care o avusese odinioară? Ce rol avea el în trecut de a trebuit ca atâtea insecte să-și piardă viața din cauza lui?

Viermișorul trase adânc aer în piept. Părea să-și piardă răbdarea. Stătu puțin pe gânduri ca să-și aleagă cuvintele cu care să se facă înțeleș, măcar acum:

– Eu nu știu ce să mai cred despre tine, zise Viermișorul în cele din urmă. Când eram la școală, despre copiii care pricepeau mai greu, așa ca tine, se spunea că ori ei sunt dobitoci, ori profesorii lor nu sunt competenți... Cred că în acest

caz eu nu vorbesc destul de clar de nu înțelegeți chiar nimic din ce spun, se întristă Viermișorul.

– Nu! Te rog să nu gândești astfel! se grăbi Picătura să-l îmbuneze. Puricele nu a fost atent la ce s-a discutat. Ai văzut și tu că uneori stătea cu gura căscată! Știi ce înseamnă când un purice deschide gura? I se blochează venele de la gât, circuitul sângelui i se oprește, iar creierul lui nu mai judecă. Își revine abia când închide gura din nou. E o boală genetică a puricilor. Așa se nasc ei. De asta și Dumnezeu îi iartă pentru mușcăturile băloase, lăsate pe corpul animalelor nevinovate. De asta beau puricii, cu atâta sete sângele altor ființe, în speranța că astfel se vor vindeca de această boală gravă...

Pe măsură ce Puricele o asculta pe Mama Picătură, mirarea lui creștea de simțea la un moment dat că ochii îi vor ieși din orbite. Era șocat! Habar n-avea că puricii suferă de o asemenea boală incurabilă!

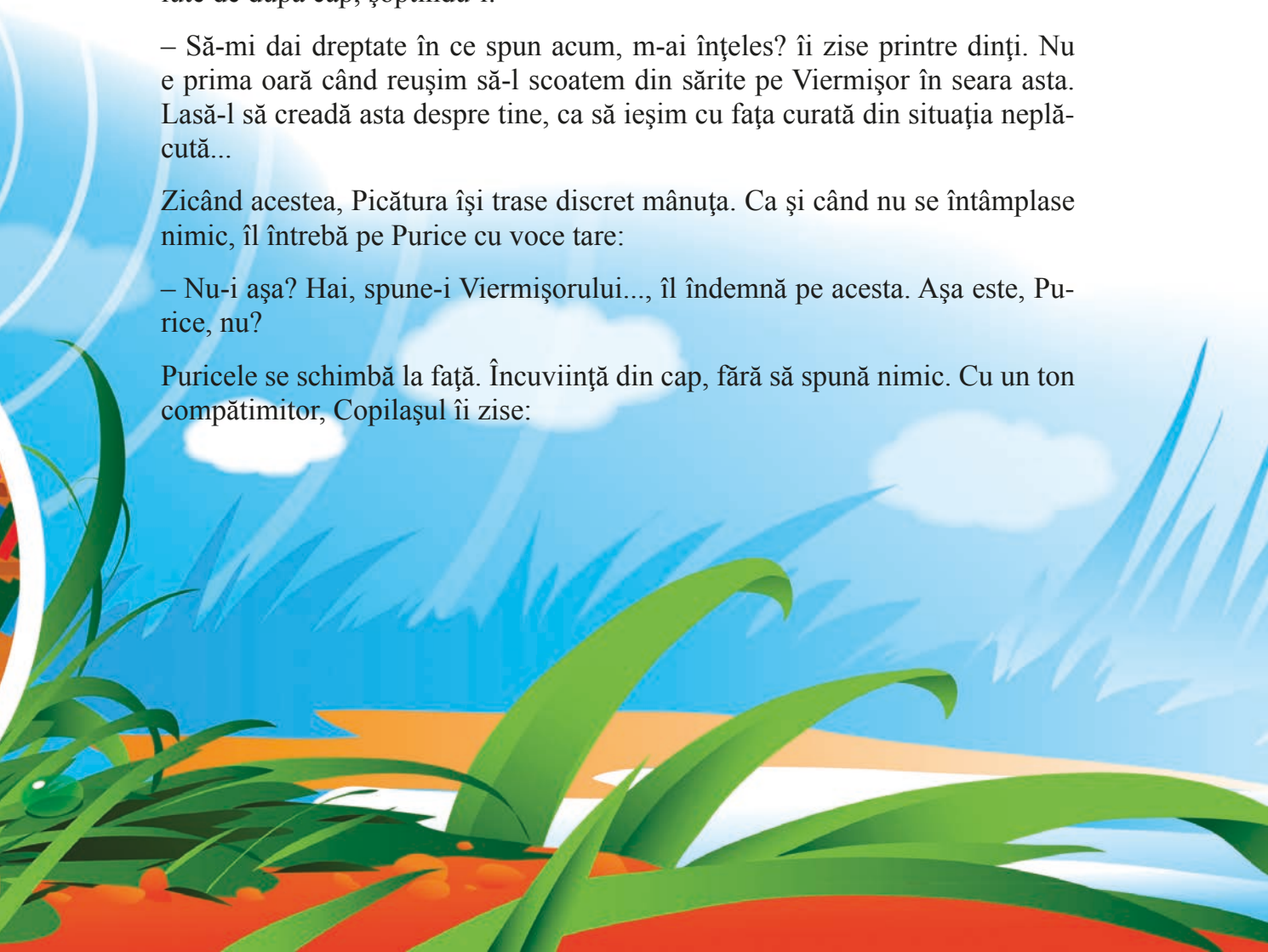
Picătura îl văzu pe acesta dezorientat. De aceea, se apropie de el și îl prinse iute de după cap, șoptindu-i:

– Să-mi dai dreptate în ce spun acum, m-ai înțeles? îi zise printre dinți. Nu e prima oară când reușim să-l scoatem din sărite pe Viermișor în seara asta. Lasă-l să creadă asta despre tine, ca să ieșim cu fața curată din situația neplăcută...

Zicând acestea, Picătura își trase discret mânuța. Ca și când nu se întâmplase nimic, îl întrebă pe Purice cu voce tare:

– Nu-i așa? Hai, spune-i Viermișorului..., îl îndemnă pe acesta. Așa este, Purice, nu?

Puricele se schimbă la față. Încuviință din cap, fără să spună nimic. Cu un ton compătimator, Copilașul îi zise:

– Serios? Îmi pare rău pentru tine și neamul tău, Purice... Însă eu nu te pot ajuta cu nimic, căci nu mă pricep deloc la medicină, luă el în serios vorbele Mamei Picătură. Am fost de câteva ori la doctor: făcusem la un moment dat niște bățături în palme de la atâta muncă și fusesem nevoit să mi le scot. N-aș putea, însă, să-ți recomand un medic bun prin părțile noastre. Am cunoscut câțiva, dar săracii, de la atâta studiu, începuse să le șchiopăteze mintea... Și-apoi, vai și-amar de pielea ta să ajungi pe mâna vreunui doctor nepriceput. Mori cu zile, frățioare, iar sufletul va lua calea paradisului însořit!

Puricele încă se mai gândea la cuvintele Picăturii: „Cum adică: neamul meu suferă de o boală așa de gravă și n-am știut nimic până la această vârstă?” nu-i venea lui să creadă.

Fiind cu gândurile în altă parte, nu auzise ce spusese Viermișorul. Prinse din zbor doar cuvântul „paradis” și se învioră dintr-o dată. Nu înțeleșese că de fapt fusese vorba mai degrabă de firoasa doamnă cu coasa, îmbrăcată în straiie negre, care umblă turbată după sufletele celor vii... Văzându-l mai bine dispus, Copilașul reluă discuția începută.

Valoarea istorică a Aparatului viermilor de mătase

– Buun... Măi, Purice, cu maxilar problematic, acum hai să revenim la acest Aparat. Să-ți explic mai pe-ndelete și poate o da Domnul să pricepi și tu... Spuneam că dintotdeauna, din cele mai îndepărtate timpuri, a avut o inestimabilă valoare. Acum e mai puțin întreat, deși sunt și azi destui care îl folosesc. Cei care nu-l au, citesc scrierile care vorbesc despre existența lui, căci tot cu ajutorul acestui Aparat au fost scrise cărțile pe care le vezi tu prin biblioteci...

– Ce vrei să spui? Că el poate să și scrie?! Nu, asta nu mai pot să cred, îl întrerupse convins Puricele.

Copilașul zâmbi:

– Când te văd atât de încăpățânat, îmi amintesc că așa făceam eu când eram mai mic: îmi puneam cornițele în fața mamei și nu voiam să mai ascult pe nimeni... În fine... Măi, Purice de baltă, ține minte un lucru: demult, din

depărtate vremi, toate viețuitoarele acestui pământ creat de Dumnezeu erau sălbatice. Străine le erau cultura, civilizația. Trăiau ca vântul „îngrădit” de nuiele. Într-un cuvânt, păream uitați de Dumnezeu în adevăratul sens al cuvântului. Înaintașii noștri habar nu aveau despre Univers, nici despre puterea sau măcar despre existența lui Dumnezeu care ne-a dat viață. Se uitau la bolta cerului, dar nu pricepeau nimic.

Însă permanent au existat printre ei și capete luminate, lipsite de ignoranță, însetate de cunoaștere care au căutat explicații cu privire la Universul infinit. Mulți au fost cei care s-au străduit, s-au jertfit să facă viața mai bună, să aducă Lumină în minte și în suflet...

Una din legendele noastre spune că într-o bună zi, dis-de-dimineată voința Domnului a poposit, coborând pe aripile Razelor Soarelui, într-o căsuță obosită de gândurile unui creieraș înfierbântat: era vorba de cel mai renumit meșter al tuturor timpurilor din neamul viermilor de mătase, care a creat această minune de Aparat.

I-a fost milă de străduința lui și a dorit să-i răsplătească sacrificiile făcute. Ei, și din acea zi, Aparatul captează pulsul vieții în Univers precum și darurile divine ale lui Dumnezeu. Le aduce aici, pe pământ, sădind Lumină în semințele amare care sunt mintea și sufletele noastre. Este Lumina renașterii noastre spirituale menită să dea naștere unei vieți mai evolute, caracterizată prin frumusețe și bun simț, însoțită pretutindeni de credința sinceră în Dumnezeu.

Astfel au fost scrise toate cărțile de pe acest pământ: cu inspirație și binecuvântare de Sus... Au fost scrise, desigur, de ființe purtătoare de inimă și suflet, ca și noi, dar cu ajutorul acestui Aparat minunat. Fără el, n-am fi ajuns nicio dată să colindăm Universul misterios, reușind să descifrăm măcar o parte din fenomenele care au loc în jurul nostru.

După câteva clipe de tăcere, Viermișorul îl întrebă pe Purice:

131

– Acum ai înțeles care a fost dintotdeauna rolul acestui Aparat pe pământ?

Puricele nu zise nimic; doar încuviință din cap.

– Ce este? Te ferești să mai deschizi gura ca nu cumva să ți se șteargă toată informația din creieraș? glumi Copilașul. Ai grijă, căci într-adevăr mi-ar părea rău să fi vorbit atâtea în noaptea asta, iar tu să uiți tot... Inclusiv pe mine...

Izbucniră cu toții în hohote de râs. Până la urmă, erau prieteni și trebuiau să se bucure de aceste clipe petrecute împreună. Când se mai liniștiră, Viermișorul îi întrebă:

– Îmi dau seama că voi nu ați mai auzit până acum de acest Aparat, așa este?

– Nu, nu am mai auzit, recunoscără cei doi.

– Probabil mai sunt mulți ca voi, adăugă Copilașul. Mă bucur că am avut ocazia să vă povestesc despre el. La rândul vostru, le veți povesti altora și atunci mulți vor fi cei care vor începe să gândească altfel despre viermii de mătase. Numai gândurile bune pot să creioneze unui anumit neam aura divină a sfinților, definindu-i bunătatea... După cum, gândurile rele creionează cu ușurință întunericul pe care tronează stăpânul răului...

Într-adevăr, Copilașul era satisfăcut că reușise să vorbească unui purice și unei picături de sânge despre meritele neamului viermilor de mătase. Auzise că așa procedează familiile nobile, onorabile, de gospodari: se vorbesc numai de bine între ele, dându-se exemplu una pe alta, pentru a-și spori prestigiul.

Alte mistere ale Universului

Totuși, Copilașul le rămăsese dator cu ceva celor doi prieteni ai săi:

– Uitați-vă, încă o dată pe acoperișul căsuței mele. Trebuie să vedeți acolo două fire paralele...

Picătura și Puricele priveră din nou, cu atenție. Se fâstăciră puțin:

– Dar pe acestea le-am văzut și prima dată, însă nu am știut că despre ele este vorba, zise rușinată Mama Picătură.

132 Nu-și puteau imagina că obiectele magice din Univers despre care Copilașul vorbea cu atâta pasiune erau atât de... simple în realitate. Își imaginaseră cu totul altceva.

– Deci acum le-ați văzut, da? îi întrebă Copilașul.

Puricele și Mama Picătură zâmbiră puțin încurcați.

– Ei bine, cele două fire pe care le vedeți se numesc antene, zise Copilașul. Și nu sunt atât de simple precum probabil vă închipuiți. Au absolvit înalte școli de diplomați. Au învățat cum să ia legătura cu alte creaturi ale Domnului care locuiesc în Univers și la care noi nu avem acces deocamdată, din cauza

încăpățânării Timpului Nemuritor. Acesta nu acceptă să fie traversat dintr-un capăt în altul, de un neam care poartă o inimă însângerață în piept. Ar fi o înjosire pentru el. S-ar considera învins în cursa veșniciei pe care o face alături de Dumnezeu. Dar avem nădejdea că într-o bună zi, Dumnezeu îl va înțelepți și Timpul va fi de acord să-l traversăm. Va înțelege că nu i se poate întâmpla nimic, că el va rămâne cum a fost dintotdeauna, singurul campion al acestei curse. Nimeni în afară de el nu mai poartă virtutea nemuririi... Noi, ceilalți, nu suntem decât sclavii Clipelor din care este alcătuit Timpul... Și ne stingem la fel de repede precum ne aprindem, în fața veșniciei sale... Antenele comunică foarte bine, mai ales cu marii sportivi ai Universului: Undele rapide (undele electromagnetice). De asemenea, Antenele dețin cunoștințe nebănuite și străpung corpul Timpului cu o viteză uimitoare. Dar o fac atât de delicat, încât acesta nici nu-și dă seama că cineva se plimbă pe întinsurile sale. În acest mod, ele reușesc să capteze o parte din informația Universului, apoi se întorc victorioase și o introduc în acest Aparat.

Văzând că Puricele și Mama Picătură îl priveau neîncrezători, Viermișorul le arată un fir de ață de mătase care ieșea de undeva din spatele Aparatului, se cățăra de-a lungul peretelui și se îndrepta spre Antenele de pe acoperiș. Puricele îl întrerupse:

– Hei! Despre ce fel de sportivi vorbești? Vrei să spui că în Univers au loc întreceri sportive? Nici nu aș fi bănuیت vreodată. De nenumărate ori am privit noaptea cerul înstelat, mai ales când eram lihnit de foame. Îmi mințeam stomacul gol, care își plângea suferința scoțând tot felul de sunete ciudate, că stelele îi promet pentru a doua zi un festin bogat, cu mese îmbelșugate... Însă niciodată nu mi-am imaginat că în Univers poate fi atâta agitație. Cerul întunecat era calm tot timpul; nimic deosebit nu mi-a atras atenția vreodată. Întotdeauna stelele sclipeau la fel, descoperind în gospodăria lor o curățenie fără cusur. Mama ni le dădea întotdeauna de exemplu. Acum te ascult, Copilașule, și aud pentru prima dată că acolo se organizează întreceri sportive. Că în Univers e agitație la fel ca pe Pământ... Mi-e greu să cred, să știi...

– Bineînțeles că în Univers au loc întreceri sportive! Și încă ce întreceri!! Îi întoarce vorba Viermișorul. Locuitorii spațiului sunt mult mai avansați decât noi, cei de pe Pământ. Imaginează-ți, dragă Purice: în Universul acesta misterios există un număr infinit de corpuri cerești! Nimeni nu s-ar încumeta să le numere, căci nu i-ar ajunge nici măcar o viață întreagă, mai ales că ele se află într-o permanentă mișcare... În asta constă și misterul Universului: nimeni nu poate ști unde începe și unde se termină...

Legenda Pupezei și a Cucului

– Vă voi spune o legendă pe care și eu am auzit-o de la strămoșii mei..., se puse pe povestit Viermișorul.

Se zice că în vremuri demult apuse, trăia pe meleagurile noastre o pupăză neobișnuită. De încăpățânată ce era, până și penele îi erau tărcate, nu era ca celelalte surate ale sale. Într-o noapte de primăvară, Pupăza noastră și-a pus în gând să numere toate stelele de pe cer:

– Una, două, trei, patru..., începuse ea, ținându-le cu degetul una câte una...

A numărat astfel câțiva ani la rând, seară de seară. Într-una din seri, pe când se concentra mai bine ca nu cumva să greșească, Pupăza auzi cântecul fermecător al Cucului. Când îl aud, știți că bătrânii încep să-și numere anii care le-au mai rămas de trăit...

Cântul păsării singuratice i-a distras atenția Pupezei de la numărât, doar preț de o clipă, însă a fost de ajuns ca Pupăza noastră să uite la ce număr ajunsese. Supărată la culme, cu moțul vâlvoi și cu o bâtișoară în mână, se porni pe urmele Cucului. Îl urmărea ca să se răzbune, încât se dusesse vestea că și-a ieșit din minți, sărăcuța. Striga după el în gura mare ca să fie auzită cât mai departe:

– Nenorocitul, mi-ai furat numărul secret la care ajunseseam cu număratul!

Umblă vorba că până în ziua de azi continuă să-l fugărească pentru ceea ce i-a făcut...

Trofeul de Aur al Universului

Copilașul făcu o pauză, privind în înaltul cerului:

– Dar noi știm, continuă el tacticos la un moment dat, că în infinitul Universului misterios există mai multe planete decât toate picăturile de apă care se află pe pământul nostru, luate laolaltă. De aceea, nu pot fi numărate. Există manuscrise vechi care păstrează mărturii ale strămoșilor noștri cu privire la tainele Universului.

Puricele auzea pentru prima oară așa ceva. Alături de el, Mama Picătură căzuse pe gânduri, doar de ea știute.

– Referitor la jocurile sportive, continuă Viermișorul adresându-se Puricelui, tu nu aveai cum să le vezi, pentru că distanța până acolo este infinită. Întregerile nu sunt organizate între planete, așa cum îți imaginezi tu, ci între ființele care le populează pe acestea. Am auzit că sunt competiții care durează treizeci de ani. Trofee mari sunt puse în joc. De exemplu, voi ați auzit vreodată de Flacăra de aur a Universului? îi întreabă Viermișorul pe cei doi prieteni.

– Niciodată, mărturisi Picătura.

– Dar tu, Purice? se întoarse mirat spre acesta.

Și Puricele dădu din cap că nu.

– Cum așa? se încruntă Viermișorul. Nu ați văzut niciodată stelele acelea căzătoare care străbăteau cu iuțime bolta cerului, de la un capăt la altul, în serile senine?

– Ba le-am văzut de nenumărate ori, însă niciodată nu mi-am închipuit că ar putea fi vorba de vreun campion care aleargă cu Trofeul de Aur în mână, după ce-l câștigase într-o competiție, arătându-l astfel întregului Univers, răspunse Picătura mirată.

– Este cel mai mare trofeu din Univers. Pentru el se întrec cei mai buni sportivi, zise Copilașul.

– Viermișorule, am auzit eu bine ce-ai spus? O întrecere sportivă durează treizeci de ani?! Atât de mult?! Nicio viață de purice nu durează treizeci de ani! Să înnebunești de atâta sărbătoare, nu alta... Dacă am face un calcul ar reieși că ei se adună pentru a sărbători, o dată la o sută de ani, nu-i așa? Înseamnă că

ființele de acolo, din Universul îndepărtat, au o viață lungă-lungă așa cum o au pe pământ nenorocitele de ciori cu minte bolnavă!

Puricele rămase cu privirea ținută în gol:

– Nenorocitele... Cum își fac ele baie în tot felul de prafuri... Cum se parfumează ele cu fum de tămâie ca nu cumva să le viziteze puricii, în timpul nopții..., dădu Puricele din cap a neputință. Urâte mai sunt, bată-le amarul. Te înfiori văzându-le îmbrăcate în negru... Parcă le văd acum în fața ochilor, cum dorm adânc, ascunzându-și sub aripi ciocurile lor încarnate cu puterea întunericului. Că nu sunt altceva, urâcioasele, decât trimisele lui ducă-s-ar pe pustii pe pământ, pe timpul zilei! Le-ați văzut cât de obraznice sunt? Se așază, blestematele, pe crucile de pe turla înaltă a bisericilor sfinte. Nu fac decât voia întunecatului încornorat, arătând că întotdeauna Răul se poate înălța la fel de sus ca și Binele, uneori chiar mai sus! Prezența lor acolo, sus, demonstrează că Binele și Răul sunt întotdeauna împreună și stă numai în puterea noastră să alegem unul dintre ele.

Nu pot suporta ciorile, mai zise Puricele plin de năduf. Până și sângele le este amar, ca și caracterul lor blestemat. Numai când le auzi cum cârâie în urma morților prin cimitir, ți se face părul măciucă. Se reped să fure din nucile date de pomană, ca și cum ar fi ale lor...

Ei, dar așa e de când lumea și pământul, conchise Puricele, dând din mână a lehamite. Unde sunt Sfinții, care luptă să conducă un suflet spre Bine, îndemnându-l să facă fapte bune, neapărat apare și cel rău să-l cucerească, ispitindu-l cu dulceața greșelilor.

Lupta permanentă dintre Bine și Rău

Mama Picătură și Viermișorul îl ascultau tăcuți pe Purice. Acesta vorbea cu patimă, conștient de neputința lui.

– Îmi amintesc că eram copil și mergeam la biserică, continuă Puricele după ce trase adânc aer în piept. Nu de puține ori când pășeam în curtea locașului sfânt, atenția îmi era atrasă, în diminețile răcoroase, de cârâitul ciorilor: erau cocoțate tocmai sus, pe crucea cea mai înaltă. Le vedeam atingând semnul sfânt cu picioarele lor murdare și-mi imaginam că din cauza necurăției lor, crucea ruginise. Noi nici nu bănuim cât îi este de greu Binelui să lupte în

permanență cu Răul. Cât de mult are nevoie de sprijinul nostru, de curățenia sufletului nostru... Abia când vom înțelege că singura religie este Iubirea, teama ni se va dizolva în zâmbete senine, iar îndoiala va fi înlăturată prin simplitatea înțelegerii...

Viermișorul asculta atent istoriile Puricelui. Îl surprindea în mod plăcut.

„Poate m-am înșelat în privința lui?”, se gândi preț de o clipă. Înțelegea că puricii nu prea reușesc să invadeze corpurile ciorilor și din acest motiv le critică cu atâta înverșunare. Dar nu putea să nu-i dea dreptate în ideile sale despre Bine și Rău.

– Ai dreptate, Purice. Binele și Răul sunt nedespărțite, la fel cum sunt Ziua și Noaptea, îl aprobă Viermișorul. După cum și realitatea și ficțiunea sunt bune prietene: nu ai cum să exprimi un adevăr, decât folosind limbajul poveștilor. Nu există altă modalitate. Tu vorbești de vârsta ciorilor aici pe pământ, dar trebuie să știi că în Univers timpul nu se măsoară la fel. Acesta nu e un secret pentru nimeni. Cei treizeci de ani pe Pământ ar însemna cam treizeci de zile în Univers.

– Ce-mi spui tu sunt doar niște povești de adormit copiii, îi răspunse Puricele, râzând ca la auzul unei glume bune.

Viermișorului nu prea-i veneau la îndemână cuvintele Puricelui, deși îl înțelegea: pentru prima dată auzea aceste lucruri. Picătura de sânge voi să-i facă observație Puricelui, dar Copilașul o opri cu blândețe:

– Dragă Purice, zise el, faptul că nu este cunoscut, nu oprește Adevărul să fie Adevăr. Tu poți crede ce vrei, dar ține minte că abia atunci când vei începe să înveți ce este cu adevărat viața aceasta și cum anume funcționează ea, vei avea parte de miracole. Din câte știu eu, nimeni nu poate spune că l-a văzut pe Dumnezeu vreodată, însă asta nu înseamnă că el nu există...

– Viermișorule, vorbești de parcă ar exista lumi paralele. Cum te aștepti să cred una ca asta? nu se lăsă Puricele.

– Dragă prietene, nu suntem decât niște simple piese într-un joc complicat de puzzle. Ne zidim viețile asemenea păianjenilor când își țes pânzele. De multe ori suntem nevoiți să facem mai multe încercări pentru a reuși să așezăm un singur fir, ca să putem da viață unei dorințe. Misiunea fiecăruia dintre noi e foarte bine stabilită. Nu e permisă nicio abatere, căci atunci, întregul Univers s-ar cufunda în haos.

Misterele Timpului nemuritor. Întrecerile sportive din Univers

Îți voi explica de ce există această diferență între Univers și Pământ, în ce privește Timpul: Razele Soarelui nu pot sta prea mult timp departe de Pământ: fără căldura lor, viața ar înceta să existe pe planeta albastră. De aceea, ele se grăbesc de fiecare dată să se întoarcă cât mai repede la noi. Din această cauză, în Univers totul se mișcă cu viteză mult mai mare decât în lumea noastră. Pentru că Razele trebuie să stea cât mai puțin acolo...

– Așadar o mie de ani, aici, pe Pământ, înseamnă o mie de zile în Univers. Ceea ce ar însemna că treizeci de ani aici, pe Pământ, ar echivala cu treizeci de zile în Univers..., bălmăjea Puricele ca pentru sine.

Apoi se scărpină în ceafă rostind dezamăgit:

– N-am știut... Credeam că Timpul este același peste tot... Îmi imaginam că dacă la noi este ziua, atunci este ziua în tot Universul... Dar nu... Se vede treaba că nimic nu e așa cum am crezut eu... Abia acum am înțeles. Voi povesti tuturor puricilor ce-am aflat, zise el Viermișorului. Să știe și ei ce se petrece acolo, sus, în Cer, căci și așa stau nopți întregi cu gurile căscate, uitându-se la stele.

– Copilașule, pot să te rog ceva? reluă Puricele discuția după câteva clipe.

– Desigur, îi răspunse acesta.

– Aș vrea să-mi povestești despre întrecerile sportive organizate în Univers... Cine participă de obicei la astfel de competiții? îl iscodi Puricele. Numai să nu-mi spui că broaștele țestoase sau gândacii de cartofi... Că dacă ar fi fost așa, până și eu aș fi putut câștiga Flacăra de Aur! Și nu doar trofeul, ci toate celelalte flăcări ale lumânărilor plângăcioase, mai adăugă el disprețuitor, încrezător în forțele sale.

– Iar vorbești prostii, îl opri Viermișorul. Ce legătură au lumânările cu Flacăra de aur din Univers?

– Le-aș putea vopsi în auriu și astfel vor părea gemene, mai adăugă Puricele plin de sine. Astfel vor fi mai multe trofee, nu doar unul! Viața mea e scurtă... Nu pot participa la mai multe întreceri, știind cum se măsoară Timpul acolo...

Puricele începu chiar să țopăie pe sub tufar:

– Vreau și eu Flacăra de Aur! striga ca un copil răzgâiat, uitându-se la bolta cerului, în speranța că l-ar putea auzi cineva. Vreau să câștig toate flăcările lumânărilor care stau și bocesc supărate în biserici, în fața icoanelor, stropind cu lacrimile lor vânjoase colacii rumeni și frumos împlețiți! nu mai contenea să îndruge verzi și uscate.

Viermișorului nu-i venea să creadă că în fața lui e același Purice care în urmă cu doar câteva clipe cugetase atât de frumos asupra Vieții.

– Nu s-ar cuveni să vorbești astfel despre marele trofeu al Universului, îl atenționează Copilașul. Și nici despre lumânările pe care tu le consideri simple, chiar banale... Ele sunt un model de smerenie, topindu-se pentru a dăruia lumină celor din jurul lor... Sunt lipsite de egoism: când viața li se termină, își oferă lumina altei lumânări, care la rândul său se jertfește în misiunea ei...

Mama Picătură privea la rândul său, mirată, scamatoriile Puricelui. Viermișorul o întrebă:

– Sper că măcar tu ai înțelege câte ceva din ce-am vorbit în această seară... Cât despre Purice... M-am convins... El este tare departe de tot ceea ce înseamnă Univers.

– Nu voi uita niciodată această seară, îi răspunse Picătura cu recunoștință. Te asigur că am înțelege multe lucruri și sunt impresionată. Cât despre Purice, te rog nu-l judeca prea aspru. A avut parte de mult stres în această seară, până să fi găsit Bobina de mătase. Cred că uneori nu-și dă seama ce vorbește din cauza stresului care încă îl mai stăpânește...

– Mă bucur că măcar în ce te privește n-am pierdut timpul în zadar, zise atunci Viermișorul.

Apoi strigă la Purice:

– Măi, Purice, cu mintea scurtă; la întrecerile sportive din Univers nu participă nicio ființă de pe Pământ. Suntem prea ignorați pentru ca cineva de acolo să ne ia în seamă. Însă nu trebuie să fim dezamăgiți: suntem trimiși în această Viață să facem ceva care contează pentru existența ei, lucruri pe care nu am fi putut să le facem nicăieri în altă parte! Dar ca să-ți faci și tu, cu mintea ta de Purice, o idee despre ce se întâmplă în Univers, imaginează-ți că la o astfel de întrecere se adună milioane de sportivi. Proba cea mai importantă este proba de viteză. Câștigătorul acestei probe este cel mai rapid sportiv din Univers! Deci nu e deloc o cursă ușoară, cum ți se pare! La această competiție se încumetă să participe doar trei concurenți. Nimeni altcineva nu îndrăznește să-și mai măsoare forțele cu ei. La începutul veacurilor existase și un al patrulea, dar s-a retras cu milioane de ani în urmă. De-a lungul timpului câștigase atât de multe trofee, că nu mai avea unde să le depoziteze în împărăția lui. Astfel au rămas numai trei.

141

– Cine sunt aceștia? îl întrebă repede Puricele.

– Este vorba de Unda electromagnetică, Viteza Luminii și Viteza Gândului. Sunt cei mai importanți atleți din Univers la ora actuală. Fiecare dintre ei a câștigat Trofeul de Aur al Universului...

Puricele ridică trei degete de la mâna dreaptă: „Unul, doi, trei: Unda, Lumina, Gândul”, balmăji, scărpinându-se după cap.

Zise apoi cu voce tare:

– Trebuie să fie o competiție foarte grea. Cred că sunt cu toții foarte bine pregătiți, observă Puricele.

– Desigur, zâmbi Viermișorul. Însă depinde și de voința lui Dumnezeu și de norocul fiecăruia...

– Noroc? Ce e acela Noroc? sări Puricele de colo, prefăcându-se că nu știe, ca să vadă ce-i spune Copilașul.

142

Juca teatru cum făcea și în copilărie ca să afle cât mai multe păreri de la cei din jurul său.

„Puricele ăsta chiar nu se pricepe la nimic”, căzu Viermișorul în capcana lui.

– Păi... e cât se poate de simplu, zise apoi cu voce tare, Copilașul. De exemplu, în seara asta tu ai avut Norocul să o întâlnești pe Mama Picătură. Tot în seara asta ai avut Norocul și binecuvântarea lui Dumnezeu, ca ea să mă descopere pe mine și astfel să faci rost de Bobinuța de mătase, de care aveai atâta nevoie. E limpede? se uită Viermișorul de mătase fix în ochii Puricelui.

Picătura completă observațiile Copilașului:

– Ai obținut tot ce ai vrut fără un efort prea mare, îi zise ea Puricelui.

Dar acesta nu dădea semne că ar fi înțeles prea bine despre ce e vorba. Își juca rolul până la capăt. Ce-i spuneau cei doi oricum nu avea nicio legătură cu atleții din Univers. De aceea, Viermișorul se văzu nevoit să reia ideea:

– Uită-te la mine și ascultă-mă atent, zise ridicându-și trei degete de la o mână. Primul atlet este Unda electromagnetică; este foarte rapidă și comunică cu noi prin acest Aparat.

Zicând acestea își îndoi primul deget în palmă.

– Așa... Acum, numărul doi, zise luând al doilea deget și îndoindu-l în palmă. Al doilea atlet este Viteza Luminii, rosti privind țintă în ochii Puricelui, să vadă dacă îl înțelege. Dacă nu va avea loc niciun scurtcircuit sau dacă nu va întâlni niciun meteorit care să-i taie calea, atunci ea va fi cea care va câștiga cursa.

– Cum adică să-i taie calea meteoritul? se interesă Puricele.

– Pfuu! Dar greu mai ești de cap! zise uimit Viermișorul. Se poate întâmpla ca acesta să alerge chiar în timpul competiției prin Univers să ajungă... la WC, să zicem. Și astfel va tăia calea Vitezei Luminii..., îi explică Viermișorul.

„Meteoriți căcăcioși, gândi atunci Puricele. Dacă aș fi fost eu unul dintre concurenți, aș fi pus toți prietenii mei să ducă WC-urile hăt la mama dracului, să nu mai încurce atleții cu urgențele lor. Și le-aș pune și niște paie amestecate cu spini în loc de hârtie igienică, ca să le fie învățătură de minte...”

– E clar până aici? se auzi atunci vocea Copilașului.

143

Surprins cu gândul departe, Puricele tresări și se repezi să răspundă:

– Da! Da! Am înțeles.

– Bine, se învoi Viermișorul, pregătindu-se să îndoiaie și cel de-al treilea deget. Am ajuns la numărul trei! Ei bine, concurentul cu numărul trei este Viteza Gândului. Dacă are noroc și nu-i iese în cale vreun alt gând, mult mai profund, care să-l poată abate din cale, înseamnă că Dumnezeu a voit ca ea să fie învingătorul competiției organizate în Universul misterios. Repet, însă, se

grăbi Viermișorul să completeze: nu este posibil ca toți cei trei concurenți să câștige aceeași cursă. Șansa va surâde doar unuia singur. Întotdeauna într-o competiție există un singur învingător.

Viermișorul tăcu. Spera ca acum totul să fie clar celor doi interlocutori. Își lăsă calm mâinile pe lângă corp și respiră adânc. În ce-l privea pe Purice, era încordat la maximum. Simțea cum toate informațiile primite în seara aceea stăteau aliniată pe o ață întinsă în creierul său micuț, așteptând cumiți să-și ocupe locurile în sertarele memoriei. E adevărat că se lămurise cam greu în multe privințe, dar în cele din urmă înțelesese. Și totuși, mai era o întrebare care nu-i dădea pace:

– Copilașule, știu că în seara asta ți-a fost cam greu cu mine, te rog nu te supăra. Dar sunt tare curios să știu: cine era cel de-al patrulea sportiv? Cel care cu mulți ani în urmă a părăsit aceste competiții? Mare îngâmfat trebuie să fi fost dacă zici că nu mai avea loc în gospodăria lui să depoziteze trofee câștigate... Cu toate acestea, îmi dau seama că era cel mai bun sportiv, de aceea mor de curiozitate să aflu despre cine-i vorba. Probabil avea o educație aleasă, provenea dintr-o familie de burghezi. I-a lăsat și pe alții să se bucure de trofeele Universului...

Viermișorul de mătase făcu ochii mari și răspunse mirat:

– De ce crezi că ar proveni dintr-o familie de burghezi? Cei din familiile sărace nu pot primi o educație aleasă?

„Uf, iar am dat-o în bară”, se gândi Puricele. Dar trase o privire spre Mama Picătură și observă că aceasta zâmbea liniștită. De aceea prinse curaj:

O altă viziune asupra sărăciei

– Nu vreau să mă înțelegeți greșit... Acum că v-am cunoscut, nu cred că îi înțelegeți mai bine decât mine pe cei săraci. Nu sunt toți de rea-credință, mulți muncesc din greu să-și ducă zilele de azi pe mâine, dar sunt destui și dintre aceia care nu se dau în lături dacă pot să fure un lucru de valoare. Îl vor duce acasă unde îl vor ascunde așa de bine, încât dacă va sosi vremea să trebuiască să-l înapoieze, nici mama naibii nu l-ar mai putea găsi. Tu ai zis că acel concurent a refuzat să mai participe la competiții pentru a lăsa și pe alții să câștige. Crezi că ar face una ca asta cineva needucat? Sau un sărac? Numai la

asta nu i-ar sta gândul atunci când mațele vor începe să-i cânte sub bagheta stomacului înfometat. Un sărac, preferă mai bine să moară, decât să renunțe la un lucru pe care și l-a dorit o viață întreagă. Gândindu-se ca măcar sufletul său să se bucure de el, după moarte, dacă trupul nu a reușit în timpul vieții. De asta cred eu că sportivul despre care vorbim provenea dintr-o familie aleasă. Dacă era vorba de un sărac și ar fi câștigat Flacăra de Aur a Universului, nu ar fi cedat-o nimănui, niciodată. Din contra: dacă lângă trofeul care i se cuvenea ar fi găsit din întâmplare chiar și o banală cutie de chibrituri, ar fi luat-o și pe aceea. S-ar fi gândit că e bine să fie acolo, că nu cere de mâncare. Va considera că-i va prinde bine să poată aprinde focul fără să cheltuie nimic, fie măcar și o singură dată. Acestea sunt defectele sărăciei, care sunt respinse mereu de strălucirea diamantului, ca nu cumva să-i păteze acestuia onoarea și valoarea lui neprețuită.

Dacă ar fi fost sărac, concurentul acela n-ar fi putut să renunțe la trofee..., încheie Puricele, sigur pe sine.

Mama Picătură nu era însă de acord:

– Poate așa sunteți voi, puricii, îi zise aceasta nemulțumită. Nu pot să-ți dau dreptate, ascultându-te cum vorbești despre săraci... Nu trebuie să confunzi sărăcia cu lăcomia. Desigur, e adevărat că pentru a putea ceda trebuie să fii deștept și să ai un caracter puternic. Iar pentru asta ai nevoie de o educație sănătoasă și de o deosebită școală a vieții. Numai atunci ai puterea să accepți cu seninătate unele pierderi ireparabile, chiar dacă simți că ceva s-a rupt din tine.

Viermișorul de mătase o privi cu admirație:

– Sunt de aceeași părere, zise el. Dar acum vă întreb pe voi: cine credeți că era cel de-al patrulea sportiv? Cel care a renunțat la competiții?

Cei doi ridicară din umeri. Nici măcar nu bănuiau. Viermișorul trase adânc aer în piept și le zise triumfător:

– Este nimeni altul decât Dumnezeu!

Puricele și Mama Picătură își plecară privirile. Au zâmbit imaginându-și că Dumnezeu ar putea fi un sportiv de elită, chiar și la vârsta lui infinită. Puricele își mușcă buza de jos: într-adevăr, cine altul în afară de Dumnezeu se jertfește de veacuri pentru ceilalți? Cum de nu se gândise? Dacă Dumnezeu îl va pedepsi? Și iarăși îl năpădiră gândurile despre iad și despre paradis...

Mama Picătură îl întrebă pe Viermișor:

– Copilașule, voi ați reușit vreodată să luați legătura cu acești concurenți? Cu Viteza luminii sau cu Viteza Gândului?

– Să știi că ne-am gândit la asta, zise Viermișorul gânditor, scărpinându-se în barbă. Au fost multe încercări, însă până acum nu avem rezultate concrete. Nu putem spune că nu ne-a dat voie cineva sau că diplomații noștri nu sunt competenți, zise arătând cu mâna spre cele două antene. Pur și simplu nu am reușit până acum. Toate încercările noastre de a intra în legătură cu ei s-au soldat cu un mare eșec.

– Încep să-mi imaginez că cei doi sportivi, Viteza Luminii și Viteza Gândului sunt niște încăpățânați. Parcă îi și văd având niște coarne mai mari decât ale berbecilor de pe stâncile înalte printre care se preling râuri limpezi, cristaline și perlate, care scânteiază tainic în lumina Soarelui, nu se abțin Puricele să comenteze.

– Coarne nu au, zâmbi Viermișorul, dar sunt foarte iscusiți să îi facă pe alții să le poarte. Numai că nu prea vor ei să se complice cu noi. Sunt foarte mândri, deoarece sunt conștienți de valoarea lor. Încă nu ne consideră demni de a ne lua în seamă. Nici măcar nu suntem menționați pe vreo listă a Cărții Universului, le suntem mult inferiori... Și credeți-mă: nici în viitorul apropiat nimeni nu va pomeni de noi pe acolo, rosti convins Viermișorul.

Puricele nu se putu abține:

– Dar pe ce se bazează comportamentul lor arogant? Suntem cu adevărat atât de înapoiați? Vom fi în stare vreodată să ne deșteptăm? Dar poate că între timp noi am ieșit din această criză, ne-am schimbat: cum află ei de succesele noastre? Las’ că știu eu: probabil sunt vecini cu mama lui michiduță, de asta sunt atât de mândri. Căci dacă s-ar afla în vecinătatea îngerilor, cu siguranță s-ar fi comportat altfel...

Viermișorul de Mătase se amuză de nervișorii Puricelui:

– Tu uiți un lucru, Purice, zise el. Cei doi concurenți sunt de fapt mereu cu noi. De exemplu, lumina zilei ne însoțește din zori și până în seară. Ziua este asociată mereu cu lumina, un timp destinat evoluției. La rândul lui, gândul selectează în permanență din creierul nostru doar ideile pozitive, constructive. Exact ca într-o poieniță unde toate gunoaiele, toate rămășițele sunt măturate cu grijă, pentru ca aleile înguste să fie irigate de apele limpezi ale celor mai pure izvoare. Desigur, ne așteptăm din clipă în clipă ca prietenii noștri evoluți din Univers să ne contacteze. E drept că până acum nu prea au avut cu cine să ia legătura, însă cu siguranță lucrurile se vor schimba... Totul depinde de noi...

Puricele împinse discuția mai departe:

– Dar părerea ta care este, Copilașule? Suntem atât de inculți, atât de proști, încât să nu merităm atenția lor?

– Nu, nu suntem proști, răspunse Viermișorul. Pur și simplu acesta este nivelul vieții pe care îl traversăm acum. Însă nu trebuie să ne dezamăgim: există un timp pentru toate. Chiar dacă ar încerca acum să ia legătura cu noi, nu ar fi momentul potrivit. Nu i-am putea înțelege în multe privințe, ei nu ar avea răbdare să ne îndrume, fiind mult prea avansați. Este nevoie de timp și de răbdare să putem ajunge să ne înțelegem.

Marea Taină a Viitorului

Copilașul a tras adânc aer în piept, apoi a continuat:

– Există un manuscris-testament, păstrat cu grijă veacuri de-a rândul ca dovadă a străvechimii neamului viermilor de mătase. A fost transmis cu multă responsabilitate, din generație în generație, având grijă să nu cadă pe mâna vreunui dușman. Cu ajutorul lui a fost transmis un mesaj deosebit de important al

meșterului viermilor de mătase care a inventat acest Aparat. Timp îndelungat, însă, acest mesaj nu a putut fi descifrat de nimeni. Numeroși înțelepți ai tuturor timpurilor s-au străduit de-a lungul întregii lor vieți să studieze manuscrisul original. Dar nu au reușit să dezlege marea taină a aceluia mesaj.

Într-o bună zi, însă, într-o colibă micuță, mângâiată de atingerea fină a fulgilor cenuși de sita uriașă a Cerului, un meșter renumit al neamului viermilor de mătase, studia asemenea multora dinaintea lui, manuscrisul îngălbenit de vreme. Ajunsese undeva pe la mijloc, iar aici i se înfățișase o foaie albă, ce stârnise interesul atâtor generații de filosofi care nu reușiseră să o descifreze până la el. Dar filosoful nostru nu s-a dat bătut. Nu a vrut să dea foile mai departe. Întorcea fila albă pe toate părțile... o contempla meditativ... Parcă o implora să-i dezvăluie tainele, care era convins că odată aflate, vor schimba cursul Vieții, al Existenței în general.

Viermele bătrân simțea acea filă albă ca pe o insulă în mijlocul Oceanului. O insulă pe care dacă naufragiai, nu ai fi supraviețuit mult timp. Văzută, însă, de departe, te atrăgea ca o Fata Morgana care te ispitește cu glas înșelător, de sirenă, să lași totul și să te refugiezi acolo...

– De ce? De ce strămoșii noștri ar fi lăsat această pagină albă în manuscrisul scris cu atâta grijă în rest? se întreba el. De ce chiar la mijlocul manuscrisului? se chinuia filosoful nostru cu fel de fel de întrebări.

Simțea cum gândurile sale cu privire la acest mister deveneau ca niște lame tot mai ascuțite, tot mai iuți. Cursele lor interminabile prin labirinturile creierului său îl tăiau dureros, devenind tot mai intense.

– Poate cel care a scris o fi uitat, din greșeală, să completeze și această pagină? Sau pur și simplu o fi fost obosit și i-a scăpat din vedere?

Gândurile îi dădeau năvală. Însă bătrânul vierme, înțelept și răbdător, nu le cădea pradă. Din contra, le lăsa să vină: primea fiecare gând, îl asculta și îl analiza cu luare-aminte sperând că poate-poate i-ar fi dezvăluit ceva ce i-ar fi fost de ajutor...

La un moment dat, un gând îi șopti că poate cel care scrisese manuscrisul, fiind obosit, l-a lăsat deoparte și s-a culcat. Iar când s-a trezit dimineața nu mai știa cu ce anume să completeze și a lăsat foaia liberă. I-o fi trecut prin minte că va putea reveni la ea când ar fi avut inspirație, însă nu a mai apucat...

Un alt gând, la fel de ascuțit, i-a scrijelit creierașul spunându-i că celui care scrisese până la acea pagină îi venise timpul să moară de bătrânețe, de boală sau rănit de vreun dușman. Un urmaș de-al său, la fel de iscusit o fi continuat să scrie, dar lăsase foaia goală în memoria celui care se stinsese din viață.

Bătrânul filosof se uită repede la foaia dinainte. Apoi întoarse pagina și se uită la următoarea: scrisul era același. S-a înviorat. Însemna că nu acela era motivul. Era tot mai convins că pagina aceea ascundea un mesaj misterios pe care strămoșii au vrut să-l transmită generațiilor următoare în acest fel. Doar că probabil nu toți aveau meritul să-l descifreze. Trebuia să apară cineva cu totul special și acceptat de Timpul nemuritor.

– Oare cui îi va fi dat să descopere această taină? se întreba bătrânul înțelept.

Sărmanul... Stătea ore în șir cu privirea pierdută, copleșit de gândurile sale ascuțite, cu manuscrisul în față. Era obosit: nu mâncase și nu dormise de o lună de zile, străduindu-se să dezlege misterul...

Într-o noapte de iarnă viscoalea puternic. Ai fi zis că Mama Natură se zbătea din toate puterile încercând să se scuture de cine știe ce piază rea i se cuibărise la sân.

Spre dimineată se mai liniștise și începuse să ningă frumos, cu fulgi rari, mașcați ce dansau lin în zborul lor alegându-și cu eleganță locul în care voiau să se așeze. Împodobeau astfel plăpumioara pufoasă de nea care scânteia jucăuș în lumina Lunii într-un joc amețitor de luminițe. Natura parcă amortise... Sau poate era doar obosită după încăierarea cu Vântul cel aprig al nopților de iarnă și acum căzuse frântă într-un somn adânc.

În acea noapte, Filosoful privea tăcut flacăra unduindă a Lumânării care-i umplea încăperea cu jocuri diferite de lumini... Simțea cum îl cuprinde încet o stare de moleșeală și curând bătrânul vierme adormi cu capul rezemat pe măsuta de lemn din fața lui.

Manuscrisul rămăsese luminat de flacăra Lumânării. Acesteia i se făcuse milă de bătrânul filosof. Se bucură când îl văzu că ațipise știind că se va odihni puțin. Privindu-l, își închipuia că probabil îl învăluiseră vise de tot felul care i-au închis pleoapele obosite. Ochii înroșiți de veghe i se ascuseseră într-un întuneric odihnitor, voind să-și recapete puterea de a o lua de la capăt în cercetările lor.

Lumânarea ar fi vrut să-l ajute. „Cum să fac? Ce să fac?” se gândea aceasta, răsucindu-se pe toate părțile. Își îndreptă flăcăruia jucăușă spre foaia albă plină de mistere nebănuite.

– Ce anume oare l-a făcut pe acest bătrânel cu sufletul curat să sufere atât de mult în această ultimă lună? Să nu mănânce și să nu doarmă? își zise Lumânarea, privindu-l cu milă.

Cine știe cât timp trecuse... Lumânarea cerceta curioasă cu privirea fiecare colțișor al foi albă, luând-o de la capăt, iar și iar. Se uita atent pe fiecare milimetru de pagină și murmură încetișor mulțime de rugăciuni. Le auzise ea în biserică rostite cu evlavie în fața sfintelor icoane de cei care se rugau fierbinte la Dumnezeu.

În zadar, însă: niciun rezultat. Foaia manuscrisului nicidecum nu răspundea provocărilor sale. Obosise și ea, sărmana.

– Ei, zise Lumânarea la un moment dat oftând din greu și uitându-se chiorâș la foaia cu pricina. Cum îți bați tu joc de noi... Ce te-ai face oare dacă și eu m-aș răzbuna și ți-aș da foc la piciorușe? Ai sări în sus de durere! Sunt sigură că mi-ai spune repejor tot ce e cu viața ta și ce secrete porți, numai să te las în pace... Dar nu pot face asta. Ai o valoare atât de mare! Porți cu tine o întreagă istorie

care a colindat atâtea veacuri înlănțuite... Nu, n-aș putea să iau asupra-mi un astfel de păcat...

Oftă din nou sleită de puteri după atâta muncă zadarnică. Își așează mâinile sub bărbie și privea astfel de sus, cu tristețe, pagina albă... Era supărată pe dânsa:

– De ce nu vrei să mi te destăinui? De ce nu vrei să-mi împărtășești tainele pe care le porți ca să-l bucuri pe bătrânul vierme? murmură ea încetișor.

Timpul trecea... Lumânarea arsese mai mult de jumătate. Flacăra ei jucăușă ajunsese acum foarte aproape de foaia cea încăpățânată. O încălzea cu căldura flăcării sale. Deodată, Lumânarea făcu ochii mari: observă cum din cauza căldurii, foaia ce fusese atât de curată începea încet-încet să devină străvezie. Când se uită mai bine, Lumânării îi scăpă un țipăt de uimire: la marginea foi se zărea un text scris cu litere aurii care străluceau în lumină! Nu-i venea să creadă! Era o minune! Rămăsese cu ochii holbați și cu gura căscată. A clipit de câteva ori încercând să se convingă că nu visează: Nu! Totul era cât se poate de real! A vrut să i se adreseze foi, să-i mulțumească că i-a ascultat rugăciunile... Se răzgândi repede, însă: dacă o va speria? Dacă va dispărea din nou?

– Ce să fac acum? se foia neliniștită Lumânarea, împrăștiindu-și lumina prin odaie. Eu nu știu să citesc! Cum să descifrez mesajul? Trebuie neapărat să-l trezesc pe bătrân, se gândi ea.

Îi dădu prin minte că dacă i-ar fi dat foi și mai multă căldură, s-ar fi deschis cu totul așa cum se deschid de obicei sufletele în fața celor care le dăruiesc căldură și dragoste curată. Zis și făcut: fără să stea mult pe gânduri, Lumânarea își micșoră flacăra și privi la picioarele sale să vadă reacția Foi. Într-adevăr: textul dispăruse! Foaia redevenise albă cum fusese dintru început.

– Asta era! înțelese Lumânarea.

Zâmbi și imediat își reglă flacăra să ardă într-o limbă înaltă de foc, emanând mai multă căldură. Foaia deveni din nou străvezie, iar textul auriu i se înfățișă iarăși. Lumânarea nu mai putea de bucurie! Descoperise secretul Foi misterioase!

Privi la bătrânul vierme; acesta dormea adânc sprijinindu-și fața amorțită de masa din lemn.

– Trebuie neapărat să-l trezesc! își zise. A venit timpul să afle misterul acestei pagini, să-i fie răsplătite efortul și răbdarea de care a dat dovadă! Iar eu, mai

gândi Lumânarea, voi putea rămâne în viață. Dacă nu-l voi trezi pe bătrân voi arde până la capăt... Nu, nu vreau să mi se termine viața chiar în această noapte plină de mister, fără să împărtășesc emoțiile de bucurie ale bătrânului!

Mâna dreaptă a viermelui de mătase era întinsă pe masă, chiar în vecinătatea picioarelor Lumânării. Aceasta își desfăcu mânuțele și dădu drumul câtorva picături de ceară fierbinte pe mâna bătrânului. Moșul tresări în somn de durere. Se trezi brusc. Își privi speriat mâna vătămată. Văzu picăturile de ceară lipite una de alta: sub privirea lui, acestea își schimbau încet culoarea, devenind ușor spălăcite. Își pierdeau încet căldura, deveneau amabile, recunoscându-și parcă noul stăpân. Bătrânul vierme a înțeles pe dată ce i se întâmplase.

– Oare cât oi fi dormit? se întrebă el, ușor panicat.

Își îndreptă privirea spre Lumânare. O descoperi arsă mai mult de jumătate.

– Se vede treaba că destul de mult, își dădu singur răspunsul, când o zări că era pe terminate.

Privirea îi căzu apoi pe foaia de hârtie. Își aminti imediat frământările care îl copleșiseră înainte de a adormi.

– Ce minune o mai fi și asta? îi scăpă un strigăt de uimire bătrânului.

În ochi îi licărea strălucirea textului scris cu litere aurii pe pagina albă a manuscrisului. Bătrânul se emoționează. Rămase blocat. Nu-i venea să-și creadă ochilor. Duse repede mâinile la ochișori și-i frecă cu putere: credea că visează. Atunci, picăturile de ceară care se învârtosaseră căzură de pe mâna lui din cauza mișcării. Deci totul era real! Textul era acolo! Răsufă ușurat, înviorându-se. Privea nedumerit cu teama de a nu face ceva care să distrugă acea minune.

– Ce s-a întâmplat cât am dormit? Cine a făcut această magie? dădeau gândurile năvală în mintea bătrânului.

Începu să-și rotească privirea curios. Ochii îi căzură din nou pe Lumânare:

– Tu erai! se gândi el atunci. Flacăra ta a făcut asta...

Lumânarea își înalță Flacăra cu mândrie, subțindu-se. Bătrânul vierme ridică manuscrisul cu grijă și-l apropie de Lumânare. În acea clipă foaia deveni străvezie în întregime, iar textul se evidențiează clar: parcă îl îmbia să-l citească mai repede. Îndepărtă foaia de flacăra: scrisul dispăru pe dată. Acum era convins de ajutorul Lumânării. Bătrânul vierme sări în sus de bucurie!

– Doamne, cât de deștepți au fost strămoșii noștri! zise admirativ.

Ca un copil fericit, apropie din nou foaia atât de veche de căldura flăcării Lumânării. O privea cum își deschide tainele de bunăvoie: era ca o floare îndrăgostită ce-și deschide petalele înrourate, simțind mângâierea Razelor Soarelui. Își va lăsa apoi cuminte semințele încolțite să cadă în brazda pământului puhav, conștiente de menirea lor de a duce viața mai departe.

Bătrânul filosof se liniști și se pregăti să citească mesajul care se vede că lui îi fusese hărăzit să-l descopere.

Creatura din viitor

– Și ce scria acolo? simți Puricele că-și iese din minți de curiozitate.

– În foaia plină de magie era scris că Dumnezeu se pregătește să trimită printre noi o nouă Creatură, răspunse Viermișorul. Aceasta va avea misiunea să protejeze Viața pe Pământ, s-o facă mai bună, mai ușoară după voința Bunului Dumnezeu.

– Ce fel de Creatură? sări din nou Puricele.

– În manuscris se spunea despre această Creatură că va avea un creier perfect! Că va fi unică! Va fi înzestrată cu o inteligență uimitoare. Își va folosi cunoștințele pentru invenții nebănuite; va putea scoate minereurile din corpul Pământului și câte și mai câte!

Aceste ființe minunate care vor locui Pământul la un moment dat vor umple nopțile întunecate de lumină. Un alt fel de lumină decât cea a Lunii sau a stelelor... Vor construi o pânză metalică asemănătoare cu a păianjenilor care își fac căsuțele sub icoanele sfinte. Numai că această pânză va fi uriașă, va îmbrăca întregul Pământ și îl va lumina. Astfel, spiritele rele nu vor mai avea nicio putere asupra nimănui. Cred că tare se va mai supăra Scaraoțchi când va vedea că spiritele lui întunecate i se vor întoarce cu coada între picioare, fără niciun rezultat, în împărăția întunericului.

O altă cucerire a noii Creaturi va fi oțelul. Puterea lui este imensă, puțini sunt cei care cutează să-și măsoare forțele cu el. Este recunoscut ca rege al minereurilor ce se ascund prin măruntaiele Pământului, purtând cu mândrie Coroana din fier, semn al măreției sale.

Creatura trimisă de Dumnezeu va fi singura care se va încumeta să-l folosească. Va reuși să facă din oțel trei mari minuni, cu inimi de fier, ce vor fi străbătute permanent de foc, care le va da energia necesară.

– Despre ce minuni vorbești? îl întrerupse din nou Puricele.

– Cea dintâi minune se referă la o specie nemaiîntâlnită de pești uriași, cu solzii de fier, zise Viermișorul. Aceștia vor străbate întinsul nesfârșit al apelor, încercând să le afle marginile care se lovesc de țărm, precum și adâncimea lor nelimitată.

A doua minune vor fi șerpii uriași, tot din fier. Cu o viteză amețitoare, aceștia vor cutreiera Pământul, în lung și-n lat. Cu ajutorul lor fiecare dintre noi va putea ajunge în orice colț al Pământului.

Auzind de șerpi, Puricele se înfioră. Știa multe lucruri despre aceste reptile periculoase. Nimeni din neamul lui nu riscase vreodată să le guste sângele. Auzise mai ales de șerpii care o slujesc cu devotament pe fioroasa Doamnă cu coasa: umblă nestingheriți prin Împărăția morții și colectează craniile corpurilor abandonate de către sufletele care le locuiseră odinioară. Cu aceste cranii ei merg la mama dracului, singura care știe să le citească trecutul, descoperind toate secretele corpurilor în care au locuit. După ce toate tainele sunt scoase

la iveală, blestemata creatură prepară din craniile golite o supă cu care își hrănește slujitorii înainte să-i trimită în misiunile necurate de la miezul nopții.

Speriat de înseși gândurile sale, Puricele îl întrerupse pe Viermișor:

– Abia acum încep să înțeleg valoarea mesajului transmis de către meșterul vostru..., îngână el, bâlbâindu-se.

– Nu-nțeleg ce vrei să spui, îi răspunse Copilașul, văzându-l atât de speriat.

– Imaginează-ți această Creatură, pe care zici că o va trimite Dumnezeu. Vorbești despre ea cu atâta entuziasm, de parcă ar fi vreun frate de-al tău! Ei bine, știi ce cred eu? Că atunci când va veni, această Creatură perfectă în toate, va fi luată în primire de Michiduță. Așa se întâmplă de fiecare dată la apariția unei noi Creaturi pe pământ. Știind ce puteri are necuratul, puteri date lui tot de Dumnezeu, de unde știi că nu o va corupe și pe ea, transformând-o în sluga lui credincioasă? Multe ființe de pe pământ au fost amăgite, au căzut în mreaja necuratului și au ajuns să-l slujească cu loialitate, deși cândva fuseseră în slujba lui Dumnezeu... Ce se va întâmpla atunci cu noi? Va fi vai de capul nostru, vă spun eu! Cum ne vom lupta noi cu șerprii aceia cu inimi de fier? Ei habar nu au de sentimente.

Doamne, doar mă gândesc și mă trec fiori, darmită să-i mai văd în realitate... Părerea mea este că Dumnezeu ar face mai bine să păstreze acele Creaturi în Împărăția Lui. Să le transforme în slujitorii săi credincioși și să folosească în slujba Binelui capacitățile lor nelimitate. În ce ne privește pe noi, cei care ne ducem viața pe acest Pământ, cred că ne este bine și fără ele...

Viermișorul îl asculta cu atenție pe Purice. Undeva în sufletul său simțea că acele cuvinte conțin un sâmbure de adevăr.

155

– Măi, Purice, tu ai auzit vreodată ca necurații cei încăpățânați să-i poată corupe pe îngeri sau pe Sfinții aflați în preajma lui Dumnezeu? zâmbi Copilașul.

Puricele își plecă privirea gânditor și apoi dădu lin din cap că nu.

– Vezi? zise Viermișorul triumfător. Nici pe această Creatură nu o va putea corupe. Vine din Împărăția Domnului, este creată de însăși mâna Lui. Ca să nu mai vorbim de educația primită acolo!

Puricele oftă neîncrezător. Nu se putea liniști nicidecum după cele auzite.

– Dacă această creatură atât de deșteaptă, cu un creier perfect, va scoate toate minereurile din corpul Pământului, ce se va întâmpla cu planeta aceasta? întrebă Puricele copleșit de tot felul de frământări. De exemplu, iată la ce mă gândesc: dacă mie mi-ar scoate cineva toate straturile de grăsime din corp precis m-aș îmbolnăvi. Aș putea chiar să mor, căci organele mi-ar rămâne neprotejate. Fără nicio rezervă de hrană. Frigul ar avea atunci cel mai mult de câștigat. Când voi ajunge pe mâna lui, mă va lua fericit de urechiușe și mă va duce în muzeul lui de mumii unde mă va așeza alături de cele aflate deja acolo.

Copilașul zâmbi. Răspunse calm, încercând să-l liniștească pe Purice:

– Te rog să nu-ți faci griji. Nu uita că această Creatură vine pe pământ cu o misiune foarte importantă pentru noi. În tot ce va face va exista controlul lui Dumnezeu care în niciun caz nu ar da voie cuiva să distrugă una din planetele lui preferate. Creatorul nu va trimite niciodată pe cineva care să ne facă rău. Dacă ar vrea să ne distrugă, i-ar fi mult mai ușor să trimită un meteorit care să se izbească de capul Pământului, amețindu-l cu totul. Iar Viața ar dispărea, ca și cum nici n-ar mai fi fost niciodată...

Puricele se mai liniști puțin, așa încât Copilașul își continuă povestirea:

– Vorbeam de trei minuni care vor cuceri Pământul: peștii din fier, apoi șerpii care te-au înfiorat pe tine, Purice, iar a treia minune vor fi păsările uriașe, de asemenea cu aripi de fier. Ele vor colinda Universul acesta infinit, încercând să-i descopere misterele nebănuite și marginile de nimeni știute. Abia atunci ființele evolute din Univers vor dori să ne cunoască. Creatura aceasta va lua legătura și cu cei doi mari sportivi din Univers: Viteza Luminii și Viteza Gândului. Îi va determina să lucreze împreună, să cutreiere cu ajutorul lor galaxiile îndepărtate. Mândri cum îi știm, probabil atleții din Univers nici nu bănuiesc ce-i așteaptă. Sau cine știe: vor fi având informații despre Creatura care va fi trimisă pe Pământ de Dumnezeu și o așteaptă, sperând să devină prieteni. Vor să-i facă pe plac Creatorului, știind că acesta îi va răsplăti pe măsura faptelor.

Răbdarea Puricelui ajunsese la limită. Era cât pe ce să sară în sus căci simțea cum curiozitatea îl încolțește de spinare. Întrebări de tot felul îi dădeau ghes, dar nu mai îndrăznea să-l întrerupă pe Viermișor. Acesta povestea cu un entuziasm de nedescris: chiar și ochii, destul de obosiți de altfel, gesticulau vioi pe sub pleoapele străvezii, care sclipeau în lumina Lunii, fiind umezite de lacrimile care îi oglindeau globul ocular. Copilașul se opri pentru câteva clipe doar pentru a-și umple plămânii cu aerul proaspăt de după miezul nopții. Profitând de acest moment, Puricele îl întrebă repede, cu o negrăită curiozitate:

– Iarăși m-ai adus la margine de prăpastie, dădu el din cap în timp ce se legăna de pe un picior pe altul... Pur și simplu nu mai pot: blestemata de curiozitate mi s-a cocoțat în spate și mă frige rău de tot! Mă aduce într-o stare de-mi vine să mă dau cu capul de tulpina Tufarului, de prost ce sunt...

Viermișorul de Mătase și Mama Picătură îl priviră îngrijorați. Puricele avea un comportament ciudat.

– Vorbești aiurea, îi răspunseră ei într-un glas. Ce-i cu tine?

– Vreau doar să știu ce e cu această creatură, se adresă el Viermișorului. Altfel nu mă voi putea liniști.

Cei doi zâmbiră auzind frământările copilărești ale Puricelui.

– Ce anume vrei să știi? veni Copilașul în întâmpinarea curiozității sale.

– O creatură unică, cu creier perfect... Nu-mi iese din minte... Când? Când anume va veni această creatură pe Pământ? întrebă răspicat Puricele, privindu-l pe Viermișor printre gene și încercând să surprindă orice reacție a acestuia. De ce nu a fost scris în manuscris?

Văzând că nu primește nici un răspuns, continuă:

– Unde va locui? Unde-și va duce traiul de zi cu zi? Numai să nu-mi spui că se va întâmpla ca de obicei când e vorba de o ființă mai specială: va poposi în vreun regat anume, urmând să fie însoțită de regi și alți demnitari. Că atunci, zise el dând din mână a lehamite, nu vom mai ajunge să beneficiem cu toții de acest Bine trimis de Dumnezeu pe Pământ. Iarăși se vor bucura de el numai cei bogați....

Mama Picătură înclina să-i dea dreptate Puricelui. Viermișorul trase adânc aer în piept și, ridicând umerii, zise cu voce stinsă:

– Sincer să-ți spun, nu știu... Și nu cred că este ceva în măsură să-ți răspundă la această întrebare în afară de Dumnezeu, zise el, înălțând degetul spre cerul înstelat. Poate chiar în acest moment, la această oră târzie, el mai lucrează asupra acestei Creaturi... Poate că îi dă lecții cum să nu fie coruptă de nimeni, spunându-i cum anume să se comporte cu fiecare dintre noi când va ajunge pe pământ. Sau poate îi descrie misiunea care îi revine...

Puricele nu era mulțumit de răspuns. Cu o naivitate copilărească, fără să-și mai controleze cuvintele, îl întrebă din nou:

– Dar Meșterul-Vierme-de-mătase, cel care a scris acest mesaj misterios în manuscrisul vostru, de unde putea să știe ce are Dumnezeu în plan? Cu atâta timp înainte? Doar nimeni nu poate descoperi gândurile tainice ale Domnului... Trecutul nu se mai întoarce, viitorul nu poate fi cunoscut: prezentul este singurul dar pe care îl primim de la Dumnezeu, cu fiecare pas pe care îl facem. Nu-mi imaginez cum ar fi altfel: probabil un haos de neimaginat, pe care Întunecatul l-ar vântura cu furca lui de fier ca pe un caier de lână, amețindu-ne cu totul. Îmi vine să cred că Meșterul despre care ne-ai vorbit era beat în seara aceea. Și nu pentru că ar fi fost voia lui: poate cineva răuvoitor, care-i știa îndeletnicirile, s-a folosit de puterea spiritelor rele și i-a schimbat apa curată pe care o ținea pe colțul mesei, cu vreo țuică străvezie, tare de nu-i mai știa nimeni gradele...

Iar când s-o fi trezit din somn și a băut însetat fără să știe ce este în pahar, nu și-a mai dat seama ce scrie... Creierul său, și așa măcinat de gânduri, zile și nopți în șir, i-a fost spălat de licoarea blestemată. Poate din cauza asta a și rămas pagina aceea nescrisă, prizonieră între celelalte foi completate cu grijă cu cerneală neagră la lumina Lumânării. Fumul flăcării pâlpâinde a făcut ca scrierile să reziste veacuri de-a rândul asemenea cărnii pusă iarna la afumat... Poate textul acela auriu a fost doar o nălucire a strămoșului tău... Un vis care v-a dus pe toți în eroare... Și acum cădem și noi în capcana aceasta... Nu trebuie să-ți fie rușine dacă i s-a întâmplat așa ceva, zise Puricele. Sunt destule ființe cinstite, dăruite cu talent de la Dumnezeu, care, sărmanele, pot s-o ia razna din cauza băuturii. Mult se bucură Întunecatul de cei care au căzut în capcana lui, dar pe cei cu voință puternică, Dumnezeu îi ajută să se ridice. Recunoscători pentru noua șansă, simțind că au renăscut, își reiau viața de la capăt cu o nouă viziune pe care vor dori să o transmită și generațiilor care vin. Mintea lor tulbure încă, abia întoarsă din împărăția întunericului, va realiza o descriere ciudată, scrisă parcă de Michiduță cu propria-i codiță pe o perdea întunecată de ceață. De aceea, viziunea scriitorului va rămâne poate veacuri de-a rândul, neînțeleasă de nimeni. Cu toate acestea, ea se va înrădăcina în subconștientul celor care o vor citi, va lupta cu Timpul Nemuritor și în cele din urmă va ieși învingătoare.

158

Copilașului nu-i plăcu ipoteza critică a Puricelui care își permise să vorbească astfel despre strămoșul său renumit. Însă i se adresă politico, nevoind să-și exprime fâțiș nemulțumirea:

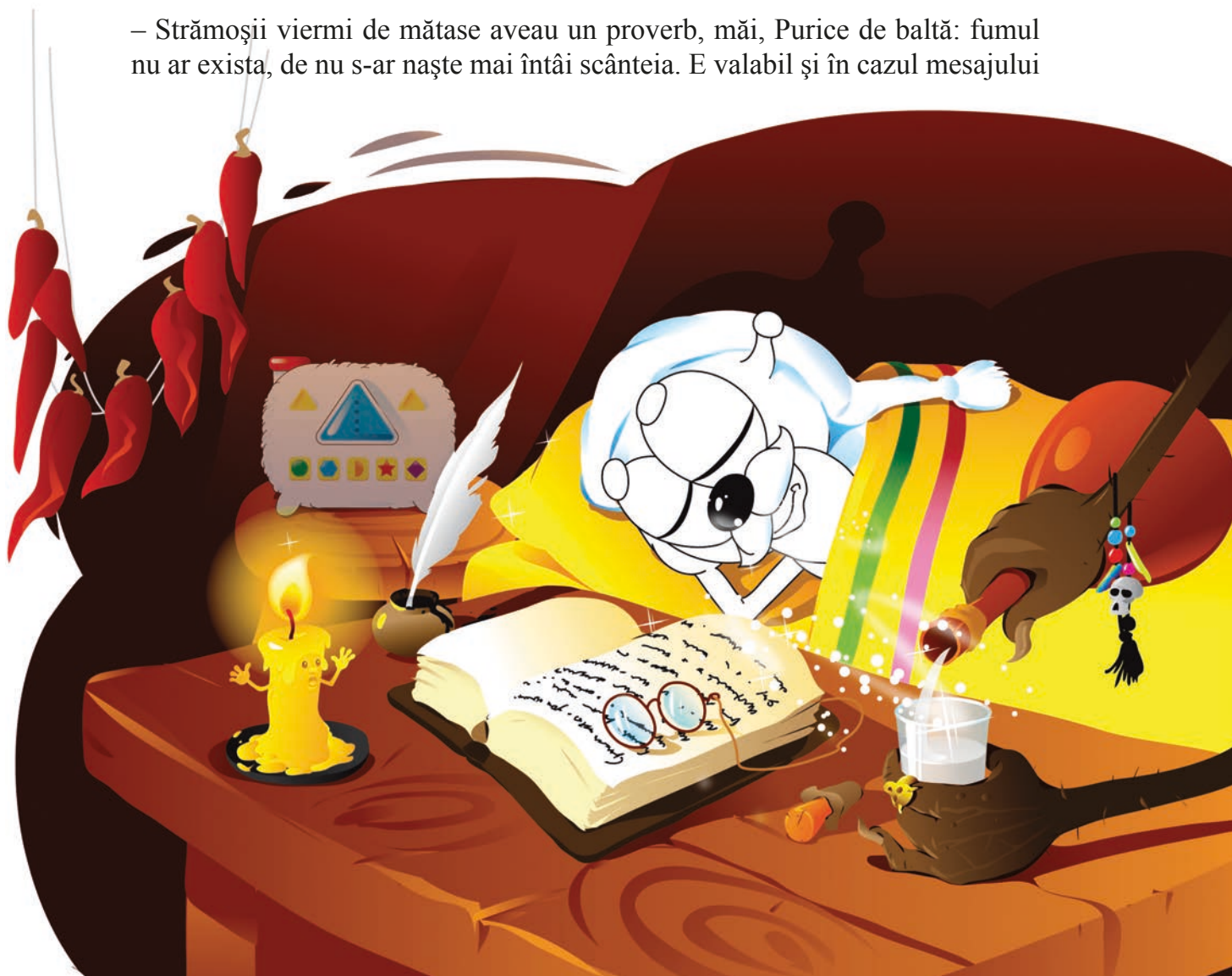
– Nu uita că vestitul maestru al viermilor de mătase a fost un geniu. El a inventat acest Aparat care a schimbat cursul vieții pe pământ. Tot el a captat primele sunete, primele informații din Univers. De aceea, nu e exclus să fi auzit vreodată, chiar și din întâmplare, o discuție între Creatorul acestei lumi și îngerii Lui. Cine știe de unde și cum o fi auzit el acest mesaj misterios, dacă a ajuns să-l scrie pe

această foaie magică. Însă nici sub inspirația necuratului, cum spui tu, Doamne ferește, nu l-a scris! Te asigur că te înșeli! adăugă Viermișorul, cu oarecare reproș în glas.

Nu știu ce ai înțeles tu din tot ce am discutat noi în această seară, reluă Copilașul după câteva clipe. Dar te asigur, Purice, că la manuscrisul nostru, nu ar fi avut acces orice bețiv. Având o valoare neprețuită a fost păzit dintotdeauna în cea mai mare siguranță. Manuscrisul acesta este un fel de testament care poartă pe greabănul său întreaga istorie a neamului nostru. Fără el nu am mai exista nici noi. Exact cum spun bătrânii noștri: chiar dacă într-un corp este o inimă care bate, el nu ar exista dacă nu ar avea o istorie...

Puricele își regreta acum cuvintele. Simțea că l-a mâhnit pe Copilaș. Însă nu a îndrăznit să-l mai întrerupă cu scuzele sale. Își lăsă vorbele nesocotite să se topească în bezna nopții. Rușinat, își plecă însă privirea. Viermișorul îi înțelese remușcările. Zise mai departe:

– Strămoșii viermi de mătase aveau un proverb, măi, Purice de baltă: fumul nu ar exista, de nu s-ar naște mai întâi scânteia. E valabil și în cazul mesajului

ascuns în paginile manuscrisului. Câte veacuri a străbătut el, neștiut de ni-
meni, până s-a învoit să fie descoperit de bătrânul filosof?

Mama Picătură îl admiră pe Viermișor văzându-l cum își apără onoarea stră-
moșilor. Și picăturilor de sânge le era cunoscut acest proverb.

Puricele prinse să se agite. Era cu gândul doar la creatura de care îi vorbise
Viermișorul. Începu să creioneze în minte tot felul de strategii prin care să se
împrietenească cu ea.

Își imagina cum se vor plimba împreună prin Univers. Cum își va ruga noul
prieten să-i facă cunoștință și lui cu cei doi sportivi încăpățânați, atât de vestiți:
Viteza Luminii și Viteza Gândului. Iar când ar fi rămas singur cu dâșii, ce-ar
mai fi vrut să-i călărească măcar puțin, să le simtă viteza amețitoare! După ce
s-ar fi distrat pe cînste, oricum le-ar fi reproșat că nu-s buni de nimic, să simtă
și ei cum e să fii ignorat. Tare ar mai fi vrut să le dea o lecție. Să-i croiască din
când în când cu un bici, desigur, cu blândețe, că n-are el un suflet atât de rău
precum pare...

Picătura se apropie de Purice și îi șopti:

– Nu știu la ce te gândești, dar sfatul meu este să ții minte tot ce ne-a spus
Viermișorul în această noapte. Sunt sigură că ne va prinde bine cândva...

Copilașul tăcu. Privea cerul înstelat printre rămurelele Tufarului date la o parte mai devreme de Mama Picătură. Curând avea să-și ia rămas bun de la noii săi prieteni. Oftă ușor și își îndreptă privirea spre Aparatul de lângă el:

– Este creat din mătasea cea mai fină care poate să existe pe pământ, zise despre dânsul. De asta poate să capteze Undele electromagnetice din Univers.

– Cum arată Undele electromagnetice? întrebă cu aceeași curiozitate Puricele.

– Imaginează-ți cele mai frumoase fete din visele tale, îi răspunse Viermișorul. Sunt delicate, au codițe lungi pe care orbitele vecine le împletesc frumos când trec pe lângă ele.

Undele colindă visătoare prin Univers. Antenele Aparatului au niște mustăți fine, asemenea pufului păsării măiastră. Sunt îmbrăcate în permanență cu polen, cules cu grijă din petalele florilor îndrăgostite. Printr-un ritual magic, cum numai Universul misterios poate tăinui, Undele sunt atrase ca un magnet de mustățile Antenelor. Întâlnirea este una specială, plină de dragoste. În sufltele lor se nasc sentimente puternice, care dintru început se cercetează unele pe altele, apoi se joacă de-a v-ați ascunselea prin fiecare fibră, inițiind dansul cunoașterii. Aproximarea le face inimile să vibreze, fiind gata în orice moment să se contopească într-un sărut adevărat. Și atunci, însetate de dorința de a dărui, Undele rămân să slujească o viață întreagă, cu devotament, Antenelor care le-au primit în ospetie, cu dragoste și căldură. Însoțite de sentimentele firave care abia se nasc între ele, pline de speranța că într-o zi Dumnezeu le va uni destinele, Undele sunt pregătite să pășească pragul Cerului, să le prezinte sentimentelor fragile, Universul nesfârșit al dragostei împărtășite din care și ele fac parte.

Inima le deschide calea, iar ele dau năvală, transpirate, în grădinile pline cu fructe date în pârg, rumene și zemoase, așteptând să fie gustate cu nesaț. Sentimentele încep aici un dans ritualic, în ritmul bătăilor inimii. Ajung astfel la maturitate. Este momentul în care Antenele rezonază cu Universul și captează toate mișcărilor, toate sunetele, chiar și vocea lui Dumnezeu.

Voi ați vrea să auziți ce se spune despre neamurile voastre la știrile de astăzi? se întoarse Viermișorul spre prietenii săi, după câteva clipe de tăcere.

Puricele și Mama Picătură simțiră că nu mai au aer: „Oare chiar era posibil așa ceva?” se întrebau, muți de uimire.

– De ce nu? zise în cele din urmă Mama Picătură. Nu avem în fiecare zi o astfel de ocazie, adăugă cu nerăbdare. Nu-i așa, Purice? Doar nu ne este rușine cu ai noștri...

Puricele fu de acord, deși cu o oarecare strângere de inimă. Îi era puțin teamă: cine știe ce bârfe mai circulau prin lume despre neamul lui puricesc!

Copilașul își frecă mâinile mulțumit, își mișcă degetele de parcă s-ar fi aflat în fața unui pian bătrân, cu sufletul înghețat, dar care păstra în seiful său partituri muzicale nebănuite de frumoase. Acordă atent volumul sunetului pentru a evita zgomotul asurzitor care-i speriasse pe cei doi mai devreme, apoi roti încetișor niște butoane care se aflau undeva în spate. Melodia lină, fredonată până atunci, dispăru, fiind înlocuită cu vocea unui porumbel. O voce plăcută și convingătoare care anunța știrea zilei:

„Nenorocirile prin care am trecut recent cu toții au lăsat peste tot răni adânci. Pământul și consoarta sa, Oceana, sunt acoperiți cu picături de sânge ale victimelor. Însă nu avem timp să stăm să ne lingem rănilor: vă rugăm să ieșiți mâine în zori, înainte ca Soarele să ajungă în înaltul cerului, să facem curățenie prin gospodării.

Să adunăm toate picăturile de sânge care se mai află în viață și să le adăpostim cu grijă în locuri umbroase. Vor veni rudele lor de pe tărâmurile îndepărtate și le vor căuta să le ducă acasă. Le vor spăla rănilor și le vor îmbălsăma cu dragoste sufletele înnegurate.

Să adunăm și picăturile de sânge pe care le vom găsi fără suflare. Să le înmormântăm la un loc, să fie împreună și după moarte. Le vom lumina calea spre lumea de dincolo, împodobindu-le mormântul cu lumânări aprinse, iar pe piatra de căpătâi vom grava cu litere de sânge că ele sunt eroii păcii. Să le păstrăm veșnică amintirea. Vom sădi în inimile noastre pentru totdeauna, sfânt respect pentru cei care au murit pentru liniștea noastră, pentru a trăi în pace și înțelegere pe acest pământ”.

Ascultau tăcuți. Viermișorul se uită pe sub sprâncene la Mama Picătură. Era îngrijorat pentru ea. Lacrimi șiroaie îi brăzdau acesteia obraji. Toți își plecară privirile, fără să poată rosti niciun cuvânt. Copilașul roti butonul Aparatului. Pe un alt post se difuzau știri despre neamul puricilor. De data aceasta, o voce stridentă de Pichere, ascuțită și enervantă, îi făcu să tresară.

„Războiul a trezit spiritul puricilor dintr-o îndelungată stare de amorțeală. Pentru prima oară în istoria existenței lor aceștia și-au asumat o responsabilitate majoră”.

Viermișorul trase de data aceasta cu coada ochiului spre Purice: acesta luase poziția de drepti, ca în armată, cu pieptul umflat înainte. În mâna stângă ținea demn Bobina de mătase. Mâna dreaptă o ținea la spate. Bărbia îi era ridicată. Era serios și emoționat. Semăna cu un general care se întorcea victorios dintr-o mare bătălie. Copilașul zâmbi văzându-l.

Știrea anunța că neamul puricesc se oferă voluntar să acorde ajutor tuturor celor care au nevoie, fără să urmărească vreun profit:

„Urmărim cu atenție aceste evenimente, se auzi din nou vocea Picherei. Sperăm că puricii nu urmăresc anumite interese, cum ar fi acela de a cuceri noi teritorii. Știm că sunt în stare de orice mai ales atunci când sunt flămânzi. De aceea trebuie să fim cu luare-aminte”.

Puricele se-ntunecă la față. Se încruntă de parcă băuse toată noaptea oțet dintr-o sticlă murdară. Văzându-i mimica, Mama Picătură și Viermișorul izbucniră în râs. Puricele tresări, fiind cât pe ce să scape din mână din nou Bobinuța de mătase. O prinse repede:

– Ce v-a apucat? îi întrebă pe cei doi.

– Dacă ai ști cât ești de caraghios când te strâmbi astfel, se scuză Mama Picătură.

– Tu cum ai reacționa în locul meu dacă ai auzi astfel de cuvinte la adresa picăturilor de sânge? o întrebă Puricele îmbufnat. Știi cumva unde locuiește această „frumusețe” de voce? se întoarce el apoi spre Viermișor. Tare mi-ar plăcea să-i leg vârful limbii acestui papagal, zise privind spre Bobinuța de mătase. Să ia aminte cum vorbește despre noi! Ie-te-te! Și se și strâmbă, vorbește cu accent! zise el ironic, scărpinându-se în ceafă.

Îl întristase ce auzise spunându-se despre purici, însă nu voia să se dea în vileag.

– Eh..., surâse la rândul său Copilașul, care înțelegea foarte bine unde bate Puricele. Dar se hotărî să-i facă jocul:

– Să știi că nu ți-am dat Ața de Mătase pentru a lega limbile străine care ți se pare ție că vorbesc cu accent... Și apoi, acesta nu e un Papagal: este o mândră Pichere, o crainică vestită...

– Și mai bine, atunci, zise Puricele. Îmi va fi încă și mai ușor!

Izbucniră în hohote de râs. Se simțeau foarte bine împreună. În clipa aceea, însă, din Tufarul vecin se auziră strigăte de dojană:

– Las’, că le voi spune eu mâine părinților ce faci tu în timpul nopții! Cum muncești tu! Cum îți pui viața în pericol cu trecători necunoscuți, căscatule ce ești! Poți să aduci necazuri întregii familii, neisprăvitule!

Viermișorul închise iute Aparatul. Își lipi degetul de buze:

– Sssst! se adresă prietenilor săi.

Cei doi tăcură. Nu știau dincotro se auziră cuvintele de ocară. Nu vedeau pe nimeni. Așteptau o explicație de la Copilaș. Vizibil deranjat, acesta le zise:

– Nu atrageți atenția. E o rudă de-a noastră. Muncește alături, sub tufarul vecin. Mă miră, însă, atitudinea lui: niciodată nu mi-a făcut observații până acum. Ba chiar știam că are probleme cu auzul. Se plângea tuturor că a îmbătrânit, că nu mai aude bine... Dar cum bag eu de seamă, aude și încă foarte bine! Altfel nu l-ar fi deranjat gălăgia noastră. Ce e drept, nici eu nu am avut până acum oaspeți neașteptați, cum sunteți voi. Probabil din cauza singurătății sale a avut o asemenea reacție. A auzit că eu mă simt bine cu voi, aici, și cucoana gelozie repede s-o fi cuibărit pe acolo și l-a prins de urechiușele lui fragile, rămânând să se dea huța pe ele...!

Începură din nou să chicotească. Deodată, însă, tot dinspre tufarul vecin se auzi o tuse puternică, parcă cineva se înecase. Ciuliră urechile: Puricele, naiv din fire, nu-și putu ține gura:

– Dumnezeu nu bate cu bățul, îi zise el Copilașului, începând din nou să râdă.

Mama Picătură li se adresă atunci pe un ton cât se poate de serios:

– Stați puțin: Copilașule, ce vor spune mâine părinții tăi dacă vecinul de sub tufarul de alături te va pârî că l-ai deranjat în timpul nopții?

Copilașul trase aer în piept și răspunse pe un ton vesel:

– Dacă vecinul meu, domnul Surdilă, le va spune mâine ceva părinților, va avea mari probleme cu toți copiii din neamul nostru. Când ne vom aduna cu toții la masă, aceștia îl vor trage de barbă chiar înainte să se așeze. După aceea, când somnul îi va fi mai dulce, ne vom aduna toți copiii și îi vom cânta din flutier serenade sub geamul de la dormitor. N-are decât să danseze, bătrânul: asta a vrut, asta va avea, căci el știe ce îl așteaptă..., zise spre amuzamentul tuturor.

Când se mai liniștiră, Copilașul le zise:

– Mă bucur că ne simțim atât de bine împreună. Bineînțeles că părinții mă vor certa pentru deranjul pe care i l-am făcut în noaptea asta vecinului, reluă el ideea de mai înainte. Parcă-i și aud cum mă vor dojeni: „De câte ori ți-am spus că un bătrân trebuie tratat cu respect, indiferent de caracterul lui?” Mă vor pune să-i cer scuze și să-mi iau angajamentul că nu voi mai face una ca asta. Cu toate acestea, știu că se vor supăra mai mult pentru că mi-am pus viața în pericol. Simt de pe acum cum mi se vor înroși urechile în mâinile tatei. Părinții îmi spun mereu să am grijă de mine, să fiu atent.

– Vorbești serios? îl întrebă Mama Picătură. Nu aș fi bănuir că un copil ca tine a fost pedepsit vreodată, zise ea mirată.

– Ce farmec ar mai avea atunci copilăria? îi întoarse vorba Viermișorul. Sigur că am meritat să fiu pedepsit din când în când, dar asta nu înseamnă că am așteptat pedeapsa stând cu mâinile în sân. Când trebuie să mă apăr, sunt un adevărat actor: la momentul potrivit încep să țip astfel încât trasul de urechi să înceteze la o limită suportabilă. Parcă aud vocea tatei: „Acum treci la colț!”

166

Târându-mi picioarele, mă supun și mă alătur păianjenilor care se leagănă pe năvodul țesut cu grijă. Mă vor privi cu tristețe și îmi vor arăta că părinții mei iar le-a distrus pânza și le-au interzis să mai iasă la vânătoare sub icoana sfântă...

Voi sta la colț până voi simți că mă liniștesc: adrenalina va reveni la normal, iar urechile îmi vor recăpăta culoarea dinainte. Apoi le voi cere părinților iertare pentru greșelile mele, străduindu-mă să-i conving că nu se va mai repeta.

Tăcu pentru câteva clipe, încordându-și atenția să vadă ce se mai întâmpla sub tufarul vecin. Era liniște, însă. Viermișorul relua, calm:

– Nu cred, totuși, că vecinul nostru, un vierme surd și bătrân, va dori să-și încarce sufletul cu păcate pârându-mă la părinți. Mai ales acum, înaintea Postului Mare... Știe că își va pune în cap toți copiii locului; iar fluierile lor nu știu nici de sărbători, nici de nimic, mai adăugă el zâmbind.

– Cu toții am trecut prin asta, interveni în discuție Mama Picătură. Chiar și atunci când părinții ne pedepsesc pentru bazoniile pe care le facem, deseori fără să ne dăm seama, peste ani ne aducem aminte cu mare plăcere de acele întâmplări. Bine ar fi ca din toate să învățăm câte ceva și să ne protejăm de neazuri, străduindu-ne să nu mai repetăm greșelile copilărești. Un proverb din bătrâni zice că unde părinții își lovesc cu blândețe odraslele cu palmele lor calde, bunătatea copiilor va crește ca pâinea cea puhavă, aromată de mireasma busuiocului. Niciodată nu trebuie să ne supărăm pe părinți; ei vor întotdeauna numai binele copiilor.

Puricele nu se abținu să nu comenteze:

– Ei, dar unde s-au mai pomenit pe pământul acesta copii cuminți și bătrâni frumoși? Suntem nevoiți să ne purtăm defectele, date tot de Dumnezeu, prin toate vârstele pe care le traversăm de-a lungul vieții...

Picătura și Copilașul rămaseră din nou uimiți de cuvintele Puricelui. Privirea lor îl intimidă pe acesta: „Ce se uită așa la mine? Te pomenesci că iar oi fi spus vreo prostie...”, se gândi el.

– Dragă Purice, îi zise Mama Picătură zâmbind; pe măsură ce te cunosc mai bine încep să cred că nu ești ca ceilalți purici. Ești amabil, curajos, ai o inimă bună și o educație aleasă...

Puricele simțea că se topește auzind complimentele Mamei Picătură. Bine că nu ploua mărunț în seara aceea că s-ar fi dizolvat cu totul pe sub tufar...

167

– Mă bucur că te-am cunoscut, continuă ea. Sunt norocoasă că Dumnezeu mi te-a scos în cale. M-ai și ajutat foarte mult, dar despre asta vom vorbi mai târziu căci mai avem multe de făcut împreună. Pe de altă parte și eu ți-am fost de folos: ai găsit Ața de Mătase cu ajutorul meu, nu-i așa?!

Puricele încuviință din cap.

– Însă eu nu mi-am găsit încă familia, mai zise Mama Picătură, oftând din greu. Deci am și eu nevoie de ajutorul tău... Desigur, dacă vei dori...

O prietenie de neuitat

Viermișorul îi întrerupse:

– Și eu mă bucur nespun că v-am cunoscut. Voi povesti despre voi întregii mele familii și tuturor celor pe care îi voi întâlni. A mai rămas puțin până la ivirea zorilor. De aceea trebuie să mă pregătesc ca nu cumva aceștia să-mi bată în fereastră și să-mi spună pe un ton morocănos, în auzul tuturor vecinilor, că sunt un leneș. Mai ales dacă se întâmplă ca mândra dimineată să nu fi dormit bine și să fi avut cine știe ce coșmaruri, mă poate face de rușine în fața tuturor! Tânăra dimineată este harnică, plină de viață. Nu-i iubește defel pe cei care se plimbă prin împărăția ei fără să facă nimic. Îi pedepsește cum îi vine la socoteală: fie îi dă pe mâna razelor fierbinți ale soarelui, ca să le pârzolească trândăveala, fie îi dă pe mâna umbrei, care este cea mai bună prietenă a luminoasei dimineți. Umbra abia așteaptă să descopere vreun leneș: îl va ademini în culcușul său plăcut și răcoros unde va sta toată ziua. Va pierde în zadar timp și energie, trecând fără nici un rost prin Viața asta, și așa destul de scurtă. Și asta nu e tot: la lăsarea serii, fiecare ființă de pe fața Pământului va primi din partea zilei o recomandare cu care se va înfățișa înaintea Noptii. Aceasta este încă și mai plină de surprize decât dimineata. Orice leneș care va cădea pe mâna ei, își va lua adio de la visele plăcute în timpul somnului, pentru simplul fapt că nu le merită.

– De aici ni se trag oare coșmarurile? se întrebă Puricele mai mult pe sine.

Viermișorul îl auzi:

– Cele două surori, Ziua și Noaptea, sunt mult mai înțeleghătoare cu noi, copiii. Nu ne pedepsesc atât de aspru, chiar dacă nu facem întotdeauna ceea ce trebuie. Nu le-ar da voie Dumnezeu: El știe că noi avem nevoie de un somn mai lung, mai dulce, pentru ca sufletul nostru micuț să crească odată cu trupul care să-l poarte frumos prin această Viață. Cu cei ajunși la maturitate, Ziua și Noaptea nu mai sunt atât de tolerante: numai ei știu, săracii, câte pedepse le este dat să primească de-a lungul vieții de la cele două surori capricioase. Nu aș vrea să le dezamăgesc tocmai acum, mai zise Viermișorul, ținându-și Aparatul la piept și privindu-l îndelung. După câteva clipe se adresă prietenilor săi:

– Aș fi vrut să vi-l dăruiesc. V-ar fi fost de folos să știți tot ce se petrece în Univers. Dar nu pot, din păcate! L-am primit în dar de la bunicii mei! Iar ei m-au

învăţat că nu e bine să înstrăinezi cadourile primite, atâta timp cât eşti încă în viaţă! Se spune că în acest fel îţi dai norocul primit de la Dumnezeu la botez. Iar atunci când n-ai parte de noroc, viaţa ţi se complică... Ar fi ca şi cum te-ai porni desculţ la un drum lung, plin de pietre ascuţite. Neamul nostru, al viermilor de mătase, respectă aceste legi nescrise. Nu ştiu care sunt obiceiurile voastre, de aceea vă rog să nu mi-o luaţi în nume de rău, mai zise Viermişorul.

Puricele voi să răspundă, însă Mama Picătură îl opri, punându-i o mână pe umăr pentru ca nu cumva să spună vreo prostie.

– Îţi mulţumim pentru intenţia ta, zise ea Viermişorului. Şi pe la noi sunt aceleaşi obiceiuri, să ştii, când vine vorba de cadouri. Însă chiar şi dacă nu ar fi fost vorba despre aceste tradiţii, noi tot nu am fi primit Aparatul.

– De ce? întrebă surprins Viermişorul de mătase. Îl consideraţi lipsit de valoare? nu-i veni lui să creadă ce aude.

Picătura zâmbi şi se grăbi să-l contrazică:

– Nu, nicidecum! Dimpotrivă: ne-ai demonstrat cât e de valoros! Însă uită-te şi tu la noi: suntem în trecere pe aici, prin lumea plantelor; nici nu ştim să-l folosim şi apoi... uite cât este de mic! Butoanele sale sunt microscopice. Măinile noastre sunt prea mari pentru el.

– Nu e o problemă că e mic, interveni Viermişorul. Ştiţi că îl putem mări, ca şi pe Bobina de mătase.

– Copilaşule, îţi mulţumim, dar ar fi păcat să-l stricăm, trecând cu el prin cine ştie ce locuri riscante. Dacă îl vei mări, va deveni prea greu pentru noi, căci avem drum lung de făcut ca să ne întoarcem la familiile noastre.

Viermişorul nu mai zise nimic. Se aplecă în dosul geamului şi aşeză Aparatul pe podea. Îl netezi de câteva ori şi îi şopti copilăreşte:

– Nu-ţi face griji, nu te dau eu nimănui! Abia spre sfârşitul vieţii te voi dăruia nepoţilor, aşa cum au procedat şi bunicii mei. Ajunseseră la vârsta la care nu se mai temeau că vor pleca pe lumea cealaltă fără norocul care i-a călăuzit o viaţă întreagă. Erau împăcaţi ştiind că l-au lăsat urmaşilor ca pe o avere nepreţuită, să le lumineze labirinturile Vieţii.

Apoi se întoarse la prietenii săi şi le zise cu tristeţe:

– Îmi vine greu să mă despart de voi. Nu se știe dacă Dumnezeu ne va da șansa să ne mai întâlnim vreodată. Cu siguranță, însă, întâlnirea noastră nu a fost întâmplătoare, cum nimic nu e întâmplător în viața aceasta minunată. Totul e rânduit cu grijă de forțe mult superioare nouă.

Se lăsă un moment de tăcere. Și Puricele devenise melancolic, chiar dacă de felul său era mai indiferent. Privindu-l pe Viermișor, Mama Picătură parcă își vedea copilașul pierdut. Ochii i se umplură de lacrimi...

– Parcă te-aș cunoaște de-o viață întreagă, Copilașule! se auzi vocea stinsă a Puricelui. Mi-ai devenit un prieten foarte bun într-un timp atât de scurt! În neamul nostru, al puricilor, se spune că sufletele care se simt atât de bine împreună, sunt suflete-pereche. Ele pot da naștere unei prietenii trainice, care poate dura o viață întreagă. Vreau să-ți mulțumesc că ai fost atât de bun, mai zise el îngenunchind. Bobina de mătase este un dar neprețuit. Întreg neamul puricesc, însuși animalul rănit, te asigurăm de respectul și recunoștința noastră. Îmi pare rău că nu am ce să-ți dăruiesc, la rândul meu. Ceva cât de mic, care să-ți amintească de mine în timp!

– Cadoul cel mai de preț este întâlnirea noastră, îi răspunse Viermișorul liniștit. Ridică-te, prietene, nu sta în genunchi. S-ar putea să-i răcești și nu cred că Mama Picătură te va putea duce în brațe... Ești prea greu pentru ea! glumi el, voind să mai destindă atmosfera.

– Stați puțin! strigă în acel moment Mama Picătură bolborosind: bătrână uitucă ce sunt...

Își duse emoționată mâinile la piept. Smulse din șiragul de Mărgeluțe Albăstrie două mărgele și le întinse Copilașului:

– Iată, acesta este cadoul nostru pentru tine!

Viermișorul se fâstâci:

– Dragă Picătură, ce faci? Fără cele două mărgele șiragul tău va semăna cu o fată frumoasă căreia îi lipsesc doi dinți din față! Cu siguranță le-ai primit și tu de la cineva și nu e bine să le înstrăinezi, ai uitat ce-am discutat mai devreme? Și apoi, eu sunt băiat: n-ar fi de mirare să mă trezesc chiar cu vreo roșie în cap, dacă mă vor vedea prietenii mei că port mărgele, râse el.

– Nu te pot minți: într-adevăr, eu am primit cadou aceste Mărgeluțe Albăstrie, recunosc Mama Picătură. Dar trebuie să știi că nu sunt niște mărgele obișnuite.

Nu ți le dau ca să le porți. Ele au puteri magice, tainele lor sunt cunoscute doar de Mama Natură și de Marele Creator!

Viermișorul deveni interesat. Se rezemă din nou de muchia ferestrei și o asculta atent pe Mama Picătură: voia să știe mai multe despre Mărgeluțele Albăstriei. Nici Puricele nu rămase indiferent: încet, să nu facă zgomot, se ridică și se dădu mai aproape ca nu cumva să-i scape ceva.

„Când am găsit picătura de sânge pe aleea întunecată și le-am văzut pentru prima dată, mi-a trecut mie prin cap că mărgelele de la gâtul ei nu sunt obișnuite... Aveau o sclipire puternică în noapte. Însă nu am bănuir că o biată picătură de sânge, rătăcită și rănită, poate avea niște mărgele fermecate”, se gândi Puricele privind atent șiragul de la gâtul prietenei sale. Au ei dreptate puricii când spun că prima impresie contează foarte mult...”, își mai zise el cu un ușor regret că nu fusese atunci mai atent.

Neștiind pe unde cutreieră mintea Puricelui, Mama Picătură zise mai departe Viermișorului:

– Mi-ai povestit că stai noaptea singur sub tufare din acestea întunecoase. Sunt sigură că mărgelele mele îți vor fi de ajutor. Dacă nu-ți vor folosi ție, atunci se poate întâmpla vreodată ca altcineva să te roage să-l ajuți; deci oricum Mărgeluțele Albăstriei îți pot fi de folos. Primește, deci, cadoul meu, conchise ea, desprinzând două mărgele din colierul său. Îți voi povesti despre puterea lor magnifică și despre cel care mi le-a dăruit, mai adăugă Picătura.

Când voi să i le dea observă, însă, că mărgeluțele sunt mult prea mari în comparație cu Viermișorul. Își retrase mâna dezamăgită. Se gândi că poate măcar în căsuța lui ar putea găsi un loc pentru ele: nu, nici aceasta nu era o soluție.

Deodată, însă, chipul i se luminează. Își aminti de Bobina de mătase pe care o primise Puricele: cum o mărise Copilașul. În același timp, Viermișorul bănuia ce anume o frământă pe Mama Picătură:

– Știu ce trebuie să facem! rostiră amândoi în aceeași clipă.

Puricele se uită de la unul, la altul. Cei doi se înțelegeau atât de bine, încât simțea cum un sămbure de gelozie încolțea îndrăzneț în sufletul său. Își simți inima grea. Pe deasupra îi era și foame și acest lucru îl neliniștea. Se retrase câțiva pași încercând să se liniștească.

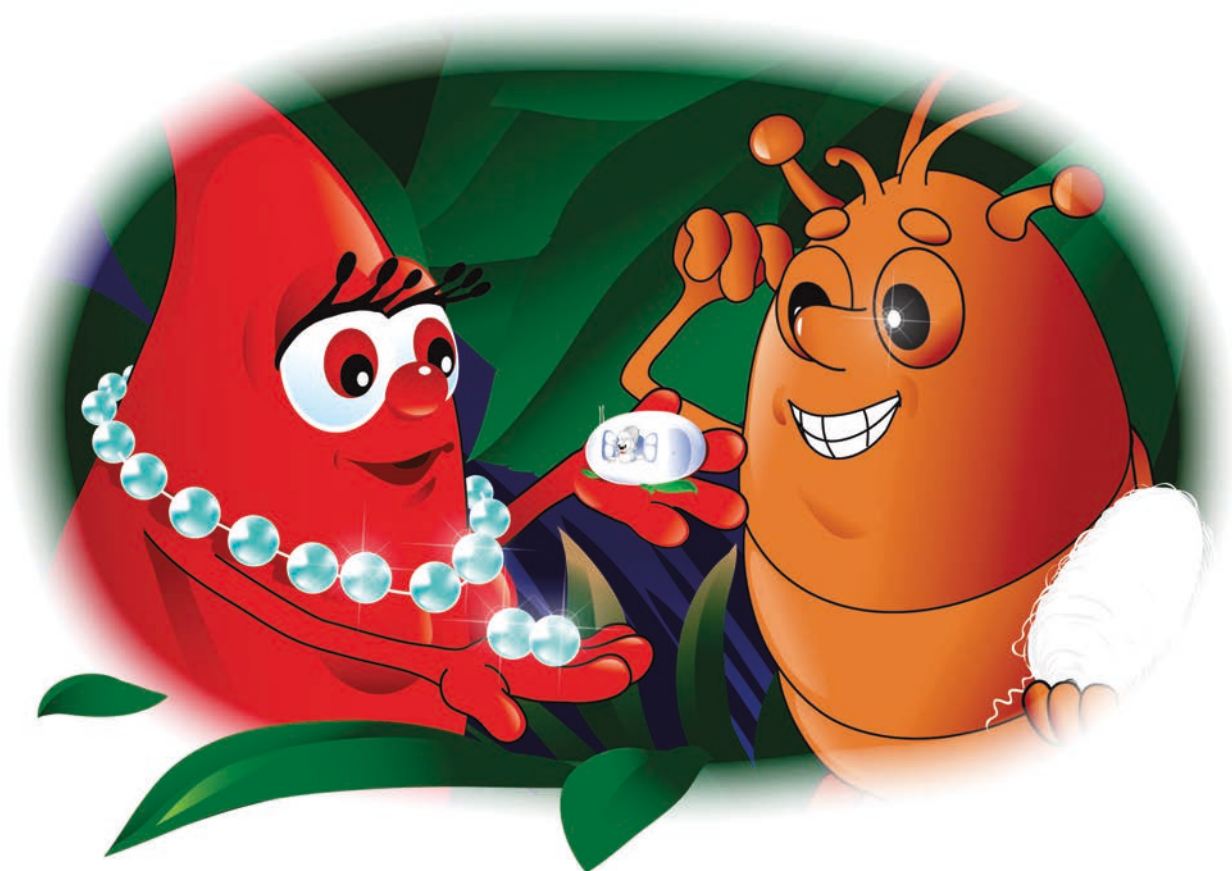

Își aduse aminte de o întâmplare trăită împreună cu bunicul său în copilărie. Când sărmanul animal, în blănița căruia locuiau, se îmbolnăvisese din cauza stresului, în sângele lui curat se iviră izvoare veninoase. Era foamete, și de dimineața până seara puricii se uitau la rănilor adânci ale animalului, neputându-se hrăni cu ele, căci s-ar fi otrăvit. Priveau cum se luptă globulele albe cu cele roșii pentru a prelua puterea asupra corpului. Săptămâni întregi puricii sufereau de foame, încât stomacul li se strângea de durere. Puricele își întreba Bunicul:

– Dacă lui Dumnezeu i s-ar face milă de noi și ne-ar dăruia la toată familia un munte de sânge închegat..., oare ce-am face cu el? Cum l-am putea duce în casa noastră micuță? Nu cred că ne-am îndura să-l lăsăm afară, căci o ploaie furioasă urmărită de fulgerele blestamate ar putea să-l distrugă.

Bunicul Purice își lua nepotul în brațele lui slăbite, pe care și căldura le părăsise de mult. Cu mâna tremurândă, îi dădea micuțului la o parte, firele de păr de pe fruntea îngălbenită de foame și cu un zâmbet însoțit de multe zbârcituri uscate pe obraji, îi spunea:

– Ehei, nepoate... Dacă Dumnezeu ne-ar fi auzit acum și ne-ar fi dăruit un munte de sânge închegat...

Apoi tăcea, dând încet de câteva ori din cap. Înghițea în sec câteva noduri pe care le trimitea să vadă ce mai face stomacul lui gol, după care continua:

– Dacă ni l-ar fi dat, cu siguranță găseam noi o soluție să-l ducem în căsuța noastră...

– Bine, dar cum? întrebam eu mirat și nerăbdător, de parcă acel cadou ar fi fost afară chiar în acel moment. Cum? insistam, zgâindu-mă la Bunicul.

Bătrânul râdea, uitându-se la scânteierile ochilor mei:

– Există o mie de posibilități pentru a face ca muntele uriaș să intre de bună-voie în căsuța noastră mică. Dar mai întâi ar trebui ca Dumnezeu să ni-l dăruiască, ofta neputincios bunicul. Când ești flămând, zicea el nepotului, creierul este mai ager și gândește mai limpede cum să facă rost mai repede de hrana după care tânjește stomacul. De aceea, dacă ai avea acum muntele de sânge în față, te asigur că ai găsi și soluția să-l duci înăuntru....

Probabil așa se întâmplase și acum, se gândi Puricele: Mama Picătură și Viermișorul, flămânzi și obosiți, au căutat cu agerime prin creier soluția micșorării mărgeluțelor. Și au găsit-o! Amândoi odată!

Într-adevăr, Copilașul scoase cutiuța albă în care păstra firele de iarbă cu puteri magice: fără să spună nimic, le alinie din nou pe pervazul ferestrei. Începu să le numere ca și data trecută. Se opri din numărat când ajunse cu degetul deasupra unui anumit firicel de iarbă. Acesta a sărit zglobiu, astfel încât Viermișorul să nu-l poată prinde. Se opri pe una din mărgeluțele strălucitoare din mâna Picăturii de sânge. Îngenunche cu delicatețe în fața ei și o privea cu atenție, încercând să-i descopere puterile magice tănuite sub sclipirea orbitoare. Viermișorul era mândru de firisorul de iarbă, precum e generalul de cel mai bun soldat al său. Îl privea zâmbind. Apoi își aplecă din nou privirea peste celelalte ierburi cu puteri magice înșirate pe pervaz. Ca și prima dată, se opri cu degetul deasupra uneia dintre ele. Dar firul de iarbă nu se mișcă. Punându-și mâinile în șolduri, Viermișorul îi zise ușor încruntat:

– Aaa!!! Deci tu ești unul dintrei cei leneși!

Atât i-a trebuit firului de iarbă: sări de la locul său, atent să nu fie prins, ca și primul, și ateriză pe cea de-a doua mărgea din palma Picăturii, începând să-i deslușească puterile. Copilașul era mulțumit. Îi făcu din ochi Picăturii:

– Totul e sub control, îi zise, sigur pe sine.

Strânse apoi cu grijă firele de iarbă rămase. Le așeză la locul lor, în cutia albă. Se întoarse spre firele de iarbă aflate în misiune și le șopti:

– Ei, voi, frumoasele mele!

Cele două fire de iarbă își ridicară privirea, curioase.

– Vedeți să nu deocheați mărgeluțele acelea privindu-le atâta timp... Mai bine intrați înăuntrul lor. Folosiți-vă puterile magice și le micșorați! Apropiindu-vă de inima lor, vă va fi mult mai ușor să le descoperiți tainele!

174

Firele de iarbă s-au bucurat de șansa care li se oferea.

– Hai! Treceți mai repede la treabă! le zori Viermișorul. Nu uitați că multe din surioarele voastre ar dori să fie în locul vostru... Nu mă faceți să regret că v-am ales.

Într-adevăr, în cutiuța albă din dosul ferestrei, celelalte ierburi fremătau de nerăbdare să preia misiunea aceea specială. Cuvintele Viermișorului le mânăni pe cele două fire de iarbă: „Se comportă ciudat! Își tot schimbă părerea de la o clipă la alta... Ce-o fi cu el?” îl priveau mirate.

Copilașul zâmbi: le ghicise gândurile.

– Bine, bine... nu vă întristați. Am glumit. Totuși aveți grijă că nu e o misiune oarecare. Voi urmări cu atenție care dintre voi e mai ageră și va reuși să micșoreze mai repede mărgeluțele, astfel încât să încapă în mâna mea.

Firișoarele fermecate zâmbiră larg: erau gata să răspundă provocării.

– Voi număra până la trei! le zise Viermișorul. Sunteți gata?

Firele de iarbă se uitară complice una la alta: erau pregătite.

– Unu, doi, trei! numără atent Copilașul.

În aceeași clipă firele de iarbă au sărit în sus. Se rotiră apoi de câteva ori prin aer. Se răsuciră cu capul în jos și, cu mâinile întinse înainte, se pregătiră să intre în interiorul Mărgeluțelor Albăstriei, ca într-un ochi de apă. Puricele și Mama Picătură le urmăreau cu respirația oprită:

– Oare nu se vor lovi? Mărgeluțele sunt tari ca piatra! se întrebară ei în șoaptă.

Însă în zborul lor de-o clipă, firele se transformă într-o magnifică rază de lumină verde. Străpunseră astfel mărgelele scânteietoare, dispărând lin înăuntrul lor. Minunea se petrecu pe dată: Mărgeluțele din mâna Picăturii se micșorau văzând cu ochii. Puricele și Mama Picătură priveau înmărmuriți, în timp ce Viermișorul era nerăbdător să-și primească darul. Emoționat, el îi șopti Mamei Picătură:

– Acum poți să mi le dai?

Prinsă de mirajul la care erau cu toții martori, Mama Picătură nu-l auzi. Atunci micuțul strigă nerăbdător:

– Dragă Picătură, mă auzi sau nu? repetă Copilașul întrebarea, fluturând disperat mâna prin fața ei.

– Desigur! Sunt ale tale, se dezmetici aceasta.

I le întinse cu drag. Ochii Viermișorului scânteiau de bucurie și de nerăbdare, în timp ce le examina curios. Șopti ca pentru sine:

– Tainele atrag taine...

– Să-ți spun câte ceva despre ele, îi zise atunci Mama Picătură. Dacă vreodată vei întâlni o plantă bolnavă pe care o vei îndrăgi și vei dori să o ajuți, poți

folosi mărelele fermecate. Vei lua una și o vei așeza cu grijă pe locul bolnav. Rana se va vindeca îndată, de parcă nici nu ar fi existat!

Puricele tresări: îi veni în minte Stăpânul său, animalul rănit. „Oare n-aș putea s-o rog să-mi dea și mie o mărgăla să-mi vindec stăpânul?” se gândi. ”Cu adevărat atunci puricii mă vor considera un sfânt...”, începu să viseze.

Mama Picătură continua să-i dea sfaturi Viermișorului, neștiind ce gândește Puricele:

– ...Dacă din întâmplare în calea ta va apărea vreo plantă răpitoare dornică să-ți facă rău, vei desface o mărgăla în două și o vei arunca peste dușman. Pericolul va dispărea în aceeași clipă...

Puricele o asculta pe Mama Picătură: entuziasmul ei și bucuria Viermișorului stârneau gelozia încolțită în sufletul său. Ar fi vrut și el să-i dăruiască ceva noului său prieten, mai ales că lui îi dăruise Bobina de mătase, nu Picăturii.

Pe de altă parte, tot Puricele fusese cel care o descoperise și o salvase pe Mama Picătură; nu era drept ca aceasta să-i acorde acum mai multă atenție Viermișorului.

Voi să se apropie de ea să-i spună ceva fără să audă Copilașul, însă acesta i-o luă înainte:

– Dragă Picătură, de unde ai luat aceste minunate mărgelile? întrebă Viermișorul. Mi-ai promis că îmi vei povesti...

Calmă și mândră în același timp, Mama Picătură îi răspunse:

– Față de tine nu pot avea niciun secret. Însă nu același lucru pot spune în legătură cu alții, mai adăugă, uitându-se la Purice. Să vedem mai întâi cum se comportă...

Puricele înmărmuri: „Ce i-am făcut? De ce se comportă astfel cu mine?” se tânguia în sinea lui. Mama Picătură continuă cu voce tare:

– Mi le-a dăruit Nourașul de Ceață când am trecut prin împărăția lui. El mi-a spus că le pot folosi să vindec rănille plantelor bolnave și să mă apăr de plantele carnivore. Aceste mărgelile scânteietoare poartă puterea tainică a Nourilor de Ceață!

Copilașul rămase înmărmurit. Privea mărgeluțele cu ochi mari și gurița căscată.

Mamei Picătură nu-i scăpă reacția Viermișorului. Se îngrijoră văzându-i mimica: poate mărgeluțele îi făcuseră rău? Poate Nourașul de Ceață i le dăduse numai pentru plante...

Inima Picăturii bătea să-i spargă pieptul, în ritmul unor tobe îngrijorate. „Oare ce anume blocase emoțiile Viermișorului?” se întreba ea. De puternice ce erau, la un moment dat bătaile inimii făcură să-i zvâcnească palma în care ținea căsuța Viermișorului. Aceasta sălta acum în sus și în jos, fiind în stare să trezească pe oricine chiar și din somnul cel mai adânc. Copilașul nu realizează dintru început ce i se întâmplă: credea că își luase zborul spre stele, sub magia mărgeluțelor! Respiră adânc și închise cu grijă palma în care ținea cele două mărgelile albastrii, ca nu cumva să le scape. Cu cealaltă mână se ținea de marginea ferestrei, să nu cadă. Nu înțelegea: „Oare din cauza mărgelilor fermecate?” fu primul lui gând. Curând însă își dădu seama că acel „cutremur” se datora bătailor inimii Mamei Picătură...

– Hei! Cine te-a speriat în halul acesta, de inima ți-a luat-o la sănătoasa? o întreabă Copilașul.

– Tu! îi răspunse Mama Picătură, cu vocea strangulată de emoție.

– Dar eu sunt bine! veni răspunsul Copilașului, care îi făcu din ochi.

Biata Picătură nu mai știa cum să-și oprească tobele inimii. Abia într-un târziu se liniști. Viermișorul privi atent în jur să vadă dacă nu cumva „cutremurul” de emoții al Mamei Picătură îi distrusese ceva prin căsuță. Nu văzu nimic deosebit: totul era în regulă. Numai căldărușa albastră, de care se împiedicase adineauri, se rostogolea, bucuroasă că cineva avusese grijă să o legene...

– Așteptați-mă. Mă întorc imediat, le zise Copilașul prietenilor, la un moment dat.

Se îndepărtă iute de fereastră, fără să-și dezlipească privirea de pe Mărgeluțele Albăstriei. Dispăru în camera de unde adusesse mai devreme Bobina de mătase. Mama Picătură se întoarse atunci spre Purice, voind să-l întrebe ceva. Îl descoperi uitându-se pierdut la mărgeluțele aliniat la gâtul său.

Într-adevăr, gândurile Puricelui zburau printre Nourii de Ceață. Ar fi dat orice să-i poată ademeni ca să le fure mărgeluțele fermecate. S-ar fi întors victorios cu ele pe pământ și, asemenea unui înger salvator, le-ar fi dăruit celor mai buni meșteri din rândul viermilor de mătase. Ar fi vindecat toate plantele și animalele rănite... Iar pe cei răi... O, Doamne, ce le-ar fi făcut Puricele celor răi și blestemați dacă ar fi avut mărgelile Nourașilor de Ceață! Se și vedea băgându-le în cap, cu forța, mărgeluțe albăstriei, tuturor celor care aveau gânduri necurate. Le-ar fi apăsât cu ajutorul unui ciocan de oțel, lovind cu sete. După aceea ar fi scuipat cu dispreț, ca nu cumva în urma loviturii, cumătra răutate să ia foc. Fumul ei gros, înecăcios și puturos ar fi putut, Doamne ferește, să decodeze tainele mărgelilor fermecate! Și atunci, tot Binele de pe pământ s-ar fi dus pe apa sâmbetei...

Chipul Puricelui se încruntase de parcă chiar în clipa aceea se confrunta cu unul dintre cei mai mari dușmani. Văzându-i privirea fixată pe mărgelile sale și fața desfigurată, Mama Picătură își duse repede mâna la piept. Își acoperi colierul de mărgeli și zise Puricelui:

– Ai grijă cum te uiți să nu mi le deochi și să-și piardă puterile magice! Până mâine dimineață vom avea nevoie de ele...

Puricele tresări, auzind-o. Gândul său era hăt, departe... Își mișcă de câteva ori pleoapele obosite și se cuibări mai bine sub Tufarul întunecat. Se simți puțin deranjat de cuvintele Picăturii de sânge:

– Vorbești de parcă ducă-s-ar pe pustii s-ar uita prin ochii mei, nu eu! Ce spui tu de deochi? Ai grijă ce cuvinte rostești! Întunecatul stă mereu cu urechile ciulite și așteaptă astfel de provocări. E de-ajuns un singur cuvânt nelalocul lui sau vreun gând rău, născocit de o minte slabă: Michiduță abia așteaptă să le pună imediat în aplicare, fără să mai poți îndrepta nimic pe parcursul nopții. În câteva clipe reușește să îndeplinească cu codița lui blestemată, toate relele aces-tei lumi. Cu cât mai multe răutăți va aduna în timpul nopții, cu atât va dormi mai bine în timpul zilei sub rădăcinile copacilor uscați. Ce perne își va făuri din blestemățiile sale! Pe ele își va culca mândru cornițele, care trebuie să fie odihnite ca să răscolească cu spor răutățile noastre din timpul zilei. Blestemele împletite pe timpul nopții le va cuibări în așternutul care îi va ține de cald.

Cuvintele Puricelui o înspăimântară pe Mama Picătură. Aceasta își făcu repede cruce, de câteva ori.

– Nu te teme, dragă Picătură, nu-ți deochi mărgелеle! mai adăugă Puricele. M-am uitat la ele pentru că sunt foarte atrăgătoare. Au o sclipire magică. Cred mai degrabă că ele sunt cele care ar putea să înnebunească pe oricine, și nu invers... Poate de asta și Viermișorul se comporta ciudat adineauri: l-or fi vrăjit ca să le iubească și să le slujească cu devotament o viață întreagă. Căci sclipirea lor, cum ai zis și tu, vine din Împărăția Farmecelor. Noi, ființele de pe pământ, nu avem acces la ele decât cu inima și cu viziunea minții. Farmecele sunt firave, sunt ca o adiere. Ca să le poți simți, sunt îmbrăcate în haina bunătății care a fost împletită de însăși mâna Sfinților, ca să poată colinda în siguranță toate meleagurile pământului și să semene în aerul curat, parfumul dragostei și tainele întregului Univers.

Melancolia Puricelui

– ...Doar știi cum se întâmplă cu cei îndrăgostiți, încep Puricele să viseze cu ochii deschiși. Sufletele lor sunt asemenea fructelor date în pârg. Înăuntrul lor, imaculata floare a Dragostei se deschide încet, cu gingășie, ca o floare de lotus. Petalele ei descoperă sentimente puternice care ard ca niște limbi de foc, ce nu mai pot fi stinse niciodată. Ele se înalță continuu, până când întregul trup se transformă într-un magic buchet al Dragostei. Îndrăgostiții sunt astfel frumoși, veseli, senini, plini de o Viață curată, protejată de roșul însângerat al trandafirilor înrouați, simbol al puterii de jertfă. Un astfel de buchet este binecuvântat de Dumnezeu. Iar când va fi legat cu fundițele delicate, harismatice, ale logodnei și ale cununiei, acest buchet va da naștere Iubirii, care se va sălășlui în sânul familiei abia născute. Sentimentele vor deveni și mai puternice: vor cuceri trupul, îl vor subjuga, îl vor înlănțui pentru o viață întreagă cu funii groase și îl vor transforma în sclavul lor, putând astfel să culeagă plăcerile Vieții.

Când suntem îndrăgostiți, continuă Puricele visător, suntem asemenea celei mai frumoase flori! Inima tresaltă, sufletul se umple de bucurie și un parfum îmbătător se înalță. Cu toții purtăm în suflet sămânța acestei flori. Nu trebuie decât să o îngrijim, să nu o ignorăm, să nu o amestecăm cu lucrurile lumești.

Mama Picătură începu să plângă. Un dor sfâșietor de soțul ei o încremenise pe loc. Până și Vântul părea plin de tăcere, de iubire, de frumusețe, de adevăr în oglinda spuselor Puricelui. Cuvintele acestuia păreau vii. Și ca orice este viu,

au dispărut repede, lăsând în urmă doar niște ecouri îndepărtate. Grăbită să nu le piardă măcar pe acestea, Mama Picătură îi zise prietenului său:

– Îmi place cum vorbești despre dragoste. E o încântare să te ascult... Cuvintele tale seamănă cu o serenadă a trubadurilor îndrăgostiți. Cine te-a învățat să vorbești așa? îl întrebă ea curioasă.

Ce să răspundă Puricele? Nici măcar nu se așteptase ca vorbele sale să-i placă Mamei Picătură. Le născocise atunci, pe loc. De unde îi veniseră lui gânduri atât de frumoase? Lui, căruia întotdeauna îi încolțeau în minte numai intrigi și nemulțumiri? Habar n-avea... Ochii îi căzură pe Bobina de mătase pe care o ținea în mână: „Poate ea a colectat din împărăția stelelor ideile acestea frumoase, șoptite de buzele vreunui sfânt față de măreța Dragoste care îl însoțește pretutindeni pe Marele Univers? Iar o Clipă fermecată, le-a furat poate ecoul, aducându-l ca jertfă Bobinuței, pentru că ea poartă din naștere culoarea purității? Iar Bobina de Mătase mi le-a așezat în rafturile creierașului, unde păstrez toată arhiva istoriei Dragostei cu care se hrănește întregul trup?

Puricele dădu din cap cu înverșunare: „Ce-i cu mine?”, se întrebă. Căută să se descotorosească repede de acest gând: „Mi se pare că am început s-o iau razna...”, își zise.

Se emoționase. Nu știa ce să-i răspundă Mamei Picătură. Ridică ușor din umeri și rosti fâstâcit:

– Pur și simplu mi-a venit și mie așa... Am fost dintotdeauna un copil foarte curios. De mic ardeam de curiozitate să aflu cât mai multe. De sărbători, când părinții mergeau în ospete, mă furișam seara târziu și plecam de acasă. Mă așezam la pândă și urmăream ce făceau tinerii îndrăgostiți. Mă minunam cum buzele lor însetate se căutau în săruturi curioase, învăluite în mari emoții. Poate de atunci mi se trage: din serile când stăteam și-i priveam cu gura căscată, vegheat de lumina lunii. În seara asta, în timp ce mă uitam la cerul înstelat, am revăzut același tablou. Am putut culege din sclipirea stelelor o mulțime de gânduri din copilărie. Mi-am adus aminte de gardurile roase de spatele îndrăgostiților, care se rezemau stând îmbrățișați în nopți cu lună plină...

– Dragă Purice, vreau să te întreb ceva. Dar te rog să fii sincer, îi zise Picătura, luându-și inima în dinți.

– Toată seara te-ai îndoit de mine. Ce te-ar face să crezi că nu ți-aș da un răspuns sincer? îi zise Puricele, plecându-și privirea, ușor îmbufnat.

– Știu că puricilor le place să spună minciuni, zise Picătura. Trăiți în preajma lor și vi se par calde și primitoare cum suntem și noi, picăturile de sânge. Dar vă înșelați până la urmă. Întrebarea mea este însă una foarte importantă pentru viitorul prieteniei noastre.

Puricele se îndreptă de spate și își ascuți urechile cu luare-aminte: „Ce-o fi voind Mama Picătură? se întrebă el. Poate îmi va propune să-i păzesc de vampiri vreo baltă înspumată de sânge, ce fusese abandonată dintr-un corp rănit sau neînțelept”.

Flămând și pofticios din fire, simți cum i se strânsesă stomacul și venele de la gât. Își șterse gura vânătă, fiind numai ochi și urechi la spusele Picăturii:

– Te ascult, o îndemnă el.

Mama Picătură își drese vocea și zise încetișor:

– Vreunul dintre strămoșii tăi a fost scriitor? fu întrebarea ei, spre marea surprindere a Puricelui. Nu se aștepta la o asemenea întrebare. Începu să-și scormonească creierul, „căutând” cu ardoare:

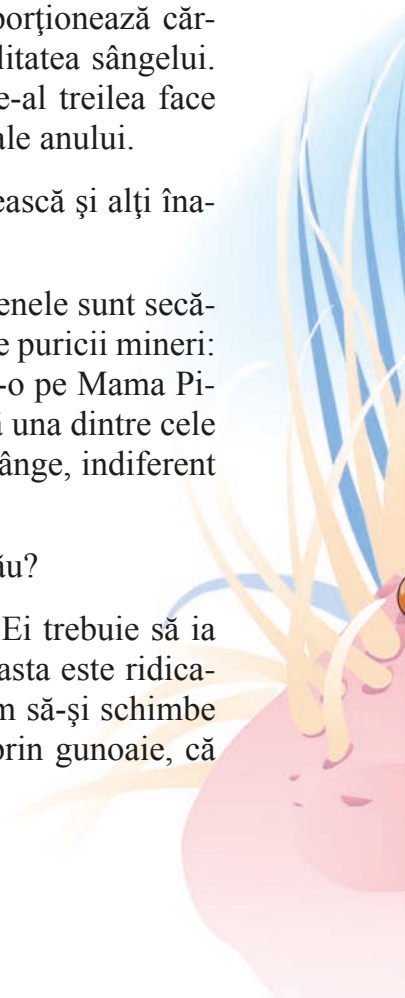
– Să vedem, zise el nehotărât. Știu că avem printre noi un măcelar. E primul pe listă. Are un talent deosebit. Niciodată nu dă greș când porționează cărnața fragedă. Al doilea ca și renume este cel care verifică calitatea sângelui. Are grijă să nu să ne îmbolnăvim când îl consumăm. Cel de-al treilea face murături și conserve din sânge pentru perioadele mai dificile ale anului.

Apoi Puricele tăcu. Se scărpină în cap, încercând să-și amintească și alți înaintași:

– A, da! Mai avem un specialist în familie: ne previne când venele sunt secătuite și proviziile noastre sunt pe sfârșite. Nu pot să-i uit nici pe puricii mineri: neapărat trebuie să-ți vorbesc despre ei! zise Puricele privind-o pe Mama Picătură și ridicând un deget spre ea. Munca lor este considerată una dintre cele mai riscante. Înainte să plece la muncă beau două pahare cu sânge, indiferent dacă le este foame sau nu.

– Două pahare de sânge? se minună Picătura. Dar nu le este rău?

– Îți spuneam și adineauri că munca lor este foarte riscantă. Ei trebuie să ia temperatura din fundul animalelor de trei ori pe zi. Dacă aceasta este ridicată, minerii au grijă să anunțe animalele în blana cărora locuim să-și schimbe regimul de alimentație. Să nu mai caute tot felul de resturi prin gunoarie, că

le pândește vreo pântecăraie, care să-i facă să-și blesteme zilele. Ei, și îți dai seama în ce condiții lucrează un purice-miner, care e nevoit să stea sub coada vreunui porc căcăcios. Oricând există riscul să nu se mai întoarcă la familia lui dragă. Cine știe pe unde-i mai poate ajunge sufletul, săracul? Prin coafura ciufulită și plictisită a mamei naibii...

– Cu ce îi ajută dacă bea două pahare de sânge? dori să se lămurească Mama Picătură.

– Un pahar va fi cu sânge de dihor ca să nu se sufoce din cauza putorii bălegarului de porc când acesta are pântecăraie. Al doilea pahar va fi cu sânge de bou, ca minerul să aibă mai multă putere când necazul îl va prinde de spate.

– Nici nu am bănuir că viața voastră e atât de plină de pericole, îi zise Mama Picătură, Puricelui.

– Și încă asta nu-i nimic, răspunse acesta. Sunt zile în care vulcanii înfocați erup și atunci e cu adevărat vai de capul nostru! Ne luăm zestrea în spate și ne mutăm în altă parte. Nu ne mai putem întoarce decât dacă Dumnezeu se învoiește și dă niște ploi abundente cu picături vâjnoase care să înlăture bălegarul uscat de la fundul animalelor bolnave!

Aceștia sunt minerii noștri, dori să încheie Puricele. Mai avem și frizeri și mai sunt și alții, însă nu prezintă mare importanță. Dar scriitori... Poeți... Nu știi, nu avem..., zise el într-un final. Dar de ce mă întrebi? se întoarse apoi spre Mama Picătură.

– Pentru că ai talent, îi răspunse aceasta. Ai demonstrat de mai multe ori în această seară, voi ea să-l convingă. Cuvintele tale par să aibă aripi uneori. Desigur, ai și o latură de luptător care urmărește cu atenție ca orice se întâmplă în jur să folosească în interesul său. Atunci nici nu putem vorbi de sensibilitate în ce te privește. Alteori, însă, cuvintele tale, deși simple, comune, trecute prin inima ta se transformă în diamante. Pui multă energie în cuvinte, le dai viață. Iar ele împrăstie în jur, ca niște artificii, sclipiciul curiozității.

Puricele își umflă pieptul de mândrie: se bucura că a reușit s-o emoționeze pe Mama Picătură. Își închipuia că măcar de acum îl va respecta mai mult. În mintea sa prinse să se înfiripe un plan: să-i cucerească inima Mamei Picătură și să-i schimbe părerea urâtă pe care o avea despre neamul lui.

Cuvintele mângâietoare ale Picăturii îi aduseră aminte Puricelui cum stătuse o dată, demult, de vorbă cu vecinul lor, un țânțar bătrân. Acesta se plângea că nevastă-sa îl părăsise: se îndrăgostise, păcătoasa, de codița stufoasă a lui Michiduță și plecase să viziteze împărăția întunericului. De fiecare dată când își amintea de necazul său, Țânțarul spunea cu lacrimi în ochi oricui era dornic să-l asculte:

– Să n-aveți niciodată încredere în partea feminină: se lasă ușor păcălită de cuvintele frumoase și nu pune prea mare preț pe fapte. Abia când ajung să se confrunte cu tot felul de probleme dificile, născute din iluzia cuvintelor frumoase, ele încep să cearnă totul. Stau și macină zile întregi cuvintele auzite și sentimentele trăite cândva. Le macină ca pe niște boabe crude de mălai în sufletul lor misterios, crezând cu mintea lor tulbure, că ar putea întoarce timpul ca să-și repare greșelile. Dar e prea târziu. Clipele, slujnicele Timpului, le-au luat sentimentele abandonate odinioară, ca nimeni să nu-și mai bată joc de ele. Și le-au dus printre tainele Universului, dăruindu-le celor care au fost lipsiți de ele. Cu alte cuvinte, ce ți-a căzut din mână, niciodată să nu mai ridici, căci de acum aparține Pământului, și e păcat să-l înstrăinezi.

Văzând că vorbele sale au avut efect asupra Mamei Picătură, Puricele începu să-și frământa mintea să mai compună câteva poeme, să le aibă de rezervă. Avea de gând ca atunci când Mama Picătură se va supăra și îl va critica, el să îi dedice un poem din acela care s-o impresioneze. „Îi voi încânta auzul cu câteva cuvinte frumoase și ea se va calma”, se gândi Puricele.

Respiră adânc și zise fericit prietenei sale:

– Bănuiesc că dacă printre strămoșii mei ar fi existat vreun scriitor, neapărat mi-ar fi spus părinții sau bunicii. Ca urmare, dragă Picătură, nu sunt decât un simplu Purice pe care destinul ți l-a scos în seara aceasta în cale...

– Dar poate vei fi tu primul..., îl încurajă Picătura de sânge.

Puricele simțea cum urechile i se transformau încet într-o pereche de aripi angelice. Sufletul îi sălta de bucurie. Pentru prima dată Picătura de sânge îi vorbea astfel. O întreabă:

– De ce ziceai mai devreme că această discuție este importantă pentru prietenia noastră? Ce s-ar întâmpla dacă în familia mea ar fi existat vreodată vreun scriitor sau poet celebru?

– Cum să-ți explic, își începu Mama Picătură răspunsul. Nu multor purici le este dat în Viață să se împrietenească cu o Picătură de sânge. Probabil orice alt purice care m-ar fi întâlnit, m-ar fi mâncat cu lăcomie. Or, tu te-ai comportat cu totul altfel. Ne-am împrietenit. Te vei întoarce acasă cu Bobina de Mătase, și le vei povesti tuturor despre aventurile noastre. Nu vei uita să le amintești că am criticat puricii de mai multe ori și nu cred că asta îi va bucura. De-ai fi avut vreun scriitor în familie, cu siguranță ar fi dorit să se răzbune. Mi-ar fi alcătuit o biografie în care să mă îmbrobodească cu toate răutățile de pe pământ. Cum se va mai odihni atunci sufletul meu după moarte? Va bântui de-a pururi pe pământ ca o stafie din acelea care colindă cărțile voastre pătate în permanență de sânge...

185

Frumusețea veșnică a sufletului

Puricele părea că nu înțelege mare lucru de aceea Mama Picătură se strădui să fie mai explicită:

– Uite, imaginează-ți că te afli acum în Paradis. Că în jurul tău sunt cei care și-au trăit viața frumos: au făcut fapte bune, l-au iubit pe Dumnezeu.

Puricele făcu ochii mici, căzând în melancolie. Îi plăcea mult să viseze cu ochii deschiși. Probabil acum se și vedea zburând printre îngeri, plecând în misiuni salvatoare. Mama Picătură intui la ce se gândește:

– Ei! Cum e? Ți-e sufletul plin de bucurie, nu-i așa? îi zise.

Puricele încuviință din cap încurajând Picătura de sânge să continue:

– Simți că ai meritat să ajungi aici, nu?

– Da! se grăbi să confirme Puricele.

– Sunt momente de sărbătoare pentru tine. Acum imaginează-ți că altcineva a ajuns în împărăția lui Michiduță din cauza mulțimii de greșeli pe care le poartă în spate. Invidios pe tine, va începe să te scarpine cu codița celui rău și va spune urechilor lungi și curioase ale lumii că tu ai fost un neisprăvit, care nu merita să ajungă acolo, Sus. Cum crezi că te vei simți atunci?

Puricelui îi dispăru zâmbetul.

– Vei da fuga în bisericile din Împărăția veșnică după ajutor. Te vei ruga să scapi de gurile rele care poartă atâtea blesteme pe buze, răspunse Picătura în locul lui.

Fără să-și dea seama Puricele își strânse mâna în pumn. Luase în serios spusese Picăturii. Privea în jur cu ură ca și cum dușmanul acela închipuit se afla chiar acolo. Când își dădu seama că totul se petrece doar în imaginația lui, începu să râdă. Își descleștă degetele și zise puțin rușinat de gândul său:

– Dragă Picătură, dacă sufletul meu va ajunge în paradis nu cred că m-ar mai interesa ce gândesc alții despre mine! Nu-mi va păsa ce vor face necurații cu trupul meu în mormânt. Pot să facă și borș din el! Poate astfel le va sta un os în gât nenorociților încornorați și lumea va scăpa de ei. În ce privește bârfele pe care le vor spune pe seama mea nu au decât să se înece cu ele și să-și simtă cuvintele amare pe limbă atunci când vor gusta coliva dulce dată de pomană de sufletul meu...

– Cum poți vorbi astfel despre trupul tău? îi întoarse vorba Mama Picătură. Cum poți fi nepăsător față de el? Te-a servit o viață întreagă. Cum poate să nu-ți pese de mormântul tău? Este locul unde vor veni copiii, rudele, prietenii când le va fi dor de tine! Îți vor aduce flori alese, îți vor vorbi, te vor jeli... Tu nu-ți dai seama ce vorbești, îi zise Picătura supărată.

Simțea că se înfurie:

– Uită-te în ochii mei! i se adresează la un moment dat Puricelui. Cu ce scop trăiești tu pe acest pământ? Unde-ți este onoarea, unde-ți este recunoștința față de cei pe care îi iubești?

Puricele deveni palid. Ce făcuse? Mama Picătură îl privea ca pe un criminal de război! Voi să se uite în altă parte în speranța absurdă că poate Picătura nu i se adresează lui. În zadar, însă... Se dădu câțiva pași înapoi ca să se protejeze de o eventuală reacție a Picăturii. Înghiți de câteva ori în sec, apoi îndrăzni să o privească pe aceasta în ochi. Regreta că o dezamăgise din nou. O respecta foarte mult și o considera o mamă extraordinară. Cum să îndrepte situația?

În timp ce-și frământa mintea să găsească o soluție ca să o îmbuneze pe Mama Picătură, Clipele care treceau prin fața lor, prinseră Situația aceea neplăcută de subsuori, ducând-o prietenește mai departe să-i arate averile Timpului nemuritor. Puricele înțelese că e prea târziu să mai îndrepte ceva. Disperat, întinse mâna cu intenția s-o prindă, s-o întoarcă înapoi.

În timpul acesta, Picătura se porni cu o nouă avalanșă de acuzații.

– Ce vorbe sunt acestea? Cum adică să spui că stăpânul infernului poate face borș cu trupul tău?

– Te rog, liniștește-te. Îmi retrag cuvintele..., zise el, lăsându-și dezamăgit mâna în jos. Dacă vei continua să fii supărată pe mine, îți las Bobina de mătase și plec de sub acest tufar. Pentru totdeauna! Unde voi vedea cu ochii... Nu mai pot să te văd atât de supărată pe mine, zise Puricele cu disperare în glas, în timp ce se foia de colo până colo.

Picătura realizează că a fost prea dură, de aceea zâmbi și se apropie de el:

– Iartă-mă, zise cu blândețe. De vină e doar stresul evenimentelor din această seară, care cred că vrea să ne certăm, încercă ea să se scuze. Hai, vino aici, lângă mine, îl îndemnă ea. Tu ești salvatorul meu. Cine știe ce s-ar fi întâmplat cu mine dacă nu erai tu? Hai, te rog vino o dată aici, lângă mine, nu mă face să strig în gura mare că aș putea să deranjez vecinii! deveni Picătura insistentă.

Puricele înaintă timid. Nu-și putea ridica privirea din pământ.

– Te rog nu mai fi supărat, iartă-mă! îi zise ea blând. Unde să pleci așa, singur în noapte? Cum să-mi dai mie Bobina? Ai uitat că darurile primite nu pot fi înstrăinate? Vrei să rămâi fără noroc? căuta să-l îmbuneze.

Puricele își ridică timid privirea și se uită în ochii ei. Un zâmbet trist părea să-i viziteze chipul.

– Mă bucur să te văd din nou zâmbind, adăugă Mama Picătură, cu blândețe. Dragă Purice, aș vrea să stăm puțin de vorbă ca între prieteni, se poate? mai zise, luându-și mâna de după umerii Puricelui. Îmi dai voie să-ți dau câteva sfaturi care te vor ajuta în viață? îl întrebă mai apoi.

– Desigur, aprobă acesta.

– Știi ce m-a înfuriat atât de tare? Ziceai că după moarte ți-e indiferent ce se va întâmpla cu trupul tău. Aș vrea să nu uiți că trupul și sufletul sunt strâns legate între ele. Sufletul a fost sămânța care a încolțit, a înflorit în trup. Nu poți părăsi acest locaș fără să-ți pese. În seara asta mi-ai povestit că ai locuit în blana diferitelor animale. Bănuiesc că nu singur, ci împreună cu familia, nu-i așa?

Puricele încuviință din cap.

– Buun... Acolo, desigur, aveai o căsuță, făcută de părinții sau de bunicii voștri, da?

– Da..., murmură încet Puricele, devenind din ce în ce mai blând.

– Iar acolo, în căsuța voastră ați crescut împreună mulți copii cum sunt de obicei în familiile voastre de purici, unde Dragostea nu are frontiere. Ați dormit împreună pe cuptorașul de lut protejați de fundițele așternutului călduț.

În clipa aceea, în ochii Puricelui scânteiară lacrimi de emoție. Își aminti de copilăria lui lipsită de sclipirea galbenilor, dar în schimb foarte frumoasă și plină de peripeții. Vedeă și acum acel tablou al Vieții lui, care însă era lipsit de culorile vii, din cauza sărăciei care se aciuase pe lângă tot neamul său. Ce frumos era când se adunau cu toții în jurul mesei rotunde! Era o masă veche, făcută tocmai de străbunicii lui! Sărmanul taică-său, niciodată nu stătea cu ei la masă. Ba mâncarea nu era de ajuns, ba nervii nu-l mai țineau de atâta gălăgie stârnită de-o mulțime de copii...

Puricele vedeă și icoana mamei sale, întotdeauna grijulie față de cei mai mici ca nu cumva să rămână vreunul flămând. Pe frații mai mari, care tot timpul găseau câte un motiv de hârjoană și râdeau în timpul mesei, mama știa cum să-i liniștească: avea ea o lingură mare de lemn cu care îi „atingea” drept în frunte. Iar dacă întrebau de ce a făcut asta, căci nu se știau vinovați cu nimic, răspunsul mamei era unul foarte diplomatic:

– Era acolo o bacterie hoasă care vroia să-ți fure norocul...

Copilul nu se mai supăra. Din contra: îi mulțumea dragei lui mame pentru grija pe care i-o poartă. Gândurile Puricelui fură întrerupte de Mama Picătură:

– Eu cred că porți cu tine amintiri neprețuite despre căsuța copilăriei voastre...

Puricele nu mai răspundea. Doar încuviința din cap.

189

– Ei bine, continuă ea, atunci când a venit timpul să vă părăsiți casa, să-i închi-deți ușa pentru ultima dată vi se rupea inima de jale. Rămânea pustie, sărmana, fără căldura copilăriei voastre...

Puricele murmură răgușit:

– Eram distruși de durere. Am bocit cu toții în fața casei, lăsând-o fără praguri din cauza lacrimilor noastre sărate... Și acum tânguiesc după ea căci nu pot uita dulcii ani ai copilăriei...

– Vezi? îl completă Picătura. Am ajuns unde trebuia. Deci spune-mi tu acum: dacă ar veni cineva de acolo, de pe meleagurile unde se află căsuța voastră și îți va spune cu dispreț că niște nesocotiți au batjocorit-o, că i-au dat foc și a ars până la temelii cu tot cu anii copilăriei voastre, cum se va simți sufletul tău? Ce-ți va spune inima? Vei putea rămâne indiferent? Nu te vei îndurera? Nu vei avea remușcări că n-ai putut s-o protejezi de-a lungul vieții tale?

Puricelui îi dădură lacrimile. Își încreți fruntea apoi spuse cu glas răzbunător:

– I-aș ucide dacă i-aș descoperi!

– De ce să-i omori? întrebă Mama Picătură.

Puricele nu răspunse. Își plecă trist privirea. Picătura îl apucă de umeri, îl zgâlțâi puțin voind să-l privească în ochi și-i zise:

– De ce să-i omori? Doar tu și familia ta nu mai locuiți acolo. E o casă pustie, nimănui nu-i mai trebuie. Ce mai reprezintă ea pentru tine? Ce te mai face pe tine, care te afli acum sub un tufar undeva departe, să fii în stare să comiți o crimă pentru ea? Cei care au dat foc casei tale nu ți-au făcut ție niciun rău. Nici familiei tale, nici prietenilor tăi. De ce în sufletul tău s-a trezit o dorință de răzbunare cumplită și arde acum în flăcări?

Puricele stătea înțepenit și lacrimile îi curgeau pe obraji. Nu putea articula niciun cuvânt.

– Să ne gândim și altfel, mai zise Mama Picătură. Dacă cineva ți-ar spune despre familia la care ții atât de mult că în căsuța aceea, arsă de-o mână rea, a locuit o familie de nebuni, niște nelegiuți, niște păgâni... Ce-ai face atunci?

Sărmanul Purice... Lacrimile îi șiroiau fierbinți pe obraji. Abia acum o înțelese pe Mama Picătură. De asta se înfuriase adineauri când el fusese atât de indiferent... Picătura îi dădu din deget muștrător, dar în același timp un zâmbet blajin îi lumina chipul.

– De asta ne este dată viața, Purice drag: să învățăm să prețuim, să protejăm tot ce ne-a fost dat odată cu ea: dragostea, speranța, încrederea, sentimentele, amintirile, clipele frumoase, valorile care ne sunt călăuze. Cum îți pot fi ele indiferente? Cum să-l lași pe Michiduță să ți le calce în picioare? Cum să-l lași, cum ai spus tu, să-și facă borș din ele? Să ți le amestece cu lingura lui murdă, mânjită de păcat? Crezi că asta merită după ce te-au slujit cu credință de-a lungul întregii vieți?! Unde ți-e recunoștința față de ele?! Trupul ne este dat să

ne slujească Sufletul care trebuie să învețe să se bucure de adevăratele valori: dragostea pentru părinți, frați, bunici, prieteni. Sufletul e mereu însetat de Iubire. Este tot ce poate fi mai scump, mai frumos în viața dăruită de Domnul.

Puricele plângea. Pe Mama Picătură o înduioșau lacrimile lui, dar simțea că tânărul ei prieten avea nevoie de o astfel de lecție. Se apropie de Purice, îi mângâie obrazii înlăcrimați, îi sărută fruntea încrețită de tristețe și-i zise:

– Niciodată să nu neglijezi ceea ce este scump inimii tale. Niciodată să nu scuipi asupra celor care ți-au purtat inima pe brațe. Niciodată să nu-ți ștergi picioarele de cei care au avut încredere în tine. Și nici altora să nu le permiți s-o facă. Dacă nu-ți vei proteja valorile care te-au călăuzit prin Viață va fi vai de sufletul tău! Este cel mai mare blestem pe care i-l vei arunca în spate, împovărându-l pe vecie...

Mama Picătură tăcu. Se auzeau doar suspinele înfundate ale Puricelui.

– Ei, măi Purice, ai grijă să nu-ți ajungă lacrimile pe Bobinuța de mătase! îi zise Picătura la un moment dat. Nu uita că trebuie protejată de umezeală și de foc! Încercă ea să-l scoată din starea în care se afla.

Își luă mâna caldă de pe obrazul Puricelui. Acesta își feri capul într-o parte să nu-și pună în pericol Bobinuța. Din buzunarul șifonat scoase batista de mătase pe care i-o dăruise Viermișorul. Își șterse lacrimile și își suflă nasul zgomotos. Suspină îndelung și privi cu atenție dacă nu cumva vreo lacrimă ajunsese pe Ața lui de mătase. Se liniști văzând că totul era în regulă. Băgă batista înapoi în buzunar și privind în ochii Picăturii îi zise:

- Mi-ai dat o lecție de neuitat. Mulțumesc! Voi ști de acum ce atitudine să am față de tot ce este cu adevărat important în viață. Voi spune și altora, încăpățânați de-alde mine, că ceea ce contează nu e neapărat numai ceea ce punem pe masă.

– Îmi pare bine că ai înțeles, zâmbi Picătura. Știu bine că lecția aceasta îți va prinde foarte bine. Să știi că mi-e dor de zâmbetul tău sugubăț care știe să împrăstie peste tot voia bună...

Penița Aurie, înger sau călău?

Puricelui i se luminează chipul de un zâmbet larg. Parcă nici nu se întâmplase nimic până atunci.

– Așa aș vrea să te văd mereu! mai adăugă Mama Picătură. Aș mai vrea să încheiem discuția noastră, dacă binevoiești. M-ai întrebat ce-ar fi însemnat dacă tu ai fi avut în familie un scriitor renumit. Să știi tu, dragă Purice, că au dreptate bătrânii cei lungi de zile care au trecut prin războaie reci și foarte crunte când spun că cea mai periculoasă armă de război se află aici, pe Pământ. Este vorba despre...

Nerăbdător, voind să arate că el știe care ar fi cea mai periculoasă armă de război (căci și el străbătuse câmpurile de luptă), Puricele o întrerupse pe Mama Picătură:

– ...sabia cu lamă de oțel, făcută la comandă de către luptătorii adevărați! Mâinile lor pătate de sânge au grijă să-i păstreze lama strălucitoare mereu ascuțită, ca să poată tăia capetele dușmanilor dintr-o singură lovitură!

Picătura nu se așteptase ca Puricele să o întrerupă. Zâmbi de îndrăzneala lui și dădu din cap că nu. Puricele se descumpăni puțin:

– Atunci poate... aruncătoarele de flăcări..., încercă el iarăși.

Picătura negă din nou. Puricele intră în joc. Simți cum i se ridică adrenalina din cauza emoțiilor, ambiționându-se să ghicească arma la care se referea Mama Picătură.

– Aruncătoarele de pietroaie, zise mai apoi, tot fără succes.

Mama Picătură urmărea reacțiile Puricelui după fiecare răspuns incorect. Parcă era un cameleon beat, obosit după ce chefuisese o noapte întreagă. Puricele privea într-un punct fix: se concentrează atât de tare, încât pe frunte îi apăruseră broboane reci de sudoare. Își ținea mâna în dreptul feței și ridica câte un deget pentru fiecare tip de armă pe care și-l amintea. Într-un final, uitându-se pe sub sprâncene la Mama Picătură, îi zise după un moment de suspans:

– Desigur! Cum am putut să uit tocmai de ea? Cred că este vorba de arma biologică. Dușmanii o introduc pe furiș în cetățile bine păzite. Iar când respirăm, bacteriile intră în corp apoi îl mănâncă pe dinăuntru, distrugându-l definitiv! Numai să nu-mi spui că nici asta nu este cea mai periculoasă armă! În afară de ea mai rămâne numai buzduganul sau biciul de foc pe care stăpânul infernului îl poartă în permanență legat la brâu, încheie el triumfător.

Picătura schiță un zâmbet. Puricele se învioră și prinse a-și descreți fruntea. Picăturile de sudoare nu mai aveau unde să se ascundă și de aceea se furișară în sprâncenele întunecate să se încălzească puțin de la căldura ochilor emoționați. Zâmbetul Picăturii îl făcea să creadă că de data aceasta ghicise. Însă Mama Picătură îl anunță că nici acesta nu era răspunsul corect. Dezamăgit, Puricelui nu-i rămase decât să se dea bătut. Mama Picătură avea să-i dezlege misterul.

193

– Cea mai periculoasă armă care există pe acest pământ, zise calmă Picătura, este PENIȚA AURIE. Ea este botezată, sfințită și apoi îmbrăcată pe pana neagră a unui vultur viteaz.

– Penița Aurie? îi scăpă Puricelui un strigăt de uimire. Ce fel de armă poate fi asta?

– Penița Aurie, dragul meu Purice, scrie Istoria care traversează veacurile. Penița Aurie pecetluiește destine. În zile de sărbătoare, purtată de o mână as-

pră, ea va fi înmuiată într-o călimară cu cerneală blestemată de apele curate. Încet, ca nu cumva să o audă îngerii lui Dumnezeu, Penița Aurie va coborî ușor pe o bucată de hârtie cu valoare istorică și va lăsa pe aceasta o iscălitură neagră. Prin această semnătură pot fi condamnate fără milă, milioane de suflete nevinovate pe care corpurile le-au părăsit pe câmpul de război. Peste veacuri de suferință vor veni timpuri noi, întâmpinate cu aceeași voie bună de Razele Soarelui. Spiritele nevinovate ale celor ce zac în mormintele reci nu vor avea însă liniște pentru nedreptatea ce li s-a făcut odinioară de către mâna cea hidoasă. Vor bântui cimitirele, bisericile, bibliotecile și vor scotoci cu mâinile lor înghețate manuscrisele învechite de pe rafturile prăfuite. Nu vor avea odihnă până nu-i vor descoperi pe cei vinovați și îi vor împovăra cu blesteme. Vinovații vor fi duși pe scaunul de judecată în fața celor care până atunci s-au mândrit cu ei secole de-a rândul. Judecata va descoperi că faptele care au fost considerate eroice veacuri de-a rândul, nu fuseseră decât nedreptăți făcute din voia celui rău...

Mama Picătură tăcu. Natura parcă încremenise trăgând și ea cu urechea la discuția celor doi.

– Dragul meu Purice, zise Mama Picătură la un moment dat voind să-și încheie pledoaria. Asta voiam să-ți spun despre scriitori: cu Penița lor Aurie te introduc în paginile cărților lor și te transformă în Istorie. Și cine știe ce te va aștepta dincolo de ușile mormântului! Dacă scrierile despre tine vor fi de bine, atunci mulți vor fi cei care te vor plânge și te vor pomeni, aducându-ți flori alese. Însă dacă despre tine se va scrie de rău, va fi vai de sufletul tău! Mormântul îți va fi uitat și pustiu. De sărbători mulți vor fi cei care îl vor scuipa cu dispreț. Sufletul îți va umbla hăituit prin Împărăția Morților purtând în spate o desagă plină de ocări care îl vor gârbovi sub greutatea lor.

Povestirea Mamei Picătură avu un efect neașteptat asupra Puricelui. Prin canalele înguste ale creierului său, unde se aflau mulțime de gunoaie adunate, un Gând îngrijorat, dar plin de Lumină, se plimba acum fără frică. Avea multe de făcut...

Dragi copii,

Pentru că ați ajuns cu lectura la finalul primului volum, veți avea parte de o surpriză!

În mod cu totul provocator, vouă, cititorilor noștri fideli, vă oferim ocazia să pășiți în lumea aventurilor pe care le vor trăi eroii noștri în volumul al II-lea al *Inimii de broscuță*, într-un mod cu totul inedit.

Cum? Prin intermediul jocului! Vă invităm să vă delectați colorând planșele următoare, pe care le veți regăsi ca ilustrații în paginile volumului II.

Iar asta nu e tot! Putem să discutăm pe această temă pe forumul *Inimii de broscuță* (<http://www.adenium.ro/index.php/forum>), iar atunci când volumul al II-lea va ajunge în biblioteca voastră, acela dintre voi, ale cărui desene vor semăna cel mai mult cu ilustrațiile originale, va fi premiat: va putea obține gratuit volumul al III-lea – *Valsul stelar al Vieții* (situație care se va perpetua și la volumele următoare).

De asemenea, vă mai lansăm o provocare: colorând aceste planșe împreună cu părinții, cu bunicii sau cu oricine dintre cei dragi ai voștri, în paginile acestui volum veți păstra peste timp o amintire neprețuită, de care cu siguranță vă veți bucura odată cu trecerea anilor, alături de copiii și nepoții voștri...

Mult succes!

